DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

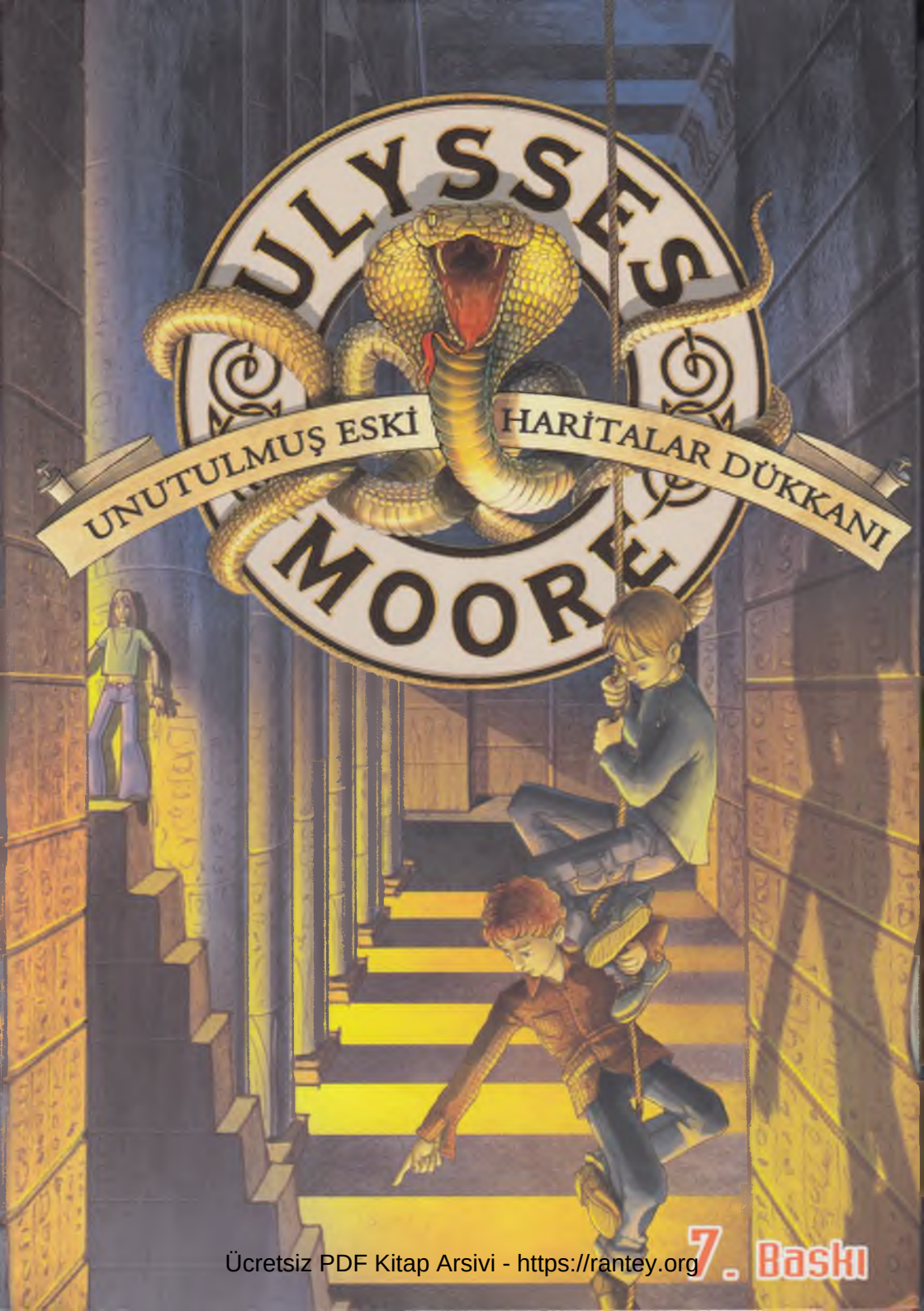

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7. Baskı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eski Mısır, Punt Toprakları.
Jason, Julia ve Rick, Zaman Kapısı'nı
asarak kendilerini Hayat Evi'nde
bulurlar. Burası, içinde dünyanın her
yerinden saklanması için gönderilen
papirüs tomarları ve tabletlerin
korunduğu uçsuz bucaksız bir
kütüphanedir.
Bu sefer çocuklar efsanevi
Olmayan Oda'da saklanan
gizemli bir haritanın peşine
düşecekler. Ve bu haritaya
giden doğru yolu onlara sadece
Unutulmuş Eski Haritalar
Dükkanı'nın sahibi söyleyebilir…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

In case of loss, please return to:

Ulysses Moore

~ Villa Argo ~

Kilmore Cove Cornwall

W. CLARKE & SON.
G.H. DAVIDSON 19 PETERS HILL
SOUTH SIDE OF ST PAULS
LONDON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

In case of loss, please return to:

Ulysses Moore

~ Villa Argo ~

Kilmore Cove Cornwall

W. CLARKE & SON.
G.H. DAVIDSON 19 PETERS HILL
SOUTH SIDE OF ST PAULS
LONDON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulysses Moore
Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı
Orijinal adı: *La Bottega delle Mappe Dimenticate*

Metin: Pierdomenico Baccalario
Orijinal kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2005 Edizioni Piemme S.p.A
via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (Al) Italia

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 77
www.doganegmont.com.tr
7. Baskı, İstanbul 2011

Çeviren: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Deniz K. Pala
Grafik uygulama: Havva Alp

Basıldığı Yer: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
Haramidere 34524 Beylikdüzü-İstanbul
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-975-991-200-0
Sertifika no: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın
herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak
kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
Edizioni Piemme S.p.A

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulysses Moore

Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı

Doğan Egmont

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okuyucuya küçük bir not

Danışmanımız, sonunda Ulysses Moore'un ikinci kitabının şifresini çözdü ve yazıları tercüme etmeyi başardı. Ama Kilmore Koyu ve orada olanlar hala gizemini koruyor... Bu yüzden bir süre daha Cornwall'da kalıp araştırmaya devam edecek. Bu yeni maceraya dalmadan önce, şu ana kadar neler olduğunu bilmiyor ve merak ediyorsanız birinci kitaba bir göz atmanızı tavsiye ederiz.

Doğan Egmont Yayıncılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Defterin Çevirisi

Sil Yanıtla Tümünü yanıtla İlet Yazdır

Kimden: Pierdomenico Baccalario
Konu: İkinci Defterin Çevirisi
Tarih: 1 Mart 2005 11:23:55
Kime: Doğan Egmont Yayıncılık

Sevgili arkadaşlar,
Sizlere Cornwall'a bağlı, St. Ives adındaki gözlerden uzak bir kasabada bulunan bir internet kafeden yazıyorum. Burası harikulade bir yer! Sizce de bir sorun yoksa birkaç hafta daha kalmayı düşünüyorum. İkinci defteri tercüme etmeyi başardım ve sürprizlerle dolu olduğunu söyleyebilirim. Bir dolu şey keşfettim. Ama bunları şimdi size anlatıp hikayenin keyfini kaçırmak istemiyorum.

Gece gündüz çalıştım, o nedenle kendimi biraz tükenmiş ve yorgun hissediyorum. Odamdan dışarı çıktığımda gün ışığı gözlerimi acıtıyor. Hava almam gerektiğini bana hatırlatan kişiler, kaldığım pansiyonun sahipleri. Yoksa hala odamda kağıt ve kalemle oturmuş, Ulysses Moore'un anlaşılmaz el yazısını çözmeye çalışıyor olurdum. Pansiyonun sahipleri çok nazik insanlar. Onlara neyle uğraştığımı anlattım... Artık bana aileden biriymişim gibi davranıyorlar.

Her sabah onlarla birlikte kahvaltı yapıyorum (Hiç şu "scones" denen İngiliz kurabiyesinden tattınız mı? Sütlü kahveyle beraber harika gidiyor). Sonra bir masaya kuruluyorum, yeni bir sayfa açıyorum ve bana ilham vermesi umuduyla sandığı alt üst ediyor, yardımcı olabilecek çizimleri ve fotoğrafları arıyorum. İşin en eğlenceli yanıysa, gün sona ererken pansiyonun sahiplerinin benden tercüme ettiğim kısımları yüksek sesle okumamı istemeleri. Sonra beraber çeviri üstüne sohbet ediyoruz.

Tuhaf bir şey duymak ister misiniz? Pansiyonun hanımı Kilmore Koyu'nu duymuş, ama ikisi de oraya tam olarak nasıl ulaşabileceğim konusunda bilgi veremiyorlar. Zaten sanırım araştırma yapacak zamanım da kalmadı!

Sizlerden ayrılmadan önce bilmeniz gereken bazı şeyler var: Biraz araştırdıktan sonra bir Oblivia Newton'un izine rastladım. Bu kişi emlak ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

turizm piyasasında çalışan bir girişimci. Defterlerde anlatılan o olabilir mi acaba?

Londra telefon rehberinde de çok sayıda Covenant soyadı var. Hepsini teker teker aramamak için kendimi zor tutuyorum.

Öte yandan Kilmore Koyu'nun adı hiçbir rehberde geçmiyor. Uzun lafın kısası, bu içime bir kurt düşürdü: St. Ives'deki belediye binasına gidip bilgi toplamayı düşünüyorum. O da olmazsa bir kartpostal ya da beni bu tuhaf kasabaya götürecek bir yol gösteren detaylı bir turistik harita bulmak istiyorum.

Zamanım doldu, şimdi gitmem gerek.
Yakında görüşürüz,

Pierdomenico

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- ULYSSES MOORE -

UNUTULMUŞ ESKİ HARİTALAR DÜKKANI

ikinci defter

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm (1)
- KILMORE KOYU'NDA
CUMARTESİ GECESİ -

.03.05

Ulysses Moore'un
ikinci defterinin
çevirisinin ilk taslağı

Bu fotoğrafı sandıkta buldum.
Çok tuhaf, ama Mısır'da çekilmiş gibi.
Bütün kitapları araştırdım...
Bu yapı ve heykeli hiçbirinde bulamadım
Sanki böyle bir şey yok ve hiç olmamış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yağmur yağıyordu ve gökyüzü bir karatahta gibi kopkoyu kesilmişti. Kayalığın tepesine tünemiş Argo Villası'nın küçük kulesindeki ışık yanıp sönüyordu. Sanki rüzgarın şiddetiyle gücü bir azalıp bir artmaktaydı. Bahçedeki ağaçlar hışırdıyor, incecik otlar gibi iki büklüm oluyor, dalgalar birer köpük bombası gibi kayalıklara çarpıp patlıyordu.

Bahçıvan Nestor, bininci kez pencerelerin hepsinin kapalı olup olmadığını kontrol etti. Karanlıkta etrafını çevreleyen acayip görünüşlü mobilyaların arasında topallayarak odadan odaya dolaşıyordu. Bütün evi, karanlıkta bile kalsa, açık bir çekmecesine, sehpasına, Hint ve Afrika heykelciklerine varana kadar avucunun içi gibi bildiğinden dolayı kolayca ilerliyordu. Bu yüzden salondaki Venedik avizesinin altından geçerken başını eğdi. Ev hakkındaki bu bilgisini yıllardır burada sadakatle çalışmasına borçluydu.

Merdiveni geçer geçmez sundurmaya girdi. Geniş cam kapıların önünde durdu ve yağmur altındaki bahçeye baktıktan sonra, eğilip balık ağlarını toplayan kadın heykelinin kaidesini inceledi. Arkasından vuran lambaların kör edici ışıkları içinde kadın, sanki canlıymış gibi görünüyordu.

Nestor ellerini ovuşturdu. Evin eski sahiplerinin portrelerinin asılı olduğu duvar boyunca yükselen merdiveni çıktı ve kuledeki odaya girdi. Günlüklere ve gemi modeli koleksiyonuna bir göz attıktan sonra topallayarak alt kata indi. Taş

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

odanın revaklı kapısından geçti ve ışıkları açtı.

Bütün öğleden sonralarını dört anahtarın gizemini çözmeye adayan çocuklardan geriye sadece yere saçılmış kağıt ve kalemler kalmıştı.

Alligatör, çalıkuşu, ıstakoz ve kirpi.

Anahtarları kullanıp kapıyı açmışlardı.

Nestor kara kapıya baktı. Yüzeyi eskimiş ahşap, çizik ve yanıklarla kaplıydı. Ve şimdi tekrar kilitlenmişti. Sıkıca kapalıydı. Öteki tarafa buradan geçmenin hiçbir yolu yoktu.

Bahçıvan, elini Zaman Kapısı'nın soğuk tahtasına sürerek "İyi olduklarını umalım..." diye fısıldadı. Saat satan yaşlı bir dostunun hediyesi olan otomatik saatine bir göz attı. Uzun ince parmaklarını yavaşça geri çekti ve dişlerini tedirgince gıcırdatarak "Şimdiden oraya varmış olmalılar..." diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm (2)
- ZAMAN KAPISININ ÖTESİNDE -

Sandıklar gerçekten
inanılmaz şeylerle dolu.
Bu kokunun Oblivia'ya
ait olduğunu düşünüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jason ıslak saçlarını gözlerinin önünden kaldırarak "İleride bir koridor var," dedi.

"Bakın, bir ışık sızıyor," diye ekledi kız kardeşi.

İkizlerin ardından ilerleyen Rick, hala elinde tuttuğu şamdanları cebine geri koydu. "Bana da hava ısınıyor gibi geldi..." dedi.

Birkaç adım daha attılar. Üzerlerine gemideki sandıklarda buldukları bol pantolon ve gömlekleri geçirmiş, rahatsız sandaletleri giymişlerdi.

Rick haklıydı: Koridor, *Metis*'in durduğu mağaradan daha sıcaktı.

Jason eğildi ve yere dokundu. "Kum," dedi. "Yer kumla kaplı."

Kız kardeşi elini duvarları oluşturan taş bloklarda gezdirdi. Koyu renkli bir kayadan yapılmışlardı. Salton Uçurumu'nun beyaz kayalığından farklıydılar.

"Belki de bir yanardağın içine doğru ilerliyoruzdur..." diye yüksek sesle kıkırdadı.

Rick, biraz önce aştıkları kapıyı incelemek için arkasına döndü. Onu koridorun taşlarından ayırt etmenin imkanı yoktu. Eğer kapının orada olduğunu bilmiyor olsaydı asla yerini belirleyemezdi.

Yanında taşımak için ısrar ettiği ipi bir omzundan ötekine geçirdi ve yürümeye devam etti.

Jason tedirginçe ıslık çaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ayağını bastığın yere dikkat et..." diye uyardı kız kardeşini. "Bir tuzağa yakalanayım deme."

Köşeyi dönünce kendilerini yeni bir koridorda buldular. Önlerinde yukarı doğru çıkan dar bir merdiven daha vardı. Tavandaki bir ızgaradan ışık sızıyordu. Jason yağmur gibi yağan ışık huzmelerinin altında durdu ve "Sonunda! Biraz güneş ışığı!" dedi.

Rick kafasını salladı. "Ama bu imkansız. Bütün geceyi mağarada geçirmiş olamayız," dedi. Aklı karışmıştı.

Hemen ardından Julia saatinin durmuş olduğunu fark etti. "Belki de yeni doğuyordur," diye tahminde bulundu.

Rick, ışık yağmurunun altında duran Jason'ın yanına gitti. "Buradan görebildiğim kadarıyla güneş tepemizde. Işık bu açıdan vuruyorsa akşam saatleri yaklaşmış olmalı. İnanılmaz... Bu kadar zaman geçmiş olamaz."

Jason göğsündeki yaraları sıvazlayarak, "En azından neden bu kadar bitkin olduğumu şimdi anladım..." dedi.

Julia onlara yaklaşıp, "İçinizden birinin nerede olduğumuza dair bir fikri var mı?" diye araya girdi.

Rick etrafına bakındı. "Tahminime göre... Salton Uçurumu'nun altında... ve Argo Villası'nın biraz daha berisinde bir yerlerde olmalıyız," diye bir sonuç çıkardı.

"Bize de bunu kanıtlamak kalıyor," dedi Jason ve merdivenin ilk basamağına adımını attı.

Merdivenlerin ortasında aniden durdular. Izgaranın de-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

likleri arasından iki insanın konuşması duyuluyordu: "... bir gemi dolusu en iyi kalite tütsü."

"Umarım hepsini mastaba yakınlarındaki pazara taşıtmışsındır."

"Elbette. Ama bugün hareket etmek neredeyse imkansız. Güvenlik önlemleri iyice artırılmış durumda."

"Firavuna ziyaretinden dolayı müteşekkiriz!"

"Ne demezsin?! Bir dahaki sefere evinde kalmayı tercih ederse binlerce kere daha müteşekkir olacağım."

Sesler uzaklaştığında çocuklar bocalamış bir şekilde birbirlerine baktılar.

Julia, "Siz de duydunuz mu?" diye sordu.

"Açık ve seçik olarak," diye cevap verdi Jason. Tekrar basamakları çıkmaya başlamıştı.

"O kelimeyi de mi... firavun?"

"Firavun. Belki de K-A-V-U-N demek istemiştir."

"Ya sen Rick? Sen duydun mu?"

Kızıl saçlı oğlan *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü açtı ve sayfaları karıştırmaya başladı. "Bir dakika Julia. 'Mastaba'nın ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyorum."

Jason merdivenin tepesinde, yollarını kesen bir tuğla duvarın önünde durdu.

Yanına gelen kız kardeşi, "Jason, sen 'mastaba'nın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Sonra duvarı gördü ve "Sakın yolun burada bittiğini söyleme," dedi.

Jason yumruğuyla tuğla duvara bir-iki defa vurdu ve ce-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vap verdi: "Evet, bitiyor. Ama bu duvarın bizi uzun süre durdurabileceğini zannetmiyorum. Sağlam değil, sahte bir duvar."

Rick, "*Mastaba:*" diye araya girerek okumaya başladı. "*Tepesi kesik piramit şeklinde inşa edilmiş kutsal Mısır yapısıdır. İçi fresk veya gravürlerle dekore edilmiş olanları da bulunmaktadır. Mezar odasının girişi, mezar hırsızlarını uzak tutmak için gizlenmiştir.*" Oğlanın sesi giderek zayıflıyordu.

Julia'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Kutsal Mısır yapısı mı? Mezar odası mı? Mezar hırsızları mı?" Hızla kardeşine döndü ve bağırarak onu durdurdu: "Jason!"

Rick, *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü kapattı. "Bana bunların hepsinin bir hayal olduğunu söyleyin," dedi.

"Jason!" diye tekrar etti Julia. "Bizden sakladığın bir şey mi var?"

Aslında Jason da en az onlar kadar afallamıştı. Ama kız kardeşinin de tahmin ettiği gibi içten içe mutlu mutlu gülümsüyordu.

Tuğla duvara yaslanarak, "Öyleyse... gerçekten de hareket ettirmenin yolu bu..." diye mırıldandı.

Metis'in güvertesinde, gemiyi yüzdürmeye çalışırken kurduğu hayalleri düşündü. Ve her şeye karşın tüm kalbiyle ulaşmayı dilediği yeri... "Mısır!!"

Rick, önce arkadaşına baktı, sonra Julia'ya ve en sonunda da etraflarını çevreleyen tuhaf tünele. Kafasını salladı. "Çok

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

açık. Artık Kilmore Koyu'nda değiliz. Burası Kilmore Koyu olamaz..."

Julia'nın tüyleri bu sözler karşısında diken diken olmuştu. "Burasının Kilmore Koyu olmadığını söylerken ne demek istiyorsun?"

Rick üstlerindeki ızgarayı işaret etti: "O adamların dediklerini duydun, öyle değil mi? Tütsü, mastaba, firavun..."

Jason gülmemek için dudaklarını ısırdı.

Julia kendi etrafında döndü ve sağ elinin işaret parmağını ona doğru salladı. "Jason, sen şimdi..."

Ama cümlesini tamamlayamadı. Öteki tarafta birileri tuğla duvarı yumrukluyordu.

Gece yarısından biraz önce, fırtına şiddetini daha da artırmışken, Kilmore Koyu'nun feneri yandı. Kulenin tepesinde fazla ısınmış dev bir ampulü andıran turuncu bir ışık gibi parıldıyordu. Sonra, birkaç kez yanıp söndükten sonra iki beyaz ışıldak yavaşça dönerek gecenin içinden etrafı taramaya başladı.

Denizin üzerinde bir ışık parıldadı. Koruyucu beyaz bir göz gibi evlerin çatıları üzerinde gezindi ve uzaklarda yok oldu.

Kasaba huzur içinde uyuyordu. Kendisine bekçilik eden koruyucu gözün ışığı altında güvendeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Etrafta sadece ıssız sokaklarda dönüp duran bir araba vardı. Gangster otomobilleri gibi siyah ve çok lükstü. Teknolojinin her imkanından faydalanarak yaratılmış muhteşem bir araçtı bu. Cam silecekleri buzda kayan yarış kızakları gibi bir sağa bir sola gidip geliyordu. Ancak bir tepenin üzerine çıktığında arabanın siyah camları gün ışığı gibi parlayan deniz fenerinin kör edici ışığı karşısında hiçbir işe yaramadı. Aniden gözleri kamaşan sürücü hızla frene bastı.

Arka koltuktan tiz bir kadın sesi şikayet etmeye başlamıştı. Kadın söylenmeyi son bir emirle kesti: "Bunu bir daha sakın yapma!"

Şoför ona kısık sesle cevap verdi. Yokuş aşağı giderken arabayı önce birinci vitese aldı, sonra ikiye ve kasaba meydanına doğru inmeye başladı. Deniz fenerini arkasında bırakarak küçük liman boyunca yol aldı ve kasabanın içlerinde doğru giren dar, kavisli yollardan birine saptı.

Arka koltukta oturan kadın homurdanmaya başlamıştı: "Doğru yolda değiliz!"

"Ama bu kestirme yol" diye cevap verdi şoförü dikiz aynasından arkaya bakarak.

Kadının mor ojeli uzun tırnakları alevler saçıyordu.

Araba, ortasında devasa boyutlarda bir atlı heykelinin bulunduğu yuvarlak bir meydana ulaştı Bir martı sürüsü yağmurdan korunmak için bronz heykelin altına sığınmıştı.

Şoför suratında budalaca bir gülümsemeyle, "Galiba sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nat gerçekten de işe yarıyormuş," diye düşündü.

Bir U dönüşü yaptı ve arabadan biraz daha geniş olan küçük bir yola saptı. Yolun iki tarafında zarif çatıları olan evler sıralanmıştı. Sular drenaj borularından seller gibi akıyordu.

"Geldik," dedi şoför. Kafasını camdan dışarı çıkardı.

Cam silecekleri bir kez daha çalışmadan önce arabayı iki katlı bir evin önüne park etmişti. Terası çiçeklerle kaplı olan evin büyük bir tavanarası penceresi ve eğimli bir çatısı vardı.

Yolcu bir melodi mırıldanırcasına "Harika," dedi. Bol miktarda parfüm süründü ve kapısını açtı. "Gidiyoruz, ayaklan bakalım!"

"Ben de gelmek zorunda mıyım?"

Oblivia, "Görevini şimdiden unutmuş olamazsın Manfred!" diye tısladı. Ve kapıyı arkasından kapatmaya tenezzül bile etmeden eski eve doğru ilerledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm (3)
- DUVAR -

...anahtarlar gerçekten var mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapı yumruklanmaya devam ediyordu. Bir vuruş. İki vuruş. Bir vuruş. İki vuruş.

Julia, "Geri dönelim..." diye fısıldadı. Ama Jason sessiz olmasını işaret ederek onu susturdu.

Bir vuruş. İki vuruş.

Çok hafifçe vuruluyordu. Sanki birisi duvarın gerçekten var olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Julia fısıldayarak, "Neden duvarı çalıyorlar?" diye sordu.

"Birisi konuştuğumuzu duymuş olmalı," diye cevap verdi Rick. "Ve tıpkı az önce kardeşinin yaptığı gibi duvarın genişliğini anlamaya çalışıyor."

Jason kulağını tuğlalara dayadı.

Kız kardeşi, "Ne duyuyorsun?" diye sordu.

"Konuşmaya devam ettiğin için sadece seni!"

Sonra iki kez duvara vurdu.

Julia sıkıntıyla içini çekti. "Peki, şimdi ne yapıyorsun?"

"Cevap veriyorum."

Arkalarında duran Rick, kafasını salladı. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir. Burada olduğumuzu belli edip etmeme konusunda kararsızım..."

Duvarın öteki tarafından iki vuruş daha duyuldu. Sonra daha güçlü bir vuruş daha. Jason da aşağı yukarı aynı hızla cevap verdi.

"Jason..." diye mırıldandı kız kardeşi. "Rick'in ne dediğini duydun mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Şşşt! Bir şey yapıyor..."

Çocuklar ne olduğu anlaşılmayan gürültüler duydular. Ardından anlık bir sessizlik oldu. Ve sonunda kulak tırmalayıcı, keskin bir ses duyuldu.

"Duydun mu?"

"E...evet."

"Ne olabilir?"

"Demir sesine benziyordu. Taşa sürtülen demir gibi."

Susup biraz daha dinlediler. Ama öteki taraftaki gizemli kişi ses çıkarmayı kesmişti. Sonra aniden duvarın altındaki bir yarıktan içeri bir avuç toz pufladı.

Jason'ın içine kötü bir his doğmuştu. Duvardan uzaklaştı ve ötekilere bağırdı: "Uzaklaşın! Kaçın!"

Tam o anda bir bomba patladı. Ve bembeyaz bir toz bulutu etrafa yayıldı.

Julia merdivenlerden aşağı zıpladı. Çevik bir hareketle yana dönerek Rick'e çarpmaktan son anda kurtuldu ve ayağa kalkıp toza bulanmış bir şekilde koşmaya başladı. Arkasına bakmıyordu, fakat Jason'ın gerilerden bir yerden bağırdığını duyuyordu: "Kaçın! Kaçın!"

Kendi gibi Rick'in de koşmaya başladığını hissetmişti.

Hızını ikiye katladı ve bir köşeyi döndü. Önce tuğlaların üzerine yıkılan tuğlaların, sonra da öksürerek kendisine bağıran Rick'in sesini duydu: "Kaç! Kaç!"

Yaşadığı panik karşısında zihni boşalmıştı. Julia geldikle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ri kapıya ulaştı. Kapıyı kendine çekerek açtı ve öteki tarafa geçti.

Aniden kendini kapkaranlık bir yerde buluvermişti. Ayağı bir şeylere dolandı ve dengesini kaybetti.

Yüzüstü yere kapaklandı. Bir halının üzerine düşmüştü.

Halı mı?

Arkasını döndüğünde Zaman Kapısı'nın bir *trak* sesi çıkararak toz bulutunun üzerine kapandığını gördü. Gürültüler, Rick'in ve kardeşinin haykırışları sanki hiç var olmamış gibiydi.

Julia ayağa fırladı.

Zaman Kapısı?

Burası da neresi?

Bir halı, bir sehpa, köşeye çekilmiş bir gardırop, lacivert bir divan ve birkaç tane sandalye. Dışarıda yağmur damlaları kepenkleri dövüyordu.

"Argo Villası mı?" diye sordu yüksek sesle.

Sonra bir insan gölgesi gördü ve çığlık atmaya başladı.

Nestor da okumakta olduğu kağıtları korkuyla havaya fırlatmış, çığlık çığlığa bağırıyordu.

Her ikisi de sakinleştiğinde, bahçıvan sordu: "Julia? İyi misin?"

Kızcağız ağzını açtı, ama cevap vermeyi başaramıyordu. Zaman Kapısı'na ve içeri taşıdığı toz bulutuna baktı. Hiçbir şey anlamıyordu.

Nestor "Diğerleri nerede?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia başını salladı. Arkasında duran Zaman Kapısı kapalıydı. Yüzeyi yanık ve çiziklerle doluydu. Artı şeklinde oyulmuş dört anahtar deliği, suçlayarak ona bakan bir suratı andırıyordu.

Rick yoktu. Jason yoktu. Geriye sadece kendisi kalmıştı.

Julia yeniden başını salladı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bilmiyorum."

Altmış beş yıllık yaşamının her gününü Kilmore Koyu'nda geçirmiş olan Bayan Cleopatra Biggles, ön kapısının birkaç kez çalınmasıyla uyandırılmıştı. Yaşlı kadın el yordamıyla abajurun düğmesini buldu ve ışığı açmak için bastı.

"Neler oluyor Antonio?" diye sordu ayakucunda yatmakta olan tombul kedilerden birine. "Sen de duydun mu?"

Antonio, pencerenin pervazına zıpladı ve dışarı baktı. Sırtını kamburlaştırmış ve kuyruğunu havaya dikmişti. İkinci bir kedi, kulağının dibinde balon patlasa bile uyanmayacak gibi görünüyordu.

"Gerekli olmasa seni uyandırmazdım Sezar, ama sanırım kapıda biri var."

Bayan Cleopatra gözlerini ovuşturdu ve komodinin üzerindeki bir aile fotoğrafının önünde duran eski moda çalar saatini eline aldı. Gözlerini kısarak baktığında, saatin gece yarısını henüz geçtiğini fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama bu saatte kim gelir ki?"

Gelen her kimse, ön kapıyı daha da ısrarlı bir şekilde tekrar çalmaya başlamıştı.

Bayan Biggles, "Geliyorum! Geliyorum!" diye söylenerek yatağın altında duran naftalin kokulu terliklerini aradı. Bu arada üçüncü bir kedinin de kuyruğuna basıp hayvanın karyola başının üzerine fırlamasına neden olmuştu.

"Özür dilerim Marcus Aurelius!"

Güçsüz parmaklarıyla dağılmış saçlarını düzeltti ve başka hiçbir ışık açmadan ahşap merdivenden aşağı ağır ağır inmeye başladı. Zemin kata indiğinde kedilerin üzerinden atlayarak kapıya doğru yürümeye devam etti.

Bayan Biggles, "Yavrularım, izin verin de geçeyim!" diyerek geriye kalan yirmi kediyi de uyandırdı. "Kapıya ulaşmam lazım!"

Yağmur ısrarla pencerelere, terastaki saksılara ve çatıya vuruyordu. Giriş kapısının penceresinden sızan sokak lambasının ışığı, bir insanın gölgeli siluetini gözler önüne seriyordu.

Bayan Biggles, izlediği filmlerde bu sahneyi defalarca görmüştü. Bu yüzden kapıyı açmadan önce emniyet zincirini yuvasına taktı.

Karşısında duran kişiyi tanır tanımaz, "Bayan Newton, siz miydiniz?" diye hayretle bağırdı. "Burada ne arıyorsunuz?"

Oblivia Newton suratında buz gibi bir gülümsemeyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kapıyı açar mısınız, Bayan Biggles?" dedi ve omzundaki siyah kürke daha sıkı sarındı. "Burada Nuh tufanı kopuyor."

Cleopatra Biggles, misafirini içeri almak için emniyet zincirini yuvasından çıkardı ve kapıyı açtı. Oblivia Newton, ince topuklu ayakkabılarını eski parke üzerinde gıcırdatarak içeri girdi. Kediler onu görür görmez suratlarını asmış ve salonun gölgeleri arasında saklanacak yer bulmak için etrafa dağılmışlardı.

"Bayan Newton, kapıyı bu şekilde açtığım için özür dilerim. Ama sizi beklemiyordum! Ev de çok dağınık ve..." Kapıyı kapatmak için döndü, ama iri bir el onu durdurarak kapıyı tekrar açtı.

Tam o anda bir yıldırım, kapı eşiğinde üzerinden sular damlayan Manfred'in çirkin suratını aydınlattı.

Bu görüntü karşısında dehşete düşen Cleopatra Biggles, elini ağzına götürdü. Arkasında duran Antonio ve Marcus Aurelius pençelerini çıkarmışlardı. "Bayan Newton! Bu adam sizinle mi beraber? Ne... neler oluyor?"

Oblivia kadına cevap verme zahmetine girmedi. Küstahça salona ve mutfağa açılan koridoru arşınladı, mahzenin kapısının önünde durdu ve eliyle duvarı yokladı.

"Bu evde hiç ışık yok mu?" diye tısladı. Ancak o zaman kapının önünde olanlar dikkatini çekti. "Ah, evet Bayan Biggles, biraz nezaket gösterip şoförümü de içeri davet eder misiniz lütfen?"

Rahat bir nefes alan Cleopatra Biggles, bir adım geri git-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ti. "Buyurun..." dedi Manfred'e.

Manfred tiksinerek Bayan Biggles'ın arkasında kendisine kafa tutan kedilere bir bakış fırlattı ve içeri girdi. Sonra odanın ortasında durdu ve üzerinden sular damlarken: "Kedilerden nefret ediyorum," diye söylendi.

Mahzen kapısının önünde duran Oblivia Newton, kürkünü üzerinden sıyırdı ve yere bıraktı. Bir televizyon şovundaki asık yüzlü hostesler gibi giyinmişti: Baş döndürücü yükseklikte topukları olan, bilekten bağlamalı ayakkabılar, bol kesimli, ipten bir kemerle bağlanmış, uzun, beyaz bir etek, kol ağızları leopar desenli, omuzları kürk kaplı kabarık bir bluz. Uzun boynunu, işlenmiş altın şeritlerden yapılma nefis bir gerdanlık çevreliyordu.

Gıptayla bakılacak güzellikteki bu kadın karşısında Bayan Biggles içgüdüsel olarak saçlarını eliyle arkaya doğru taradı ve mavi çiçekli geceliğine çeki düzen verdi. "Bayan Newton, pek nefis..."

"Işık, dedim!" diye emretti Oblivia Newton. "Bana bir ışık aç! Hiçbir şey göremiyorum!"

Cleopatra Biggles tavandan sarkan lambanın düğmesine bastı. Fırtına yüzünden elektrikler gidip geliyordu. Gözdağı verircesine sürekli titreşen donuk bir ışık etrafa yayıldı.

"Sonunda!" dedi Oblivia. Mahzen kapısının üzerinde bir şey keşfetmişti. "Sonunda onu buldum."

Bayan Biggles, davetsiz misafirlerden dolayı tüyleri diken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diken olan Antonio ve Marcus Aurelius'u sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ne dediniz, duyamadım?" dedi içtenlikle.

Oblivia, eski kapının anahtar deliğini okşadı. Sonra birkaç kum tanesi almak için yere eğildi. Cevap vermeye bile tenezzül etmeden, "Yok bir şey tatlım..." dedi yapay bir ses tonuyla. "Sen neden yatağına dönmüyorsun?"

Bu kelimelerle beraber, Manfred kloroformlu bir mendili Bayan Biggles'ın burnuna kapatıverdi.

İhtiyar kadının gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı, ama bayılması sadece an meselesiydi. Sonra Manfred'in kollarından yere doğru kaydı. Kediler kadının etrafında telaşla dolaşıyorlardı.

Oblivia Newton, "Görüşürüz, Manfred," diye tısladı. "Bu arada sen neler yapman gerektiğini biliyorsun."

Eteğinin cebinden üzerine kedi kafası oyulmuş bir anahtar çıkardı. Onu Bayan Biggles'ın mahzen kapısının deliğine soktu ve çevirmeyi denedi.

Trik, diye bir ses çıktı kilitten.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm (4)
- MİSAFİRLER -

Ulysses
çizmiş olabilir mi?

Bu Anubis
heykelinin bir resmi.
Jason ve Rick'in karşılaştığı,
heykelin ta kendisi
olabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Toz bulutu dağıldığında Jason'ın tuğlaların arasında gördüğü ilk şey, taştan bir köpeğin gözdağı verircesine bakan suratıydı.

Antik Mısır'ın çakal kafalı tanrısı Anubis'i tanıması uzun sürmedi. Uzun lafın kısası, karşısındaki ölüm tanrısıydı.

Heykel duvarda bir delik açmış ve öteki tarafa devrilmişti.

"Julia," sözcüğü döküldü dudaklarından, kendini toparlayıp ayağa kalkarken.

Heykelden uzaklaştı ve yönünü bulmaya çalıştı. Ama ince bir toz bulutu önünü görmesini engelliyordu. "Rick?"

Arkadaşı biraz ötedeki merdivenlerin dibinde sere serpe yatıyordu.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim, ya sen?"

"Kırık çıkık yok. Julia nerede?"

Rick öksürerek, "Bilmem," diye cevap verdi. "Önümdeydi. Sanırım kapıya ulaştı ve mağaraya geri döndü. Gidip bir bakayım..."

Jason, "Bekle!" diye bağırdı ve kulaklarını dikip dinledi. Duvarın öte tarafından hafif bir ses duyduğunu zannetmişti. "Burada biri var..."

İki arkadaş ölüm tanrısının yanına yaklaştılar ve tuğlaların arasından kafalarını uzattılar.

Öteki tarafta, kırık amfora yığınlarının arasında onlarla aynı yaşlarda görünen bir kız yatıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Y... yardım edin!" diye bilinçsizce kekeledi.

Jason tuğla duvarın üzerine tırmanırken, "Bin dalgakıran!" diye bağırdı. "Rick, sanırım yardımımıza ihtiyacı var..."

Çocuklar, bilincini kaybetmiş kızı kırık amfora yığınının altından çekip çıkardılar. Üzerinde kazadan önce beyaz olduğu anlaşılan bir tunik vardı ve saçları tümüyle kazınmıştı. Sadece kafasının sağ tarafından göğsüne doğru inen siyah bir saç örgüsü uzanıyordu.

Rick ve Jason'ın yardımlarıyla kız ayağa kalktı ve bir yeri incinmiş mi diye kontrol ederek üstünü başını silkeledi.

Tozlar dağılırken öksürerek, "Galiba bir felakete sebebiyet verdim!" diye konuşmaya başladı.

Jason ve Rick, içinde bulundukları ortamı incelemekle o kadar meşguldüler ki, kıza verecek cevap bulamadılar.

Ahşaptan oyulmuş tuhaf görünüşlü mobilyaların olduğu küçük, tozlu bir odadaydılar. İçeride, taştan dev bir ayak, timsah şeklinde sandıklar, kuş pençelerine benzeyen ayakların tuttuğu masalar ve yere saçılmış sayısız amfora parçası bulunuyordu.

Kız ellerini beline koyup dikleşti ve duvardaki deliğe daha iyi bakabilmek için gözlerini kıstı.

Rick, "Miyopmuş," diye düşündü.

Kız, "Hangi yılan deliğinden çıktınız siz?" diye sordu.

Vücudundan çiçek kokuları saçılıyordu ve her yeri amforalardan dolayı kiremit rengi beneklerle kaplanmıştı.

Jason, "Yan taraftan," diye cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, yan tarafta ne var?"

Jason ve Rick hızla birbirlerine bakıp tekrar kıza döndüler.

"Ah, hiçbir şey... hiçbir şey yok. Burada olan şeylerin aynıları. Ve elbette oldukça fazla toz..."

Kız, "Şu dağınıklığa bakın!" diye inledi. "Babam etrafı bu halde görürse ben bittim demektir."

"Bir de bana sor," diye fısıldadı Jason.

Rick içini çekti ve hiçbir şey söylememek için dudaklarını kıstı.

Kız Anubis heykeline yaklaştı ve "Neden duvara vuruyordunuz?" diye sordu.

"Ah..." diye söze başladı Jason. "Aslında özel bir nedeni yoktu. Sohbet ediyorduk ve sonra... *tak tak*... Ne kadar kalın olduğunu anlamak için duvara birkaç kere vurduk."

"Sizi hemencecik duyuverdim! Bu duvar bir seba kadar incedir."

Jason, "Tabii ya, seba kadar ince..." diye tekrar etti.

Jason'ın arkasında duran Rick, *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nün sayfalarını hızlıca çeviriyordu. Sonra da eğilip kulağına fısıldadı: *Seba: Bir tür güneş şemsiyesi.*" Sonra sesi endişeli bir tona büründü: "Eski Mısır dili."

Bu arada kız onlara başından geçenleri anlatıyordu. "Ben de tam bir ostrakon arıyordum ki, sesinizi duydum."

Rick sadece Jason duysun diye kısık sesle, "*Ostrakon: Yazı yazmakta kullanılan çömlek parçası,*" diye fısıldadı. Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha da endişeli bir sesle ekledi: "Eski Yunan dili."

Kız, "Sonra ben de birkaç kere vurmak için duvara yaklaştım..." diye devam etti. "Aslında ses falan olmadığını, kafamda uydurduğumu zannediyordum. Ama bana cevap verdiğinizde ağır bir şeyler bulmak için etrafa bakındım ve Anubis'in heykelini gördüm... Kaidesini duvarı kırmak için kullanacaktım... ama gördüğünüz gibi her şey birbirine karıştı ve..."

Jason gülümsedi.

Kız, "Etrafı bu kadar dağıtmak istemezdim," diye devam etti. "Ama çok meraklanmıştım. Gizli bir geçit keşfettiğimi sandım... ya da onun gibi bir şey."

"Onun yerine bizi keşfettin," dedi Rick.

Kız kıkırdadı. "Öyle görünüyor. Gizli geçit diye bir şey yoktur zaten."

O konuşurken Jason kızı inceliyordu ve ona güvenme riskine girmek zorunda olduklarına karar verdi.

Kıza, "Şimdi bu sana tuhaf bir soru gibi gelebilir ama... biz tam olarak neredeyiz?" diye sordu.

"Misafirhane'nin depo odalarındayız."

"Eh..." dedi Rick, duvardaki deliğin öteki tarafındaki koridoru işaret ederek "Öyleyse gerçekten de gizli bir geçit yok. Öbür tarafta da depo odaları var... Misafirhane'nin depo odaları..."

Jason, arkadaşının oynadığı oyunu görerek, "Evet... öyle," diye onayladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Peki, siz aşağıda ne yapıyordunuz?"

"Ah... Hmmm... Şey... Biz... misafiriz, tabii ki!"

Kızın yüzü ışıldadı.

"Gerçekten mi? Bu sizin son gemiyle geldiğiniz anlamına mı geliyor?"

Aklı karışan Jason önce kafasını iki yana sallayarak itiraz etti, sonra aşağı yukarı sallayıp onayladı.

Rick onun onayıyla döndü ve "Tam üstüne bastın," dedi. "Son, en son gemiyle geldik."

"Ama bu harika! Gemide benim yaşımda çocuklar da olduğunu bilmiyordum. Geminin her zamanki sıkıcı saray kafilesini taşıdığını zannediyordum. Her neyse, yabancı olduğunuz her halinizden belli..." diye kurnazca gülümsedi. "İlk görüşte anlamıştım. Çünkü tuhaf kıyafetleriniz var ve hayatımda duyduğum en komik şiveye sahipsiniz."

Rick tehlikeli olmaya başlamadan önce konuyu değiştirmek için araya girdi. "Bu duvarı onararak eski haline getirmeye ne dersin?" diye teklif etti.

Üç çocuk hemen işe koyuldular. Önce kızın eski, işe yaramayan bir yatak başı olduğunu söylediği yarım ay şeklinde bir tahta paneli aldılar ve onu duvardaki deliğin önüne kapattılar.

Şanslarına kimse aşağı inip onları rahatsız etmiyordu. Demek ki, biraz evvelki olay kimsenin dikkatini çekmemişti.

Jason, Julia'nın yokluğundan tedirgin olmuştu. Ama kız yanlarında olduğu sürece Rick'le bu konuda konuşmamaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Harikulade," dedi kız, işleri bittiğinde. "Yeni gibi oldu. En azından birinin aklına bunları kenara çekmek gelmediği sürece duvarda bir delik olduğu anlaşılmayacak. Şimdi elimizi çabuk tutup buradan tüyersek, kimseye bizi azarlama fırsatı vermemiş oluruz. Geliyor musunuz?"

Jason dudaklarını ısırdı ve zaman kazanmaya çalıştı.

"Elbette. Sen önümüze düş. Biz... eşyalarımızı toplayıp arkandan geliriz..."

Kız odadan çıkar çıkmaz Rick eşyalarını bir bohçaya doldurmaya başladı: *Unutulmuş Diller Sözlüğü,* Ulysses Moore'un günlüğü, şamdanlar ve hiç yanından ayırmadığı ip.

Jason, kimse duymasın diye arkadaşının kulağına doğru eğilerek, "Rick, sence Julia neden geri dönmedi?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Ama onu duvarın öteki tarafında bıraktığımıza ve burası her neresiyse... tek çıkış yolunu kapatmış olduğumuza göre... geri dönüp onu aramak oldukça riskli olabilir."

Jason, "Hmmm... Sen Julia'nın kapıyı açtığını gördüğünden eminsen... o zaman, kardeşimin tehlikede olduğunu zannetmiyorum," dedi. "Julia buraya geri dönmez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben onun kardeşiyim. Hissedebiliyorum. Duvara bir not yazalım," dedi, yere düşmüş amfora parçalarını işaret ederek.

"Ama buraya girebileceği tek yolu az önce kapattık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mısırlı kız kafasını içeri uzattı. "Ne bekliyorsunuz? Gelsenize!"

"Tabii, hemen geliyoruz!" dedi Jason kızın peşi sıra ilerlerken. Sonra dönüp Rick'e anlamlı bir bakış fırlattı.

Kızıl saçlı oğlan eğilip yerden kırılmış bir amfora kulbu aldı ve duvardaki deliğin önüne kapattıkları tahta parçasını kenara çekti.

Jason ve kız odadan çıkar çıkmaz büyük harflerle yazmaya koyuldu:

OLDUĞUN YERDE KAL.
HEMEN DÖNECEĞİZ.

Sonra ekledi:

NOT: Sanırım Mısır'dayız.

Argo Villası'nda ise Nestor, Julia'yı taş odadaki kanepeye oturması için ikna etmeye çalışıyordu. Kız olanlardan sersemlemiş bir haldeydi. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, Zaman Kapısı'ndan sadece kendisinin geçip ötekileri arkasında bıraktığının farkına bile varamamıştı.

Neden bir anda kaçıvermişti? Ulaştıkları yerde meydana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelen o korkunç olay da neydi?

"Bir patlama mı dedin?" diye sordu Nestor, delirmişçesine.

Julia, başını ellerinin arasına aldı. "Evet... Bir merdiven vardı ve bir duvara doğru çıkıyordu. Jason gerçek bir duvar olmadığını söylemişti. Sanırım duvarın arkasında birisi vardı... Duvara vuruyordu. Jason da vurarak cevap verdi ve sonra... *Bom* diye bir ses duyuldu... Bu sesi bir toz bulutu izledi. Jason kaçmamızı söyledi, ben de kaçtım. Kapıya kadar koştum, açtım ve... Kendimi burada buldum. Öteki tarafta."

Julia, Zaman Kapısı'nı açan dört anahtarı hala cebinde taşıdığını hatırladı. Onları teker teker çıkarıp önündeki masaya dizdi. Elleri titriyordu.

"Tuhaf," dedi bahçıvan. Gergin bir halde odanın içinde volta atıyordu.

Julia gözlerini anahtarlardan ayırıp "Bir dakika..." dedi. "Tuhaf mı... tuhaf olan ne?"

Nestor şüpheli bir el hareketiyle, "Senin başına gelenler, elbette" diye kaçamak bir cevap verdi.

Julia, aniden her şeyi anlamıştı. Ayağa fırladı. "Sen her şeyi biliyorsun! O kapının ardında ne olduğunu biliyorsun!"

Nestor tek kaşını kaldırdı ve "Bir fincan çaya ne dersin?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Hayır! Bana cevap vereceksin: Tuhaf olan ne? O kapının ne işe yaradığını biliyorsun, öyle değil mi? Biz gerçekten de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jason'ın söylediği gibi Mısır'da mıydık? Peki, ben neden buraya geri döndüm?"

Nestor, "Ben çay yapmaya gidiyorum. Sana iyi gelecektir," dedi ve kalkıp hızla odadan dışarı çıktı.

"Nereye gidiyorsun? Nestor! Nestor! Ben çay falan istemiyorum! Bir açıklama istiyorum!" Julia, Zaman Kapısı'na doğru gitti ve açmaya çalıştı. Ama kapı açılmıyordu.

Nestor, "Faydasız," dedi, mutfağın kapısını aralarken. "Açılmayacak."

Julia içinde kontrol edilemez bir öfkenin yükselmeye başladığını hissetti. Masaya döndü ve o öfkeyle anahtarları kapıp doğru sırayla birbiri ardına kilit deliklerine sokmaya başladı.

AÇIK. Önce alligator, sonra çalıkuşu, sonra ıstakoz ve son olarak da kirpi.

Nestor mutfaktan tekrar, "Faydasız!" diye seslendi. "Açılmayacak!"

Julia dişlerinin arasından, "Sen öyle san..." diye fısıldadı.

Anahtarları teker teker çevirmeye başladı. Ardından kapıyı önce kendine doğru çekti, sonra da ittirdi. Fakat bir milim bile yerinden oynamamıştı.

Tekrar tekrar denedi. Ama kapı açılmıyordu.

Mutfağa girdiğinde Nestor'u mermer lavaboya dayanmış, pencereden dışarıdaki bahçeye bakarken buldu. Bakır bir çaydanlık ateşin üzerine kaynamaya bırakılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nestor, "Çay şimdi hazır olur..." diye mırıldandı hafifçe. Kızın bakışlarını yakalamamaya çalışıyordu.

"Kapı neden açılmıyor? O kapı hakkında neler biliyorsun? Jason ve Rick şimdi neredeler? Ve biz üçümüz bomba patlamadan birkaç dakika öncesine kadar nerede bulunuyorduk?"

Nestor, kollarını bağladı. "Çok fazla soru soruyorsun. Hepsine aynı anda cevap veremem. Bu soruların hepsine verecek bir cevabım olsa bile... bu bir varsayımdan başka bir şey olmaz." dedi.

Julia kırmızı beyaz damalı kapitone kumaşla kaplı bir tabureye yaklaştı. Tek ayağıyla tabureyi çekti ve üzerine çıkıp oturdu.

"Neden bana böyle davranıyorsun? Ben sana ne yaptım?"

Nestor çaydanlığın altındaki ateşi kapattı. Mavi ve beyaz Çin porseleninden yapılmış kavanozdan bir poşet çay aldı ve kaynayan suya attı.

"Aksine, sen bana hiçbir şey yapmadın. Burada olduğun için mutluyum. Hayattasın ve güvendesin."

"Niye hayatta ve güvende olmayacakmışım?"

Nestor içini çekti. Çay, bakır çaydanlığın rengini almaya başlamıştı.

"Gitmeye karar verdiğiniz yer..." diye cevap verdi. "Hiç güvenli değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm (5)
- GECE İTİRAFLARI -

ılan büyük bir merdivenin önün
inde Mısırlı kız on
Benim

Hayat Evi?

r, diye
mseyerek,
"Babam bütün
duğunu söyler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dışarı açılan büyük bir merdivenin önüne geldiklerinde Mısırlı kız onlara döndü ve "Bu arada... Benim adım Maruk," dedi.

"Memnun oldum. Ben Jason ve bu da..."

Rick, tam o anda onlara yetişti. Geçtikleri duvarın üzerine pişmiş topraktan bir çanak parçasıyla bir işaret bırakmıştı. Böylece geri dönmek istediklerinde doğru yolu bulabileceklerdi.

"Bu da Rick!"

"Ne komik isimleriniz var. Nerelisiniz, Nübyeli falan mı?" Maruk, taş basamakları tırmanmaya başladı.

İki çocuk bir ağızdan, "Hayır," diye cevap verdiler.

Maruk gülümseyerek, "Şansınız varmış..." dedi. "Babam bütün Nübyelilerin hırsız olduğunu söyler. Ve nasıl karşılaştığımızı düşünürsek..."

"Sen de bir Nübyeli olabilirsin," diye dalga geçti Jason.

Maruk gülümsedi. Ama ısrarlıydı: "Tam olarak nereden geliyorsunuz? Şimdi düşündüm de derinizin rengi Nübyeli olmak için çok açık: Fenikeli misiniz, Minoslu mu, Sami mi, Libyalı mı?"

Rick, "Aslında..." diye başladı. "Açıklaması biraz zor. Şöyle diyelim: Biz çok uzaktan geliyoruz, çok çok uzaktan..."

Jason, "Ben İngiliz'im," diyerek kısa kesti. "O ise İrlandalı."

"İllandalı mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İr... İrlandalı. 'R' ile. İrlanda, bir ada ülkesidir. Ben de bir adadan geliyorum. Ama çok daha büyük... İngiltere."

Maruk duyduğu şeylerden çok hoşlanmışçasına kafasını salladı. "Hiç duymadım... bu isimde yerler..." dedi.

Rick, "Birleşik Krallık?" diye üsteledi.

"Eğer Aşağı ve Yukarı Mısır'dan bahsediyorsan, evet. Ama aramızda kalsın, ben coğrafyadan pek anlamam."

Jason şaşırmıştı. "Öyleyse Manchester United'dan bahsedildiğini bile duymamış olabilirsin, öyle değil mi?" diye araya girdi.

Maruk ona hayır cevabı verdiğinde, dönüp Rick'e baktı. Sanki "Manchester United'ın nasıl oynadığını bilmeyen birilerinin var olması mümkün mü?" demek istiyordu.

Ama tam merdivenleri çıkmış ve dışarıya adımlarını atmışlardı ki, bakışı havada asılı kaldı. Şimdi her şey daha açıktı.

Kendilerini, kuleli surların çevrelediği geniş bir bahçede bulmuşlardı. Bir dağ kadar yüksek olan duvarlar, güneşin ışıklarıyla alev almış gibi görünen parlak kırmızı renkteki taşlarla örülmüştü. Duvarın yüzeyi delikler ve daha geniş yarıklarla doluydu. Buralarda martılar telaşla kanat çırpıyorlardı. Duvarla kıyaslandığında bu kuşlar, küçük, beyaz böcekleri andırıyorlardı.

Rick soluk soluğa, "Manchester United'ı unut..." diye homurdandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu görkemli manzaradan hiç etkilenmemiş olan Maruk, bahçenin ortasına doğru ilerlemeye başladı. Bir dizi palmiye, değişik türlerde ağaçlar, hışırdayan hasırlar ve içinden sütunlu, zarif yapıların yükseldiği su havuzları önlerinde uzanıyordu.

Sonra Maruk, iki tarafı küçük sfenkslerle kaplı, dövülmüş topraktan geniş bir yürüme yoluna saptı. Sfenkslerin her biri elinde bir güneş şemsiyesi tutuyor ve yolu gölgeliyordu.

Jason ve Rick arada bir duraksayarak ve gördükleri her şeyi ağızları açık seyrederek kızı izliyorlardı.

Rick, "Jason, nerede olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldandı. Yürüdükleri yol sona ermiş ve yerini çiçeklerle kaplı çayırlık bir alana bırakmıştı. Sivri gagalı balıkçıllar ve ibiş kuşları çiçeklerin arasında tembel tembel dolaşıyorlardı.

Jason, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Ama sanırım en doğrusu bunu bize açıklayacak tek insanı takip etmemiz olacak..."

"İzin verirseniz ustamı ziyaret etmek istiyorum..." dedi Maruk. "Sonra sizi Büyük Kitabe Ustası olan babamla tanıştırmaya götürebilirim."

Jason, "Peki..." diye fısıldadı. Rick'e korku dolu bir bakış fırlattı. "Bizi babasıyla tanıştıracak."

Maruk, normal boyutlarda bir insanın üç katı büyüklüğündeki bir heykelin önünde durdu. Heykel, babun kafalı bir insan şeklindeydi ve elinde sivri uçlu bir divit tutuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu Tanrı Toth," dedi kız, babun-adamın önünde eğilirken. Hemen ardından da heykelin arkasındaki dörtgen binaya doğru ilerledi.

Rick hemen sözlüğü açtı: "*Toth: İnsanlara yazıyı ve matematiği öğreten Eski Mısır tanrısı.*"

Jason, "Sakın bana kendimizi tekrar bir çeşit okulda bulmak için binlerce yıl geri geldiğimizi söyleme!" diye homurdandı.

Rick omuzlarını kaldırdı ve okumaya devam etti. "Şansımıza bu okulda müzik ve oyun da öğretiliyor sanırım."

Jason, "İşte şimdi içim rahatladı..." dedi, alay edercesine.

Dörtgen binanın yanında Maruk'a yetiştiler ve başlarını kaldırıp hayran hayran duvarın üzerinde parıldayan rengarenk hiyeroglif dizilerine baktılar.

Rick, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi sakince duvardaki yazıyı okudu: "Katipler Evi..." Sonra irkildi. "Ama... Jason...!"

"Nasıl olduğunu sakın sorma," diye cevap verdi arkadaşı. Katipler Evi'ne giren Maruk'u izlemeye başladı. "Ama yazıyı ben de okuyabiliyorum."

Katipler Evi'nin içi karanlık ve serindi.

Kız ve arkadaşları içeri girdiğinde herkes eğilip onlara selam verdi.

Rick ve Jason ne yapacaklarını bilemeden donakalmışlardı ama gene de eğilip ötekiler gibi selam vermeyi başardılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra Rick tüm cesareti toplayıp sordu: "Babanın Büyük Kitabe Ustası olması... onun burada çok önemli biri olduğu anlamına mı geliyor?"

Maruk gülümsedi ve saç örgüsünü omuzlarının arkasına attı. "Onun, Firavun'dan ve Yüce Rahip'ten sonra ülkedeki en önemli insan olduğunu söyleyebilirim."

Rick yutkundu. Jason ise onun arkasında kıs kıs gülüyordu.

Üç çocuk duvarları neredeyse bin bir tane hiyeroglifle kaplı dar bir koridora saptılar ve suyun tavandan çağlayarak aktığı ve ortadaki açık mavi şeritlerle boyanmış bir havuzda biriktiği geniş bir alana ulaştılar.

Maruk, "Burası bizim su salonumuz..." diye açıkladı. "Öteki tarafta kaligrafi odaları var. Bu yanda ise çiçek havuzları. Şu merdivenlerin tepesinde de teras var. Beni orada bekleyin, işimi bitirir bitirmez yanınıza geleceğim."

Nestor, Julia'ya dumanı tüten bir fincan çay uzattı. Sonra da, kız fincanı iki eliyle kavrayıp gözlerini kapayarak çayın kokulu dumanını içini çekerken, ayakta durup onu seyretti.

"Sanırım Mısır'dalar... ya da ona benzeyen bir yerde," dedi Julia bir süre sonra.

Nestor, "Mısır... elbette..." diye mırıldandı. "Peki oraya nasıl gittiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia'nın dolabın ardındaki kapıyı aştıktan sonra başlarından geçenleri anlatma isteğini kendinde bulması için biraz zaman geçmesi gerekti. Ama konuşmaya karar verip ağzını bir kere açtığında da, anlatmadık hiçbir şey bırakmadan kapamadı: Yuvarlak oda, aşağı inen merdiven, karanlıktaki atlayış, kaydırak, ateşböceklerinin aydınlattığı mağara, *Metis*.

"Dümene Jason geçmişti... ve gemiyi hareket ettiren de oydu."

Nestor bunu duyduğunda gülümsedi. Fakat gülümsemesini fincanın ardına saklamaya özen gösterdi. "Jason işte! Peki, mağaranın kapısını açtığınızda ne oldu? Hani şu üstünde üç tane kaplumbağa olan kapıyı?"

"Zemini kumla kaplı bir koridor vardı... Sonra bir merdiven bulduk. O da sahte bir duvarın önünde sona eriyordu... Sonra duvar yıkıldı ve onları orada bıraktım."

"Hmm..." dedi Nestor.

Julia çay fincanının dibini salladı. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Nestor omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. İngiliz terbiyesi sayesinde olmalı..."

Julia birdenbire, "Ama bu kadarı da fazla!" diye bağırdı. Fincanı masaya çarptı ve tabureden ayağa fırladı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni rahat bırakmanı!"

Julia oturma odasına koştu ve ışıkları açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Argo Villası'nın duvarlarının dışında fırtına kükrüyordu. Tahta kirişler, her deliğe sızmaya çalışan rüzgarın şiddeti altında menteşelerinden çıkarcasına zangır zangır titriyorlardı. Yağmur damlaları öfkeyle duvarları dövüyordu.

Julia oturma odasına girdi ve üzerinde telefonun durduğu masanın yanına geldi. O kadar sinirlenmişti ki, ahizeyi ellerinin arasına almadan önce iki defa yere düşürdü.

Anne ve babasının bu geceyi geçirdikleri Londra'daki evlerinin telefonunu çevirmeye çalışarak, "Ne yapmam gerekiyor? Kimse bana yardımcı olmuyor ki!" diye sızlandı.

Yanlış numara çevirdi ve kapadı.

Bahçıvanın mutfak lambasını kapayıp oturma odasına doğru geldiğini işitti. "Annemle babamı arıyorum!" diye bağırdı. "Evet, aynen öyle yapıyorum! En azından onlar bana ne yapmam gerektiğini söylerler!"

Londra'nın telefon kodu. Londra'nın kodu...

O kadar gerilmişti ve heyecanlanmıştı ki, gözyaşı damlaları telefon tuşlarının üzerine düşmeye başladı.

Sonunda bağlantının kurulduğunu gösteren sinyal sesini duydu.

Julia uzun, rahatlatıcı bir nefes almak için ağzını açtı ve kendini yanındaki büyük koltuğa bıraktı. Anne ve babasının sesini duymayı beklerken telefon odasını oturma odasından ayıran kemere bakıyordu.

Telefon bir kere çaldı, iki kere çaldı ve bir şekilde bu ritmik ses sinirlerini bir miktar yatıştırmayı başardı.

Nestor, elinde oturma odasındaki masadan aldığı iki nesneyle beraber kemerin altında belirdi. Gülümsüyordu, fakat gülümsemesinde keder vardı.

Bahçıvan ilk nesneyi gösterdi. "Magripli büstü," dedi. "Eski Mısır'da Punt'un Toprakları'ndaki pazardan alınmış. Neredeyse üç bin beş yüz yıllık. Bay Moore onu Mısır'a yaptığı üçüncü gezide almış ve *Metis*'in güvertesinde eve getirmişti."

Julia'nın ağzı açık kalmıştı ve eliyle telefonun ahizesini kapattı.

Nestor ikinci nesneyi gösterdi. "İçinde dini metinlerin yer aldığı, bulunması artık imkansız olan *Ölüler Kitabı*'ndan sahnelerin yontulduğu bir kutucuk. Tam beş yüz yıllık. Bayan Moore'un uzun pazarlıkları sonucu Punt Toprakları'na yapılan altıncı gezinin sonunda *Metis*'in güvertesinde eve getirildi." Elindeki nesneleri yavaşça aşağı indirdi ve Julia'ya sordu: "Şimdi neden bu kadar sakin olduğumu anlayabiliyor musun?"

Telefon bir kez daha çaldı.

Julia burnunu çekti.

Ve telefonu kapadı.

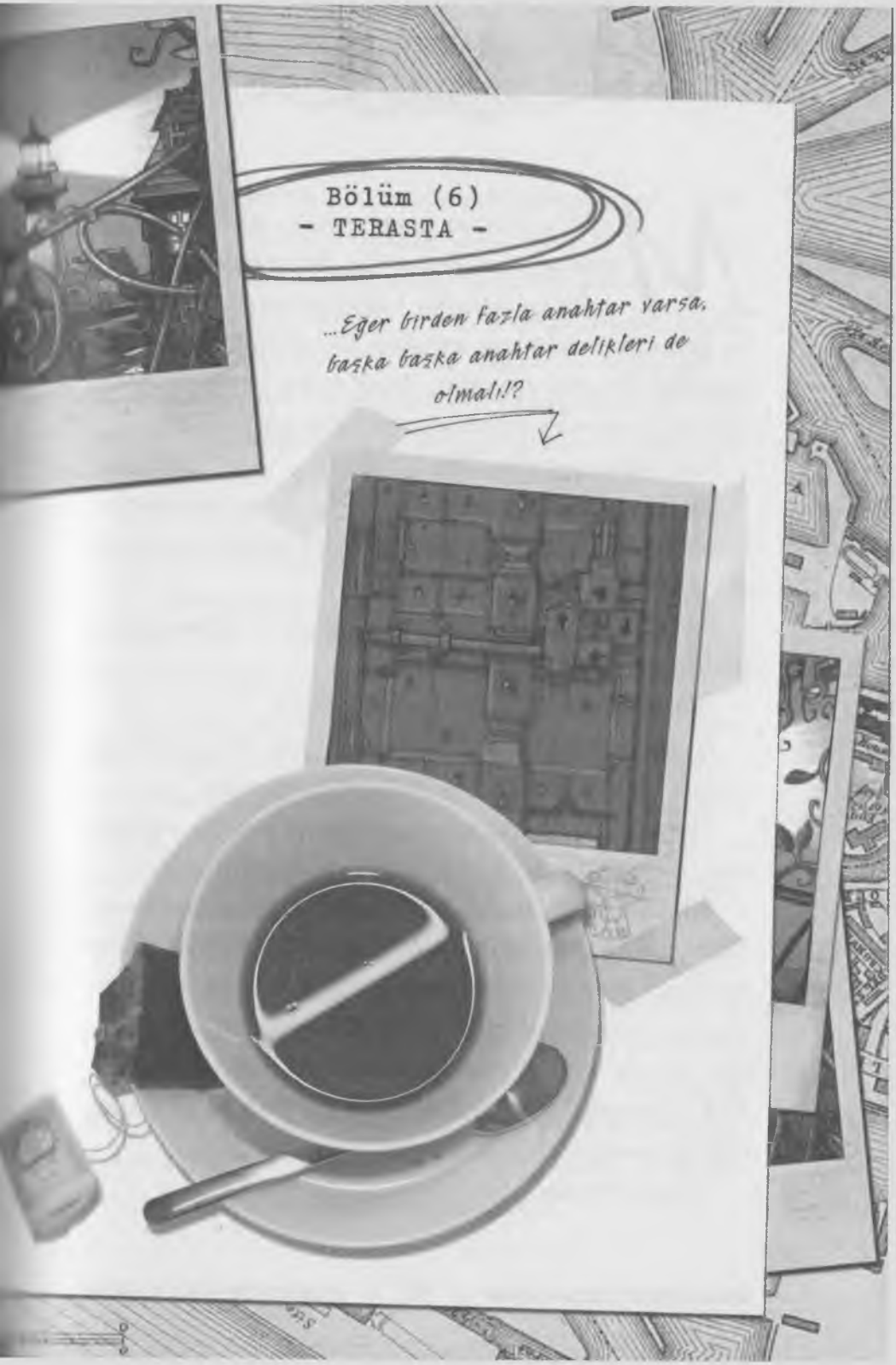
Bölüm (6)
- TERASTA -
...Eğer birden fazla anahtar varsa, başka başka anahtar delikleri de olmalı!?

Maruk'u dinleyen Jason ve Rick, merdivenleri tırmanıp terasa adım attılar. Bahçe hemen altlarındaydı ve sonunda bulundukları bu yerin nasıl bir görüntüsü olduğunu anladılar. Duvarların dışında karmakarışık bir şehir yaşıyordu. Alçak ve küp şeklindeki evler geniş ve durgun bir suyun kıyısına kadar uzanmışlardı.

Suya bakan çocuklar, "Bu Nil olmalı..." diye fısıldadılar.

Su, gökyüzüyle aynı mavilikte bir kurdeleye benziyordu. Işıltılı dalgaların ve üçgen yelkenlerin de etkisiyle pırıl pırıldı.

İki çocuk uzun süre etrafa göz gezdirdiler. Güneş tepelerinde cayır cayır yanıyordu.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Rick.

Jason kafasını kaşıdı ve cevap verdi: "Eski Mısır'da bir tur attık. Ve hiyeroglif okumayı bildiğimizi öğrendik."

Rick, "Genel olarak ne yapıyoruz anlamında sormuştum," diye ısrar etti. "Neden kendimizi burada bulduk?"

Arkadaşı cevap olarak Ulysses Moore'un günlüğünü bohçadan çıkardı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Çünkü eski ev sahibimiz öyle istedi," dedi. Günlüğü açtı ve Tutankamun'un cenaze maskesinin çizili olduğu sayfaya geldi. Resmin altında bir not vardı: "*Firavun'un Hazinesi.*" Resmi Rick'e gösterdi. "Bak: Mağaranın içinde *Metis*'in dümenini elimde tutarken tek düşündüğüm bu resimdi."

"Çocuk firavun," diye fısıldadı Rick.

"Onun bu yerle ne alakası olduğunu bilmiyorum... Ya da eski ev sahibinin bu firavunla ne işi olduğunu..." dedi Jason. "Ama eve dönmeden önce bunu öğrenmek isterim."

Rick günlüğün sayfasını çevirdi. Ulysses Moore, küçük, sivri el yazısıyla "Punt Toprakları" denilen bir yerle ilgili kısa açıklamalar not almıştı. Karakalemle yapılmış bir eskiz, çocukların Katipler Evi'ne gitmek için geçtikleri sfenksli yolu gösteriyordu.

Rick, "O da buradaymış..." diye mırıldandı. "Sen bunu biliyordun, öyle değil mi?"

"Mağaraya adım attığımız andan beri bundan kuşkulanıyordum. Evet... Ulysses Moore ve karısı buraya geldiler. Tıpkı bizim gibi, *Metis*'in güvertesinde..."

Rick başını salladı ve defterdeki notları okumaya devam etti. "İhtiyar Moore bu şehrin güzelliği nedeniyle firavunlar tarafından çok sevildiğini ve sık sık ziyaret edildiğini yazmış. Hmm... Aa! Şunu dinle: *Punt, Afrika'nın kayıp şehirlerinden biridir... hiçbir arkeolog orayı keşfedememiştir.*"

"Bu devasa surlar hakkında hiçbir şey söylememiş mi?"

Rick sayfaları çevirdi. "Evet... Duvarların içinde Punt'un hazinelerinin saklı olduğu yazıyor. Merdivenler, koridorlar, çukurlar ve kulelerden oluşan bir labirentmiş. Tüneller ve geçitler her yöne doğru... hatta yeraltına bile uzanıyormuş."

Jason gözlerini kocaman açarak duvara baktı. "Ama bunun içine neden bir labirent kurmuşlar ki?"

Rick kafasını salladı. "Bırak da okuyayım. Hmm... İşte... Labirentin girişi bu bahçenin bir yerlerindeymiş. Tanrı Toth'a adanmış 'Hayat Evi' denilen bir tapınaktan geçilerek giriliyormuş. Bu koridorlarla İsveç peyniri gibi delik deşik olmuş duvarların içinde, antik dünyanın tüm bilgisini barındıran 'Koleksiyon' bulunuyormuş..." Rick defteri yan çevirdi ve Ulysses Moore tarafından alınmış bir notu okudu. "İskenderiye Kütüphanesi'nden bin yıl önce."

Jason hayretle ıslık çaldı.

Rick okumaya devam etti: "*Antik dünyanın bütün gezginleri tarafından gıptayla aranmış olan Punt Toprakları'nda her şey bulunabilir. Her gün pazar yerlerinde, limanında veya kervan yolu boyunca her türlü mal değiş tokuş edilir: papirüs, amber, parfüm, altın, fildişi, kuvars, pigme...*" Rick aniden okumayı kesti. "Pigmeyle ne kastediyor?"

Jason, "Sanırım... ormanda yaşayan küçük adamları" diye cevap verdi. Bir yandan da bir makak maymununun hareketlerini taklit ediyordu.

Rick kıkırdadı ve defteri okumaya devam etti. "Son olarak da şehrin kabataslak bir haritası var... Ya da ona benzer bir şey."

"Bir bakayım."

Kızıl saçlı çocuk karakalemle çizilmiş resmi gösterdi. Birbiriyle kesişen yolların ve meydanların olduğu eskiz üzerinde bazı bölgeler yuvarlak içine alınmıştı. Yandaki sayfada da iki şifreli cümle vardı:

YÖNÜNÜ BULMAK İÇİN
İYİ ŞANSA VE TALİH YILDIZLARINA
İHTİYACIN VAR.
DÖRT DEĞNEKLİ KULEDEKİ
HARİTAYI ARA.

Tam o anda, Maruk'un kendilerini çağıran sesini duydular.

Rick defteri bohçasına atıp ortadan kaldırdı ve "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Şimdilik onu izleyelim," diye cevap verdi Jason. "Sonra ne yapacağımıza bakarız..."

Üçü Katipler Evi'nden çıkıp Maruk'un babasıyla tanışmak için yola koyuldular. Büyük Kitabe Ustası, Hayat Evi'nin içinde yaşıyordu. Bu da, duvarın içine girmek üzere oldukları anlamına geliyordu.

Bahçeden geçerlerken Jason ve Rick, kıza Hayat Evi'yle, Koleksiyon'la ve Toth'la ilgili bazı sorular sordular. Ama Maruk, sanki herkesin bildiği şeyleri konuşmak onu sıkıyormuş gibi kaçamak cevaplar veriyordu.

Maruk, iki oğlanı Hayat Evi'nin Yüce Girişi'ne kadar geçirdi. Karşılarında yükselen iki büyük heykel, kapı pervazını destekliyordu ve içeri doğru uzanan merdivenin her basamağı ayrı renkte boyanmıştı.

Kapı eşiğini aşar aşmaz kendilerini bir yığın insanın ara-

sında buldular. Jason kendini iş çıkışı saatinde Londra tren garına girmiş gibi hissetmişti.

Dilleri tutularak devasa büyüklükteki salonu aştılar. Salonun her tarafı koridorlara, geçitlere ve sonsuz sayıdaki katlara doğru yükselen merdivenlere açılıyordu. Düzinelerce merdiven, muazzam salonu deliyor ve döne döne Yüce Giriş'le üst katlardaki koridorlar arasında inip çıkıyordu. Salonun tam ortasından olimpik havuz büyüklüğünde bir çukur aşağı doğru iniyor ve yüzlerce başka merdiveni, koridoru ve geçidi daha gözler önüne seriyordu. Çukurun duvarlarından bir aşağı bir yukarı gıcırdayarak inip çıkan yük arabalarının içleri papirüs tomarları ve insanlarla doluydu.

Sıcak ve tozlu havanın sersemletici bir kokusu vardı: Deri, tarçın, hindistancevizi... Her çeşit koku geliyordu.

Maruk ağırbaşlılıkla, "Koleksiyonumuza hoş geldiniz..." diye duyurdu.

"Peki burada... neyin koleksiyonunu... yapıyorsunuz?" diye sordu Jason. Bir yandan da çukurdan yukarı tırmanan, içi papirüs tomarlarıyla dolu büyük bir yük arabasının kendisine çarpmasını engellemek için kenara çekilmeye çalışıyordu.

"Yazıları, papirüs tomarlarını, tabletleri... Ayrıca heykelleri, mobilyaları, zanaat aletlerini, *deben*leri... Saklamamız ve korumamız için bize verilen her şeyi..."

Jason, bir böcek gibi küçücük kalana kadar merdivenleri tırmanan ve karanlıkların içinde yitip gidecek kadar aşağıla-

ra inen insan trafiğini izlemeye başladı ve kendini bir karınca çiftliğinde olduğunu düşünmekten alamadı.

Rick, "Tüm bunların yöneticisi senin baban mı?" diye sordu. Hem şaşırmış hem de büyülenmişti.

"Evet," diye cevap verdi Maruk, gururla. "Gelin!"

Kız, yeni arkadaşlarını mor tunikler giyen ve beyaz bir kuş tüyüyle süslenmiş, uzun, gök mavisi peruklar takan iki adamın önünden geçirdi. Adamlar heykellerin arasındaki karanlık bir köşeye sinmiş, sallana sallana karkadelerini* yudumluyorlardı. Fakat kızın onlara doğru geldiğini gördükleri anda çay bardaklarını arkalarına saklamaya çalıştılar ve tedirgin bir şekilde eğilerek selam verdiler.

Maruk başını bile eğmeden, "Saygıdeğer Dizinciler," diyerek onları selamladı. "Ben ve arkadaşlarım Büyük Kitabe Ustası'nı odalarında ziyaret edeceğiz."

İki adamdan uzun boylu ve papirüs diviti gibi kara kuru olanı boğazını temizledi ve tek kaşını kaldırdı: "Üzgünüm küçük kız, ama Kural 32, çırağımı ve beni dileğinizi yerine getirmekten men eder."

Daha küçük ve tombul olan öteki adam yazıklanarak başını sallıyordu.

Maruk alnını kaşıdı: "Peki Kural 32 ne olabilir ki?"

"Çocuklara kulak asmamak."

Maruk ellerini beline koydu. "Ama ben Büyük Kitabe

Mısır'ın geleneksel çayı. Tadı kuşburnuna benzer. (ç.n.)

Ustası'nın kızıyım!"

Uzun boylu olan Dizinci daha iyi görmek için gözlerini kıstı, sonra şaşırmış gibi yaparak, "Görüyorum ki hakkınız var. Beni affedin. Ama gene de isteğinizin yerine getirilmesi imkansız."

"Peki ama neden?"

"Kural 4: Güvenlik. Söylentiye göre Firavun her an ziyarete gelebilir. Bugün Hayat Evi'ndeki telaşı fark etmediniz mi? Biz Dizinciler her şeyi düzene sokmak için durmaksızın çalışıyoruz. Halk içeri alınmadığı için şikayet ediyor. Ama aldığımız emirler kesin. Kural 12: Yeni bir emre kadar Hayat Evi'ne kimse alınmayacak."

Tombul Dizinci kafasını sallayarak onayladı.

Maruk, adamların içtiği karkadeyi ima ederek, "Bana hiç de işiniz başınızdan aşkın gibi görünmedi aslında..." diyerek cevabı yapıştırdı.

Tombul olanının suratına bir gülümseme yayıldı, ama ustasının sert bakışıyla tekrar ciddileşti.

Maruk, "Ben ve arkadaşlarım babamı odalarında ziyaret etmek istiyoruz," diyerek sözüne devam etti.

"Ah... Elbette, Büyük Kitabe Ustası'nın odaları. Sorun şu ki sevgili evladım, ikinci kural..."

"Sizin kurallarınızın ne dediği beni ilgilendirmiyor!" diye bağırdı Maruk. "Ben babamın odasına çıkmak istiyorum!"

Uzun boylu Dizinci kurum kurum kurumlanarak ellerini ovuşturdu. "İsteyebilirsiniz. Sorun şu ki, ne yazık ki arkadaş-

larınız Koleksiyon'a giremezler."

"Ama neden?"

"Kural 12 yüzünden, duymadınız mı? Yeni bir emre kadar yeni bir giriş yapılamaz."

"Ama emri ben veriyorum!"

Dizinci, "Bu durumda..." diye homurdandı. "Pepi, sen cevap ver."

Tombul Dizinci, "Kural 8:" diye ezbere konuşmaya başladı. "Bir misafir her zaman yanında geçiş izni taşımalıdır. Öyle değil mi Micerinus?"

"Doğru dedin," diye cevap verdi ustası övgüyle.

Maruk içini çekti ve hala ağızlarını açmamış olan Rick'le Jason'a döndü. "Her zaman böyle müşkülpesentlerdir... Gene de," diye kendini tekrar savaşın ortasına attı. "Doğru söylüyorsunuz: Arkadaşlarımın geçiş izinleri yok. Ama eğer olsaydı... siz ikiniz onların benimle babamı ziyarete gelmelerine izin verecek miydiniz?"

Dizinciler bir süre kurallar ve kanunlar hakkında aralarında fikir alışverişi yaptıktan sonra cevaplarını verdiler:

"Evet. Aynen öyle yapardık," dedi Micerinus.

Pepi de, "Buna karşı çıkan bir kural yok," diye ekledi.

"Harikulade!" diye bağırdı Maruk. "Son bir soru: İki adet geçiş iznini nereden alabiliriz?"

Hazırcevap Pepi, "Kural 41: Bir Dizinci'ye sormak yeterlidir," diye atıldı.

Micerinus ona öfkeyle baktı.

"Mükemmel! Öyleyse şimdi iyi çocuklar olun ve arkadaşlarıma iki geçiş izni verin, sonra da babamı odalarında ziyaret etmemiz için yolu açın!"

"Bu evdeki eşyaların büyük bir kısmı," diye anlatıyordu Nestor, "Ulysses Moore ve karısının *Metis*'le yaptığı yolculuklar sırasında toplandı."

Julia'yla beraber taş odaya geri dönmüştü. Çay fincanlarını ellerine almışlar, duvardaki kara kapıya bakıyorlardı.

"Peki, sen hiç onlarla yolculuk etmedin mi?"

Nestor dalgın dalgın gülümsedi. Ne cevap vereceğini düşünürken dudağını ısırıyordu: "Hayır... Burada, evde kalmayı ve geri kalan işlerle ilgilenmeyi tercih ediyordum."

"Peki, seni hiç davet etmediler mi?"

Nestor kıkırdadı. "Elbette beni davet ettiler. Özellikle Penelope... Bayan Moore, beni sürekli *Metis*'in güvertesine çıkmam için kandırmaya çalışırdı. Beni ikna etmek için ne kadar ısrar ettiğini bir bilsen. Ama ben... Hayır. Ben burada, Kilmore Koyu'nda kalmayı tercih ediyordum. Ben yerinden kıpırdamayan şeyleri severim. Ağaçları ve taşları... Ve gerçeği söylemek gerekirse Bay Moore da benim gibiydi. Her zaman, 'Ancak olduğun yerde kaldığın zaman insanların ne kadar çok ve gereksiz hareket ettiğinin farkına varıyorsun,' derdi."

Julia çayından bir yudum aldı ve "Ama o olduğu yerde kalmıyordu ki..." dedi.

Bahçıvan, "O bir gezgindi," diyerek sözünü kesti. "Gezginler hareket etmezler. Yolculuk ederler. Yolculuk etmek için de, bir yerlerde hareketsiz bir noktan olması gerekir, yola çıktığın yerdeki başlangıç noktan. Her zaman oraya geri dönersin ve bir sonraki yolculuğa hazırlanırsın. Merkezi olmayan bir daire olmadığı gibi, geri dönüşü olmayan bir yol da yoktur. En azından... kendisi böyle derdi. En zorlu yolculuğuna çıkmadan önce de bunu söylemişti. Neden bahsettiğimi anlamışsındır."

"Ölümden bahsediyorsun," dedi Julia.

"Ölümden bahsediyorum."

"Peki nasıl biriydi?"

Nestor suratında düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Zehir gibi bir zekası vardı. Ve bu evi her şeyden daha fazla seviyordu. Bu evi ve karısını."

"Ya Penelope?"

"Çok tatlıydı. Her zaman yardıma hazırdı. Yumuşacık bir kalbi vardı ve gerçek bir hayalperestti."

Julia başını salladı, "Peki sen? Sen ne kadar zamandır buradasın?"

Nestor omuzlarını silkti. "Kim bilir? Sanki her zaman buradaymışım gibi geliyor. Daha doğrusu... dışarıda... kendi küçük kulübemde. Aslında zamanımın çoğunu kendi evimdense, bu evde geçiriyordum: Moorelar ne zaman Za-

man Kapısı'ndan geçseler ve bir yolculuğa çıksalar... Tahmin edeceğin gibi orada on-on beş gün kalırlardı. Hatta bazen aylarca. Ben de bahçeyle ve evle ilgilenirdim. Mobilyalarla, heykellerle ve bir zamanlar onlara ait olan, şimdiyse sizinkilerin satın aldığı bütün bu eşyalarla... Zamanımı salonla, kütüphaneyle, yatak odalarıyla, bodrumla ilgilenerek geçirirdim. Bazı eşyaları yerlerine yerleştirmek benim görevimdi, geri kalanlarla da... eh, geri kalanlarla Penny ilgilenirdi, yani... Bayan Moore."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yolculuklarından topladıkları eşyaların nereye konulacağına o karar verirdi. 'İşte tam orası mükemmel bir yer!' derdi. O an Bay Moore bana 'o eşya bir daha o yerden kımıldatılmayacak,' dercesine bakardı. Tabii ki Bayan Moore tersini söylemediği sürece. Ama her yolculuk sonrasında ev günler boyunca alt üst edilirdi."

"Biraz tuhaf bir çifttiler herhalde."

"Ne demezsin."

"Onları tanımak isterdim. Bir fotoğrafları ya da portreleri yok mu? Bu arada, sen de merdivenlerin tepesindeki duvarda Ulysses Moore'un portresinin eksik olduğunun fark etmişsindir. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Nestor yavaşça ellerini ovuşturdu. "Bodrumda bir yerlerde olmalı. Ulysses Moore o tabloyu pek sevmezdi. Ne zaman ona baksa kendisini çoktan ölmüş gibi hissettiğini söylerdi. Sonra da zaten karısını kaybetti..."

Julia, "Nasıl öldü?" diye sordu.

Nestor bir süre susup düşündü. Sonra, "Kayalıklardan aşağı düştü," dedi.

Bölüm (7)

- KOLEKSİYON -

Defterindeki bu konu üzerine yaptığı çizimlere bakılırsa Ulysses Moore Mısır'da birçok araştırma yapmış olmalı.
Aşağıdaki resimde Tutankamun'un tabutu görülüyor. M.Ö.1325.

Hayat Evi'

Pepi ve Mi-

cerinu

çiş izni o-

ki tespih

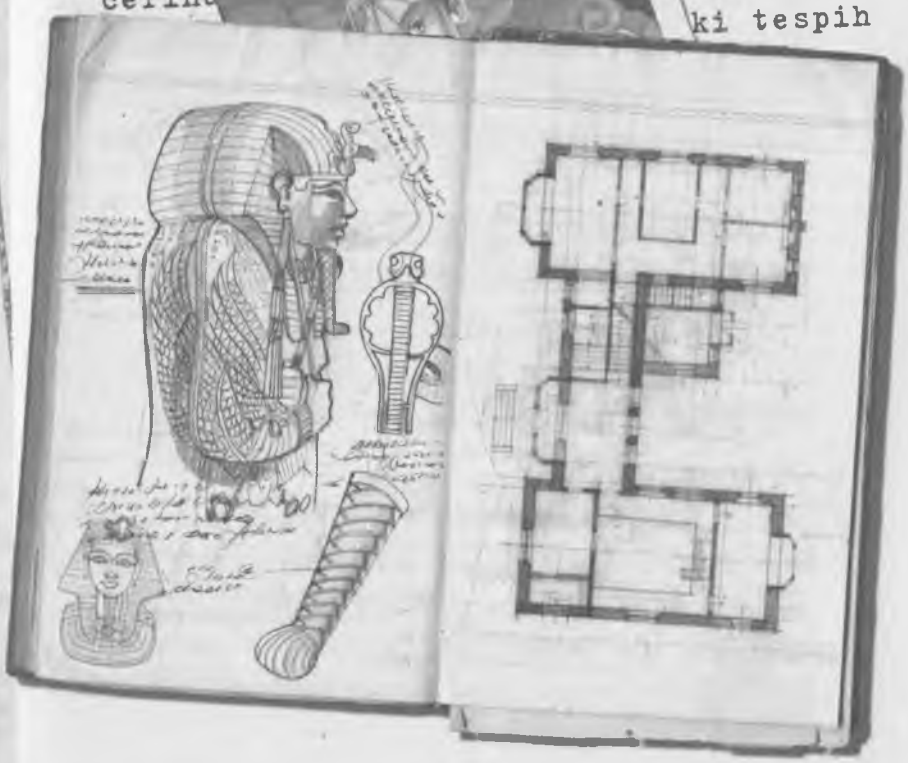

Hayat Evi'nin iki Dizincisi Pepi ve Micerinus, Rick ve Jason'a geçiş izni olarak siyah taştan yapılmış iki tespihböceği uzattılar. Çocuklar, ellerinde bunlar olduğu sürece Koleksiyon'un içinde özgürce dolaşabileceklerdi.

Ardından Dizinciler, büyük giriş salonunun duvarı boyunca yukarı çıkan eskimiş dar merdiveni tırmanırken çocuklara eşlik ettiler. Merdiven, tavanı damlayan dar bir koridora açılıyordu.

Micerinus böbürlenerek, "Ben ve Pepi öyle kestirme yollar biliyoruz ki, ötekiler rüyalarında görseler inanmazlar," dedi. Kafasının üstündeki tüy, alçak tavana değiyordu. "Buradan geliniz sevgili konuklarımız. Çok önemli vazifemizin başına dönmeden önce sizlere kısa bir mesafe daha eşlik edelim."

Koridor, dahice kurulmuş bir sistem sayesinde bronz aynalardan yansıyan yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Duvarlar kırmızımsı sarı renkteki aşı boyasıyla boyanmıştı. Ara ara farklı boyutlarda hücre delikleri açılmış ve içleri papirüs tomarları, ahşap tabletler ve üzerleri tozla kaplanmış putlarla doldurulmuştu.

Rick her deliğin bir sembolle, bir rakamla veya her ikisiyle birden işaretlendiğini fark etti. Sonra bunların Koleksiyon'da çalışanlar için sonsuz sayıda dokümanı arşivlemeye yarayan bir yol olduğunu düşündü.

Hemen ardından daire şeklinde bir alana girdiler. Tepelerinde gökyüzü tüm maviliğiyle parlıyordu. Tıpkı devasa bir fabrika bacasından yukarı bakmak gibiydi.

Gökyüzüne bakan odadan çıktılar ve başka bir koridora girip sessizlik içinde ilerlemeye devam etiler. Daha sonra yol ikiye ayrıldı. Micerinus hiç düşünmeden daha dik olan sağdakine saptı.

Rick, Pepi'ye doğru yaklaşıp içtenlikle, "Burada tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Güvenlikten mi sorumlusunuz?"

Pepi'nin yerine Micerinus başını bile çevirmeden cevap verdi: "Kural 17: Güvenlikten muhafızlar sorumludur," diye cevap verdi. "Biz Koleksiyon'da nelerin depolandığını hatırlamakla görevliyiz." Dizinci, koridorun her iki tarafına açılmış hücre deliklerini işaret etti.

"Bu hücre deliklerinin her biri bir şeylerle doludur. Neyin nerede ve nasıl bulunacağını yalnız biz biliriz. Ve bildiklerimizi çıraklarımıza aktarırız."

"Sözle mi?" diye sordu Rick.

"Pek tabii..." diye cevap verdi Micerinus. "Yazı sadece hafızayı köreltir."

Rick inanmamışçasına başını kaşıdı. "Ama yüz binlerce hücre deliği var! Sizin bunların hepsini... teker teker ezberlediğinizi mi söylemek istiyorsun?"

Micerinus, "Ah, elbette hayır. Bu imkansız," diye cevap verdi. "Her Dizinci bir binanın belirli sayıdaki salonlarından

sorumludur ve sadece sorumluluğu altındaki hücreleri denetler."

"Neden? Nasıl... Burasının büyüklüğü ne kadar?"

"Kural 2: Koleksiyon yirmi iki binaya yayılmıştır. Her binanın yirmi iki salonu vardır. Her salon yirmi iki koridor içerir. Ve her koridorda..."

"Yirmi iki hücre vardır," diye Rick tahmin yürüttü.

Micerinus, küçümsercesine "Neden yirmi iki tane hücre olsun ki?" diye karşılık verdi. "Elli iki tane var. Veya yüz dört tane. Yüz elli dört de olabilir."

"Daha basit bir sistem kullanamamışlar mı? Onar onar saymak gibi," diye fısıldadı Jason, arkadaşının kulağına.

Micerino, "Kural 2: Tabii ki bu sadece Yukarı Koleksiyon için geçerlidir..." diye ekledi. "Sonra yeraltındaki koridorları da hesaba katmak gerekir, ki onların sayısı çok çok daha fazladır... Neyse, sizden burada ayrılmak zorundayız, çünkü sıkıcı işimize dönme vaktimiz geldi," diyerek konuşmasını tamamladı. "Gideceğiniz yere neredeyse vardınız, sevgili konuklarımız. Büyük Kitabe Ustası'nın odasına ulaşmak için şu taraftaki koridora sapmanız ve dümdüz devam etmeniz gerekiyor. Göz açıp kapayıncaya kadar piramide varmış olacaksınız."

Rick, Jason ve Maruk koridora doğru ilerlemeye başladılar.

Onların arkasından iki Dizinci son bir uyarıda daha bulundular.

"Kural 9'u unutmayın: Yanınızda bir Dizinci olmadan hücrelere dokunamazsınız."

Maruk, "Anlaşıldı," diye cevap verdi gülümseyerek.

"Ve... Kural 19: Muhafızların trompetleri çaldığını duyarsanız derhal koşarak Hayat Evi'ni terk edin."

Büyük Kitabe Ustası'nın odalarına yaklaşırlarken Jason, "Bu kadar koridorun ve deliğin arasında kaybolmak çok kolay olmalı," diye belirtti.

Maruk, "Çok doğru," diye onayladı. "Bu yüzden Dizincilere ihtiyacımız var: Bizi kaybolmaktan koruyorlar."

"Tüm Koleksiyon'u gezip görmüş biri var mı?"

Kız eliyle duvara dokunurken, "Babam olabilir," diye cevap verdi. "Ama o da hepsini görmemiştir. Yıllardır kimsenin adım atmadığı koridorlar var, Terk Edilmiş Koridorlar."

Maruk, kötü şansı kovmak için parmağıyla havada bir işaret yaptı.

Rick, "Sanırım yeraltındaki koridorlardan bahsediyorsun," diye tahmin yürüttü. "Şu çukur gibi şeyin olduğu yerdeki..."

"Ah, hayır. Orası Aşağı Koleksiyon. Terk Edilmiş Koridorlar şeyin üstündeler..."

Maruk durdu ve arkadaşlarına baktı. Gözleri tuhaf bir tedirginlikle parıldıyordu. Sonra anlatmaya başladı: "Bir süre önce... O koridorlarda bir kaza yaşandı ve birçok insan ha-

yatını kaybetti. Birbiriyle evli olan iki Dizinci bir daha asla bulunamadılar. Çıkan yangında kaybolmuşlardı, o kısımda depolanmış her şeyle beraber..."

Jason, "Çok etkileyici bir hikaye doğrusu..." diye mırıldandı.

Maruk yürümeye devam etti. "Tıpkı *İki Sevgilinin Şarkısı*'nda söylendiği gibi..."

"Nasıl?"

"Şarkıda, yüzlerce yıldır bu koridorlarda gezinen ve birbirini arayan, fakat asla bulamayan iki sevgilinin hikayesi anlatılır."

Jason, "Bu arada biz de..." diyerek sorma cesaretini gösterdi: "Doğru yolda olduğumuzdan eminiz, öyle değil mi?"

Maruk, "Az çok..." diyerek gülümsedi. "Daha önce hiç bu yolu kullanmamıştım."

Şanslarına Micerinus'un tarif ettiği yol doğruluğunu kanıtladı. Yüz adımdan daha kısa bir mesafenin ardından koridor geniş bir alana açıldı ve çocuklar kendilerini kare tabanlı mükemmel bir piramidin karşısında buldular.

Maruk geldikleri yeri tanır tanımaz rahat bir nefes aldı. "İşte geldik!" dedi. "İşte babamın odası!"

Hem sade, hem de lüks bir odaydı burası. Bir geminin yelkenleri gibi tavandan sarkan uzun keten perdeler, rüzgarla birlikte dalgalanıyordu. Duvarın her iki yanında iki geniş açıklık vardı.

Odanın tam ortasında üzeri objelerle dolup taşan dört tane masa duruyordu. Masaların etrafında da dört tane alçak divan vardı. Karşı duvara, koridordakilerin aynısından hücre delikleri açılmış, her biri farklı farklı sembollerle işaretlenmişti. Ve ipliklere bağlanmış bobinler halinde tomarlarca papirüs, öteki duvarların önüne bırakılmıştı.

İçeri birkaç adım atan Maruk, "Baba?" diye seslendi.

Kimse cevap vermedi. Masaların arasında döndü ve tekrar seslendi. Cevap yoktu.

Jason ve Rick kapı eşiğinde durmuş bekliyor ve korkuyla karışık bir hayranlıkla etraflarındaki heybetli ortama alışmaya çalışıyorlardı.

"Belki de babası ortaya çıkıp bizim hakkımızda sorular sormadan önce buradan tüysek iyi olur..." diye fısıldadı Jason arkadaşına.

Tam o anda, odanın arka tarafından bir kadın içeri girdi.

"Maruk!" diye bağırdı. "Burada ne arıyorsun?"

Kız, arkadaşlarına döndü ve onlara yaklaşmalarını işaret etti. Rick ve Jason ihtiyatlı adımlarla lapis lazuli* kaplı döşemenin üzerinde ilerleyip masalardan birinin önünde durdular.

Kadın, Maruk'a, "Baban burada değil... Firavun'u karşılamaya gitti," dedi.

Jason ve Rick kadına baktılar ve sersem sersem gülümse-

** Lazulit ve kalsitten oluşmuş yarı değerli bir taş. Lacivert, morumsu mavi veya yeşilimsi mavi renkte olabilir. İçine altın tozları serpiştirilmiş gibi simli bir dokusu vardır. (ç.n.)*

diler. Kadının üzerinde uzun, beyaz bir elbise vardı. Elbisenin kesimi hem tuhaf hem de şıktı: Sol kolu beyaz bir sargı beziyle boynuna bağlanmıştı. Sağ koluysa ağzından çıkan her kelimede zarif bir şekilde hareket ediyordu.

"Babamın yardımcısı biraz evvel size bahsettiğim kaza sırasında kolunu kullanma kabiliyetini kaybetti. Diyorlar ki, kafasına aldığı bir darbeyle hafızasını da kaybetmiş... Bu yüzden eğer saçma sapan şeyler söylediğini duyarsanız kulak asmayın..." Sonra sesini yükseltti ve "Babam ne zaman dönecek?" diye sordu.

Yardımcı, "Bu Firavun'a bağlı. Burada beklemek istersenız, Tutankamun'la tanışabilirsiniz..." diye cevap verdi.

Jason kadına doğru bir adım yaklaşarak, "Tutankamun mu?" diye sordu. Sonra başını Rick'e çevirdi. "Sana ne demiştim? Onunla bu yer arasında bir bağlantı olduğunu biliyordum!"

Kadın gülümsedi. "Maruk, bunlar senin arkadaşların mı... kimler?"

"Onlar, Misafirler. Dün gemiyle gelmişler."

"Kraliyet filosuyla mı?"

Jason, "Evet... evet," diye kekeledi. "Öyle değil mi Rick?"

Rick kör edici güneş ışığından kurtulmak için kenara çekildi. Şimdi durduğu yerden Maruk'un kiminle konuştuğunu daha açık görüyordu. Orta yaşlı bir kadındı. İnanılmaz yumuşak bir ifadeye sahip bir yüzü vardı.

Jason, "Öyle değil mi Rick?" diye tekrar sordu.

"Ah, evet, evet... Kraliyet filosuyla geldik..."

Kadın neşeyle, "Harika," dedi. "Hangi gemiyle?" Elini kaldırıp Rick'in yaslandığı masayı gösterdi.

İşte ancak o zaman Rick, masanın üstünün aslında, aralarında filikalar ve küçük sandalların da yer aldığı gemi modeli koleksiyonuyla dolu olduğunu fark etti.

Onun şaşırdığını gören Maruk yanma geldi ve "Hoşuna gitti mi, Rick? Bunları babam yapıyor. Hayattaki en büyük tutkusu!"

Kızıl saçlı oğlan sanki dilini yutmuştu.

Gözünü masanın üstündeki sayısız gemi modelinin üstünde gezdirdi. Kendini onları, birkaç saat önce Argo Villası'nın kulesinde gördüğü gemi modelleriyle karşılaştırmaktan alamıyordu.

İçi ürpererek "Biz bunun içinde geldik," diye fısıldadı. Argo Villası'ndaki *Nefertiti'nin Gözü*'nün kopyası olan bir gemiyi işaret etti.

Jason da onun gibi taş kesilmişti.

Kadın yaklaşarak, "Ah, öyleyse gerçekten harika bir yolculuk yapmış olmalısınız!.." dedi. Uzun keten elbisesinin etekleri, lapis lazuli döşemeyi süpürüyordu.

Rick aniden nefessiz kaldığını hissederek, "Evet, harika bir yolculuktu," dedi.

Nefertiti'nin Gözü'nün maketini eline aldı ve Jason'a uzattı.

Jason, "Bu imkansız... Bu imkansız..." diye sayıklıyordu.

Kadın güldü. "Beğendiğinizi görmek Büyük Usta'nın çok hoşuna gidecektir."

Rick, "Büyük Usta ne zamandır bu tür tasarımlarla meşgul oluyor?" diye sordu.

"Kendimi bildim bileli!" diye cevap verdi Maruk "Ne zaman vakit bulsa bu masanın başına geçer ve aletlerini eline alır. Hep der ki; ancak küçük şeyler üstünde çalışırken büyük şeylere yoğunlaşılabilir. Öyle der değil mi?" diye ekledi, kadına doğru dönerek.

Kadın gülümsedi. "Baban her zaman filoyu tamamlayabilmek için daha fazla vakti olmasını dilediğini de söyler. Aylar, hatta... neredeyse bir yıl oldu, daha tek bir modeli bile tamamlayamadı. Şu anda üzerinde çalıştığı şeyi görmek ister misiniz?"

Rick'in başını sallamasının ardından kadın döndü ve Maruk'un babasının çalışma masasına doğru ilerledi.

Masanın ortasında üzerine bir örtü örtülmüş bir gemi modeli vardı. Büyük Kitabe Ustası'nın yardımcısı sadece sağ elini kullanarak nazikçe örtüyü kaldırdı.

Gemiyi gördüğünde Rick bacaklarının aniden ağırlaştığını hissetti. Sanki birisi ayaklarını yere çivilemişti.

Kadın, "Güzel, öyle değil mi?" diye sordu.

Büyük Kitabe Ustası'nın masasının üzerinde *Metis* duruyordu.

"Bana kapıdan bahset," dedi Julia bahçıvana. Argo Villası'nın taş odasındaydılar.

Nestor çay fincanını sehpaya bıraktı. "Doğruyu söylemek gerekirse sadece Bay ve Bayan Moore'un bana anlattıkları kadarını biliyorum. O duvar... kapının bulunduğu o duvar, evin en eski kanadına ait. Romalıların İngiltere'yi işgal etmelerinden bile önce yapılmış. Keltlerden bile daha eski. Hatta belki Stonehenge'in* yapımından bile önceye rastlıyor."

Julia şüpheli bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Peki, kim tarafından yapılmış?"

Nestor, "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Bay ve Bayan Moore da bilmiyordu. Gene de: *Metis*'le yolculuk etme nedenlerinden biri de bunu öğrenmekti."

"Kapının her zaman burada olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Olabilir..."

"Bana gerçeği söyle!"

Bahçıvan, "Gerçeği ben de bilmiyorum," diye tekrarladı. "Ama Argo Villası'nın ilk sahibinin Bay Moore olmadığını biliyorum. Bu kayalık var olalı beri üzerinde bir yapı yükseliyordu. Bir şato, bir kule, ya da başka her hangi bir şey. İs-

** İÖ 3100 dolayında başlayarak eski çaglarda inşa edilen ve toprak bir setin çevrelediği iç içe halkalar şeklinde dizilmiş dikey dev taş bloklardan oluşan anıtsal yapı. İngiltere'nin Wiltshire iline bağlı Salisbury kentinin 13 km. kuzeyinde yer alır. (ç.n.)*

tersen kütüphanede bir kitap var. Orada bu ailenin soy ağacıyla ilgili bilgileri bulabilirsin. Eğer okumaya üşenmiyorsan, tarihin tozlu sayfaları arasında kaybolup kaybolmamak sana kalmış."

"Ne kadar geriye gidiyor?"

"Ben kitabı sadece birkaç kez gördüm. Penelope bazen üzerindeki tozu almak için raftan çıkarıyordu. Ama oldukça karışık ve kocasının soyadının sadece More olduğu günlere kadar geri gidiyor. Moore değil, More, tek O ile."

"İngilizcede 'daha' anlamına geliyor."

Nestor başını salladı. "İngilizce değil... Latince 'gelenek', 'folklor', 'eski adetler' anlamına geliyor. İstersen sözlükte araştırabilirsin."

Julia sertçe, "Sözlüğü Rick aldı," diye cevap verdi. "Ve şimdi onu geri almak için yanlarına gitmek istiyorum."

Bu sözlerin ardından Nestor aniden ayağa kalktı. "Geç oldu. Yukarı odana çıkıp uyumanın vakti geldi sanırım."

Julia'nın gözleri büyüdü. "Ne? Kardeşim ve Rick hala Mısır'da, şey denilen, şey denilen bir yerdeler... şey..."

Pencereyi açıp durmaksızın yağan yağmura bakan Nestor, "Punt Toprakları," diye sakince cevap verdi.

"Çok doğru! Ve onlar Punt Toprakları'ndayken ben yatmaya gideyim, öyle mi?! Geri dönüp yardım etmek yerine! Başları belada olabilir."

Nestor, "Onurlu bir davranış," diye kafasını salladı. "Ama anlamsız."

"Neden?"

"Onlar o tarafta olduğu sürece kapı biz bu taraftakiler için kapalı kalacak."

"Sana inanmıyorum!"

Nestor kapının üzerindeki yanıkları ve tırmık izlerini gösterdi. "Yolcular eve dönmediği sürece kapının açılması imkansız ya da... asla geri dönemezler. Bu taraftan üç yolcu öteki tarafa geçti. Kapının açılması için yolcuların üçü de geri gelmeli. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama kapının mekanizması böyle çalışıyor. Beklemekten başka çaremiz yok."

Julia bembeyaz kesilmişti. "Demek istiyorsun ki kapı ancak..."

"Öteki taraftan açılır. Evet," dedi Nestor. Sonra da telefon odasına geri döndü.

Bölüm (8)
- GEMİ OYMACISI -

Rick ve Jason gözlerini gemi modeline dikmişlerdi. Kafalarının içinde sanki binlerce düşünce makarası dönüyordu. Yanılıyor olamazlardı: Eski Mısır'da bir masanın üzerinde, Salton Uçurumu'ndaki mağarada buldukları ve onları iç denizdeki fırtınadan kurtaran geminin bir benzeri duruyordu. Ve Argo Villası'nın kulesindeki odada, Ulysses Moore'un günlüklerinden birinin üzerinde duran *Nefertiti'nin Gözü*'nün tam bir kopyası burada da vardı.

Kilmore Koyu, Eski Mısır'ın bir parçasına sahipti. Peki, Eski Mısır tam olarak... neye sahipti? *Metis* neyin nesiydi ve onun gücünü bilen kimler vardı?

Yardımcı kadın, modelin üstünü tekrar örtüyle örterken Rick, "Bu gerçekten çok... değişik... bir gemi olmalı..." diye kekeledi. "Daha önce bunun gibi bir gemi hiç görmemiştim."

Kadın, "Öyle..." diye cevap verdi. "Bunun Büyük Usta'nın rüyalarında yarattığı, hayal mahsulü bir gemi olduğuna inanıyorum. Bu yüzden bitirmesi bu kadar uzun zaman almış olabilir..."

Maruk, "Aslında babam onu bir resimden kopyalıyordu," diye söze karıştı.

Rick ve Jason serseme dönmüş bir halde kıza baktılar: "Bir resim mi? Bundan emin misin? Onu görebilir miyiz?"

Yardımcı kadın, neşeli bir ifadeyle bir çocuktan ötekine döndü. "Arkadaşların ne kadar da meraklıymış!" diye bağır-

dı. Sonra arka duvardaki raflara uzandı.

Kısa bir arayışın ardından uzun bir papirüs kağıdı çıkardı. "İşte Maruk'un bahsettiği resim bu!" dedi, papirüsü açarken.

Papirüsün içinde bir defter kağıdı vardı. Üzerine *Metis*'in eskizi çizilmişti. Çok sıradan, ama aynı zamanda çok da modern bir not defteri sayfasıydı. Ulysses Moore'un günlüklerinden birinin içinden yırtılıp alınmış gibi duruyordu.

Jason kağıdı tanıdığı anda heyecanını bastıramadı ve "Ama bu resmi çizen U...!" diye bağırdı. Aynı anda Rick eliyle onun ağzını kapattı.

"Bu resmin çizerini tanıyor musunuz?" diye sordu yardımcı kadın.

Hazırcevap Rick, "Ah, hayır, hayır," diye cevap verdi. "Arkadaşım demek istiyordu ki, bu resmi çizen... usta olmalı. Büyük bir usta!"

Maruk gülümsedi. "Biz de aynen öyle düşünüyoruz. Çok güzel, değil mi?"

İki Mısırlı, kağıdı rulo yapıp eski yerine koymak için arkalarını döndüklerinde, Jason arkadaşının kulağına eğilip, "Peki nasıl olmuş da bu kağıt parçası buralara kadar gelebilmiş?" diye fısıldadı.

Kızıl saçlı oğlan, "Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum," diye kısa kesti ve birkaç adım uzaklaştı. "Belki koşarak kız kardeşinin yanına dönmemiz gerek. Yoksa..."

Jason, "Orada dur!" diyerek onu durdurdu. Odanın karşı duvarındaki papirüsleri inceler gibi yaparak alçak sesle ekledi: "Maruk, Hayat Evi'nin saklamak ve korumak için ya-

pıldığını söylemişti... Bana öyle geliyor ki... bizim eski ev sahibi..."

Rick, "Sen..." diyerek konuşmaya başladı. "Ulysses Moore'un bir şey saklamak için... buralara kadar geldiğine mi inanıyorsun?"

"Şöyle düşün: Tam da bu odaya girmiş ve Büyük Kitabe Ustası'yla sohbet etmiş olabilir! *Nefertiti'nin Gözü*'nün modelini almış ve karşılığında *Metis*'in resmini bırakmış olabilir. Bu birçok şeyi açıklar, sence de öyle değil mi? Hatta neden burada olduğumuzu bile!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... o adam... Koleksiyon'un içinde bir yerlere sakladığı bir şeyi geri almamız için... bizi buraya yollamış olabilir."

Rick başını salladı. "Haklı olabilirdin. Hem de çok haklı olabilirdin. Ama ne yazık ki eski ev sahibi şu anda ölü."

Jason, "Sen öyle söylüyorsun," diye karşılık verdi. Argo Villası'nın kulesinden gelen sesleri düşünüyordu.

Maruk arkalarından yaklaşıp araya girdi, "Siz ikiniz neler fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Biz bir şeyi merak ediyorduk..." diye cevap verdi Rick, gülümseyerek. "Biraz önce bize Hayat Evi'ne dünyanın dört bir yanından çok sayıda eşya getirildiğini söylemiştin..."

"Doğru."

"Bu herhangi birinin size saklamanız için bir emanet bırakabileceği anlamına mı geliyor?"

Maruk, "Tabii. Emanetini bir Dizinci'ye teslim etmesi ve adını söylemesi yeterli. Ayrıca saklamak istediği emanetin

büyüklüğüne ve ne kadar zaman burada kalacağına göre belli miktarda *deben*'le ödeme yapılması da gerekir," diye açıkladı. Bir yandan da saçının örgüsüyle oynuyordu.

Rick devam etti: "Öyleyse... diyelim ki, biz bu herhangi kişinin adını biliyoruz, sence onun Koleksiyon'a bir emanet bırakıp bırakmadığını da öğrenmemizin bir yolu var mı?"

Jason, "Bir Dizinci'ye mi sormamız gerekir," diye sesini yükseltti.

Onları can kulağıyla dinlemekte olan Büyük Kitabe Ustası'nın yardımcısı, "Ah, Dizinci'ye sormak işe yaramaz..." diye araya girdi. "İsimler önce papirüslere yazılır ve bu raflarda arşivlenir."

Jason ve Rick hiyeroglif sembollerle işaretlenmiş olan ahşap panellere doğru başlarını çevirdiler. Onlar okumaya çalışırken hiyeroglifler, kendi alfabelerinin çağdaş harflerine dönüşüyordu.

"M" harfinin önünde durdular.

Jason sesini alçaltarak, "Moore..." diye fısıldadı. "Aradığımız şeyi burada bulabiliriz."

Yardımcı kadın, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Aslında edemezsiniz... Önemli bir şey aramıyoruz, hem sizin vaktinizi almak da istemeyiz..." diye cevap verdi Jason. "Eğer bize izin verirseniz kendi başımıza arayabiliriz. Sonra her şeyi yerli yerine koyacağımıza söz veriyorum."

"Elbette, izin veririm. Maruk da size yardımcı olabilir."

Yardımcı gülümsedi. Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboluvermişti.

Rafların içindeki ağır kumaşlara sarılmış papirüs rulolarının haddi hesabı yoktu. Her rulonun içinde, modern telefon rehberlerinde olduğu gibi bir isim listesi vardı. Ancak okumak için önce papirüsün bir ucunu tutmak ve dümdüz olana dek ruloyu yavaşça yere açmak gerekiyordu. Girilen isimlerden her biri incecik ve çok düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı. Farklı farklı insanların isimlerinin yanında Koleksiyon'a emanet ettikleri objenin tarifi, saklanması için ödenen paranın miktarı ve ona uygun görülen şifreli bir cümle yazılıydı. Bu işlemlerin ardından kayıt işlemi son buluyordu.

Maruk'a göre, kağıtlarda kullanılan şifreli cümleler, objenin saklandığı hücre deliğinin yerini gösteriyordu.

Rick, "Sadece, Hücre Numarası: 16.450 yazsalar olmaz mıymış..." diye mırıldandı. Sonra cümlelerden birini okudu: "*Soytarı, şerefe kaldıracak iki kupa bulmak için tüm dünyayı dolaşır.*"

Ama sonra bu şifreli cümlelerin, Dizinciler hücre delikleriyle ilgili bilgileri ezberlesinler diye konulduğunu anladı. Çünkü küçük bir hikayeyi hatırlamak basit bir rakamı hatırlamaktan daha kolaydı.

İlk üç rulonun üzerinde Ulysses Moore adına rastlamadılar. Jason ve Rick yanlış bir tahminde bulunduklarını düşünmeye başlamışlardı.

Aramayı bırakmak üzereydiler ki, Rick'in gözü dördüncü rulonun ortasındaki kara bir lekeye takıldı.

Heyecanını gizlemeden, "İşte bulduk!" diye bağırdı.

Parmağıyla gösterdiği hiyeroglifte, Argo Villası'nın eski sahibinin isminin yazdığına inanıyordu. Ama hemen sonra

buz gibi bir titreme tüm vücuduna yayıldı: Birisi giriş kaydını silmeye çalışmıştı. Simsiyah bir mürekkeple ismin üzeri karalanmıştı ve geri kalanlar okunmaz durumdaydı.

Jason dikatlice kağıdı kaldırıp ışığa doğru tutarken, "Ama bu imkansız..." diye kendi kendine söylendi. "Neredeyse hiçbir şey okunmuyor... şey dışında... Ulysses Moore ve şu şifreli cümle: har... ta... harita! *Harita!* Sen de okuyabiliyor musun Rick? Burada harita yazıyor!"

Rick düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. Olabilirdi... Belki Jason haklıydı. Ulysses Moore'un kaydını papirüsten silen gizemli adamın bunu yapmak için muhtemelen çok az vakti olmuştu ve bu yüzden sadece tek bir çizgi çekebilmiş ve hiyeroglifin tamamını kapatamamıştı.

Ulysses Moore: Harita

Sadece bu kadarı okunuyordu.

Koleksiyon'un içinde işlerine yarayabilecek gerçekten önemli bir şeyler olduğuna inanmaları için, bu kadarı bile gereğinden fazlaydı.

Papirüs rulolarını ait oldukları yerlere geri koydular ve Büyük Kitabe Ustası'nın yardımcısına veda ettiler. Maruk odadan çıktı ve Hayat Evi'nin kapısına doğru yöneldi. Jason ve Rick de onu izliyorlardı.

Koyu renkli yer döşemesi olan alçak tavanlı bir odaya girdiler. Oda üç ayrı koridora açılıyordu. Maruk, kapısında başı yıldızlı gökyüzüne benzeyen bir haleyle çevrelenmiş heykelin beklediği koridoru seçti.

Rick, "Gerçekten bu heykellerin ve bu koridorların ne şe-

kilde düzenlendiği hakkında bir bilgin olmadığından emin misin?" diye sordu. "Demek istiyorum ki, öteki koridoru değil de bu koridoru seçmenin bir nedeni olmalı."

Maruk, "Çünkü bu doğru yol," diye cevap verdi. "Yıldızlar Koridoru. Kendini germene hiç gerek yok Rick, bu koridorların sırası, Dizinciler tarafından saklanan en büyük sırdır."

Rick, "Şu Dizinciler, aradıkları şeyin yerini hatırlamak için şifreli cümleler kullanmak zorundalar mı?..." diye üsteledi. "Şunun gibi... İmparatoru geçince Yıldızlar Koridoru'na dön veya... Hücre deliği yıldızların altında!" Odanın açıldığı öteki koridorların önünde bekleyen heykellere baktı ve ekledi: "Veya: Yüce Rahibe'nin Koridoru'nu çabucak geç ve Kule'ye çıkana sap..."

Jason, "*Kule* mi dedin," diyerek araya girdi.

Rick kuleye benzettiği heykele tekrar baktı. "Kule, evet! Sence neye benziyor? Bir deniz fenerine mi? Uzun ince bir yapıya mı?"

"Kule, kule..." diye tekrarladı Jason. Sonra Rick'in sırtından indirmediği bohçayı alıp ters çevirdi. "Bir dakika bekle..."

Ulysses Moore'un günlüğünü açtı ve Punt Şehri'nin bir eskizinin yanına yazılmış olan notu yüksek sesle okudu.

YÖNÜNÜ BULMAK İÇİN
İYİ ŞANSA VE TALİH YILDIZLARINA
İHTİYACIN VAR.
DÖRT DEĞNEKLİ KULEDEKİ
HARİTAYI ARA.

"Dizincilerin şifreli cümlesi bu olamaz mı?"

Maruk, merakla defteri inceledi. "Bu nedir? Nereden buldunuz?"

Jason ve Rick ona kulak asmayıp kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

Rick, "Belki eski ev sahibi haritayı Koleksiyon'a bıraktıktan sonra..." diye konuşmaya başladı.

"Argo Villası'na dönmüş ve..."

"Büyük Kitabe Ustası'nın şifreli cümlesini unutmamak için günlüğüne kopyalamıştır."

"Veya belki de birinin kendisine bir eşek şakası yapmasından endişe ediyordur..."

"Evet, olabilir."

Maruk'a döndüler. Kızın suratı hem neşeli hem de şüpheli bir ifadeyle ikiye ayrılmış gibi görünüyordu.

"Siz ikiniz ağzınızdaki baklaları çıkarsanıza..." dedi.

Jason, "Bizi tekrar Pepi ve Micerinus'un yanına götürebilir misin?" diye sordu. "Bu cümlenin bizi bir hücre deliğine götürüp götürmeyeceğini gerçekten çok merak ediyoruz."

Maruk tek kaşını havaya kaldırdı. "Elbette götürürüm, ama bugün olmaz. Ortalığın ne kadar karışık olduğunu fark etmediniz mi?"

"Doğru ya... Firavun..." Jason kafasını salladı, sonra etrafına baktı: "Ama eğer... *Kuledeki haritayı ara*, onu bu koridorda arayacağımız anlamına geliyorsa?"

Rick, "Ben öyle düşünmüyorum Jason," dedi içini çekerek. "Sadece çok büyük bir tesadüf olmalı."

Ama arkadaşı onu dinlemek için bile durmadı ve Kule Koridoru'na daldı. Bir yandan da, "Bir bakıp geleceğim. Sen olduğun yerde kal!" diye bağırıyordu.

Rick, "Unut bunu!" diye bağırdı ve onun arkasına düştü. "Senin de kız kardeşin gibi ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim!"

"Ne kız kardeşi?" diye sordu Maruk. Sonra da arkalarından koşarak onları izledi.

Kule Koridoru'nda, Rick ve Jason dikkatle her bir hücre deliğinin üzerindeki sembolleri incelemeye ve saymaya başladılar. Hücre delikleri sağ ve sol duvarlarda iki sıra halinde uzanıyordu. Sol duvarın alt sırası kupa şekliyle, üst sırasıysa kılıç şekliyle simgelenmişti. Koridorun karşı duvarında ise para ve değnek şekilleri vardı.

"Değnek!" diye bağırdı Rick. "Bizim dört değneği aramamız gerekiyor!"

Hiç de zor olmamıştı.

Sağ kanattaki dördüncü hücre deliğine varana dek ilerlemeleri yeterliydi.

Jason arkasına bakarak, "Hay bin dalgakıran!" diye pofladı. Çömelmesine bile gerek kalmadan Dört Değnekli Hücre Deliği'nin bomboş olduğunu görebiliyordu. "Bu kadar çabuk bulsaydık bir mucize olurdu zaten," dedi.

Rick koridorda biraz daha ilerledi. Yüksek sesle sayıyordu. "Beş değnek, altı, yedi, sekiz, dokuz değnek, on değnek ve...!" Aniden durdu.

Jason, "Ne buldun?" diye bağırdı.

"On birinci değneği bulmayı umut ediyordum, ama onun yerine... değneğe dayanmış çocuğa benzer biri var."

"Peki sonra?"

Rick biraz daha ilerledi ve koridorun dönemecinde gözden kayboldu.

Onları izleyen Maruk çok eğleniyor gibi görünüyordu. "Dizinciler dışında kimsenin aklı bunlara ermez. Size bunun büyük bir sır olduğunu söylemiştim!"

Rick, "Değnekli bir kadın var!" diye bağırdı. "Sonra sakallı bir adam! Ve bundan sonra koridor sona eriyor."

Jason, "Geri dön!" diye ona seslendi.

Rick koridorun ucundan koşarak onların yanına geldi. Bohçası hala sırtındaydı. "Her koridorda neden elli iki tane hücre deliği olduğunu şimdi anladım!" dedi nefes nefese.

"Ne demek istiyorsun...?"

Rick nefes alış verişlerini düzenlemeye çalıştı. Sonra hücre deliklerini işaret etti: "İskambil kağıdı destesini bilirsiniz, öyle değil mi? Birden başlar, ona kadar devam eder... Sonra vale, kız ve papaz gelir. Aynen burada olduğu gibi! Birden ona kadar değnekler var, sonra değnekle beraber, çocuk, kadın ve sakallı adam. Kontrol ettim: Çocuk, kadın ve adam, öteki sembollerde de var."

Bu açıklamayı duyan Jason hücre deliklerinin üzerindeki sembollere bir de bu açıdan baktı.

"Kupa yerine yine aynı şekilde kupa... sinek yerine kılıç... maça yerine değnek ve... eh, karo yerine para."

Rick, "İskambilin değişmez kuralları," dedi gülerek.

Jason, "Sizin çok gizli kodunuz buymuş demek ki! Bir iskambil kağıdı destesi!" diye takıldı Maruk'a.

"Dediklerinizin tek bir kelimesini bile anlamadım," diye cevap verdi Maruk.

"Hiç iskambil oynamadın mı?"

Kız kafasını salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Özür dilerim, ama siz ne oynarsınız?"

"Senet oynarız, ya da astragal."

Rick ve Jason, kızın neden bahsettiğini anlamayarak birbirlerine baktılar. Sonra üçü birlikte başladıkları odaya geri döndüler.

Rick, "Şimdi her şey çözüldü, Jason," diye fısıldadı. "Maruk hayatı boyunca hiç iskambil oynamamış. Bunun nedeni iskambilin henüz bilinmiyor olması olabilir. Hmm... İskambilin ne olduğunu bilmeyen insanların şifre olarak kullandıkları kağıt destesi gibi sıralanmış hücre delikleri... Burada küçük bir bilmece gizli derim ben!"

Çocuk, yüzünü Kule Koridoru'na döndü ve girişi gösteren heykele baktı. Şüpheyle kafasını kaşıdı.

"Gene de sorunlar bu kadarla bitmiyor. Hücre deliklerinin iskambil kağıtlarına göre sıralandığını ortaya çıkarmış olsak da... heykeller bunun neresine oturacak?"

Sabrı taşmak üzere olan Maruk, "İlerlemeye ne dersiniz?" diye teklifte bulundu. Tam o anda içerideki sessizlik, trompetlerin kulak tırmalayan sesleriyle bozuldu. Kız, "Acele edin!" diye bağırdı. Çocukları yakalarından tutup çektiği gibi koşmaya başladı.

"Neler oluyor?"

"Kural 19: Acil durum! Trompetler çalmaya başladığında herkes derhal Koleksiyon'u terk etmelidir!"

Çocukların olduğu yerin biraz ilerisinde, Hayat Evi'nin girişinin olduğu yerde iki kişi hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar.

"Doğru söylediniz hanımım, bu bir harita olmalı... ama..." Pepi gülümsedi. Micerinus'un bir an evvel geri gelip kendisini kurtarmasını umut ederek etrafına bakındı. Ancak Micerinus, Koleksiyon'un Zafer Kapısı'nda biriken karmakarışık kalabalığın ortasında gözden kaybolmuştu.

Karşısında duran kadın sabırsızca, "Ve burada, içeride bir yerlerde saklı, öyle değil mi?" diye ısrar etti. Sonra gömleğinin leopar desenli kol ağızlarını kıvırarak yukarı çekti.

Adam, "Ah, tabii... elbette," diye homurdandı. Utançtan belli belirsiz kızarmıştı. "Tek problemimiz şu ki... Kural 4'e göre..."

Oblivia Newton ona devam etme fırsatı tanımadı. Uzun ve mor tırnaklı eliyle Pepi'nin elini tuttuğu gibi masanın köşesine yapıştırdı. "Hangi problem?"

Dizinci'nin gözleri faltaşı gibi açıldı ve elini kurtarmanın bir yolunu aradı. Ancak yararsızdı. Parmakları, bu acayip kadının pençelerinin arasında hapsolmuştu.

"İşte... durum şu ki... şu anda şey imkansız, gi-gi-gi..."

Kadın, "Girmek mi?" diyerek adamın sözünü tamamladı.

"Hah, evet, işte o... Firavun'un gelmesini bekliyorduk ve

bize... bize... bize, Kutsal Hükümdar, Koleksiyon'u gezmeyi bitirinceye dek danışmanlık görevimizi askıya alma emri verildi."

Elinin üzerindeki ağırlık katlanarak arttı. "Sanırım demek istediğimi anlamadın," diye mırıldadı Oblivia.

Pepi çekingen bir halde, "Biraz canımı yakıyorsunuz..." diye sızlandı.

Kadın aniden dikleşti ve pençesini açıverdi. Kürk etolünü üzerinden çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Siz bana buraya kadar boşuna yolculuk ettiğimi mi söylemeye çalışıyorsunuz? Bu kadar yolu boşuna teptiğimi... sadece sizin bana, bugün içeri girmemin imkansız olduğunu söylemenizi duymak için geldiğimi? Güldürmeyin beni!"

Pepi elini kürk etolden uzaklaştırdı. Kadın onu tekrar adamın eline sokuşturmaya çalıştı.

Dizinci, "Ben... hayır... hayır... çok teşekkür ederim..." diye kekeledi. "Sizi çok iyi anlıyorum ve sizi rahat ettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz... Ve bu da şüphesiz çok nefis bir kürk... ama..."

Oblivia Newton'un gözleri adeta birer mıknatısa dönüştü. "Benim içeri girmem gerek. O haritayı bulmalıyım! Ben. O. Haritayı. Bulmalıyım."

Pepi pes etmek üzereydi. "Benim... benim... bu konuda bir yetkim yok. Ben sadece bir çırağım ve... ayrıca... kısa bir süre sonra... Kural 19 gerçerli olacak. Gördüğünüz gibi durum oldukça açık... Bana inanın. Koleksiyon'un içinde bulunan herkesi tahliye etmemiz gerekiyor... ve... hiç kimsenin içeri girmesine izin veremeyiz."

"Ne zamana kadar?"

"Firavun'un ziyareti sona erinceye kadar."

Kadın öne doğru eğilerek, "Sadece bir göz atsam yeter. Çok kısa sürecek," dedi. Pepi'nin takma saçına yapıştırılmış tavuskuşu tüyünü kavradı ve arkaya yatırdı. Sonra baldan tatlı bir ses tonuyla adamın kulağına, "Ayrıca bana iyiliği dokunanlara karşılığını veririm." dedi. "Hem de oldukça cömertçe..."

Tavuskuşu tüyü, büyülenmiş gibi bir anda ortadan ikiye ayrıldı. Pepi bunu fırsat bilip kendini kadının elinden kurtardı ve arkaya doğru sendeledi. Sonra Micerinus'u gördü. Adam kalabalığı yararak girişe doğru ilerliyordu. "Beni affedin. Ama içeri giremezsiniz!" dedi nefes nefese. "İmkansız!"

Utançtan kıpkırmızı olmuş bir suratla topuklarının üzerinde döndü ve hızla ustasına doğru uzaklaştı.

Oblivia Newton elinde yarım bir tavuskuşu tüyüyle kalakalmıştı. Tüyü yere attı. Trompetler yeniden çalmaya başlamıştı ve Hayat Evi'nin bütün misafirleri dışarı çıkarılıyordu.

Dudaklarını bembeyaz oluncaya kadar sıkarak, "Bir yolu olmalı..." diye tısladı. Sonra ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri olmadan, çaresizce ayakuçlarına baktı. Tırnakları insanı imrendirecek parlaklıkta, leopar desenli ojelerle boyanmıştı. Bekleyecek sabrı yoktu. Ve tabii bu kadar da çabuk pes etmeyecekti.

Hemen ardından genç bir adamın kendisine bakarak sırıttığını fark etti. Birkaç adım ötede bir sütuna dayanmıştı. Neredeyse kadının bu haline kahkahalarla gülmek üzereydi.

Oblivia kıvılcımlar saçarak, "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Genç adamın ifadesi değişmedi. Gözlerinde ahlaksız ve hilebazlara özgü o kurnaz parıltıdan vardı. Kendini iterek sütundan uzaklaştı ve önceden hesaplanmış bir yavaşlıkla ve çevresindeki insan kalabalığını tamamıyla yok sayarak kadına doğru ilerlemeye başladı.

"Koleksiyon'un içinde tutulan bir şeyi aradığını duydum," dedi.

"Olabilir."

"Ayrıca aradığının bir harita olduğunu da duydum."

"Yanlış duymuş olabilirsin."

"Bir dükkan biliyorum. Şehrin dışında. Harita satılıyor..."

Bayan Newton küçümseyen bir hareketle eğildi ve kürk etolünü yerden kaldırdı. "Çabaların için teşekkürler yakışıklı, ama aradığım haritayı senin dükkanda bulabileceğimi hiç zannetmiyorum. Çünkü sadece tek bir kopyası var..." Hayat Evi'nin koridorlarını işaret etti. "Ve ne yazık ki o da içeride bir yerlerde."

Genç adam kadının önünden geçip gitmesine izin verdi ve onun keskin parfümünü içine çekti. Sonra ekledi: "Bu durumda içeri girmenin ve haritayı bulmanın bir yolunu bildiğimi söyleyebilirim. Tabii nerede korunduğunu söyleyebilirsen."

Oblivia tek bir bakışıyla adamı ölçüp biçti.

Trompetler, binayı boşaltma emrini tekrarlayarak çalmaya devam ediyorlardı. Aniden ana meydanın yakınlarında bir yerde bir şey çatladı ve kırıldı. Bağırışlar duyuldu, trom-

petlerin gürültüsüne karışan patırtılar yükseldi. Muhafızlar neler olduğunu anlamak için hızla olay yerine doğru uzaklaştılar.

Koleksiyon'a sızmak için en uygun zamandı.

Kadın, genç adama, "Beni içeri sokabilir misin? Hemen?" diye sordu.

Adamın gülüşü daha da genişledi. "Peki, sen bana karşılığını öder misin? Hemen ve... cömertçe?"

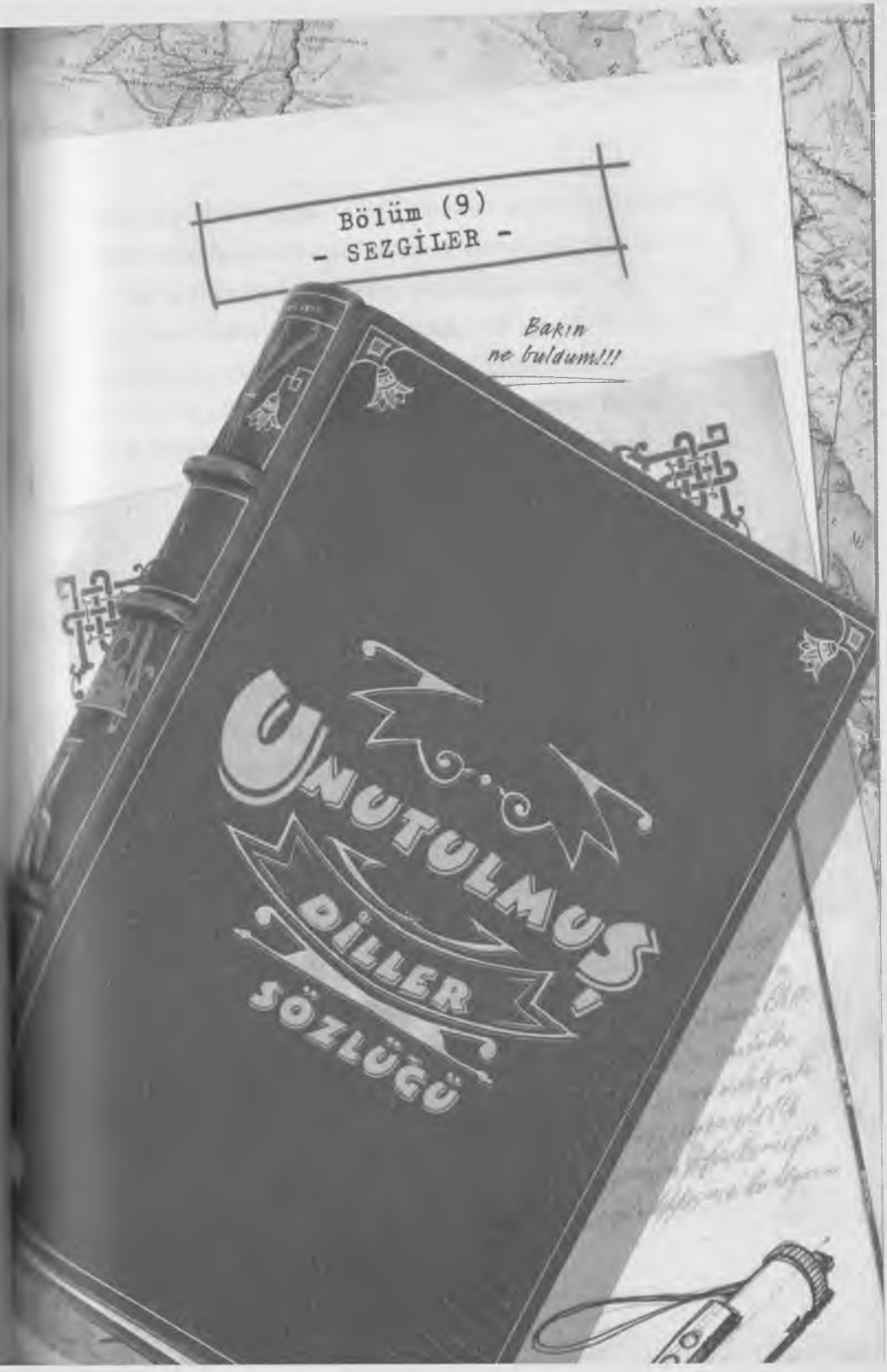
Bölüm (9)
- SEZGİLER -
Bakın
ne buldum!!!
UNUTULMUŞ
DİLLER
SÖZLÜĞÜ

Çocuklar koşmaya başladılar. Aşağı, tamamıyla terk edilmiş devasa bir koridora inen bir merdivene ulaştılar. Merdivenden iner inmez çok karanlık bir geçitte ilerlemeye başladılar ve geniş bir odaya vardılar. Odanın tavanına yıldızlar resmedilmişti ve bahçelere bakan bir penceresi vardı.

Trompetlerin yeni bir uyarısı, belki üçüncü, belki dördüncü, onları daha hızlı koşmaya zorladı.

Sonra Rick aniden durdu.

Maruk, "Hadisene! Hemen burayı terk etmeliyiz!" diye bağırdı. "Firavun gelmek üzere!"

Rick, "Bana bir dakika izin ver..." diye rica etti. Sonra etrafına bakındı. Kendini yorgun hissetmiyordu. Aksine! Koşmak onu güçlendirmişti. Babasının her zaman dediği gibi: "Ne yapman gerektiğini bilmiyorsan, koş. Koşmak beyne oksijen göndermenin en iyi yoludur."

Rick için koşmak, kaçmak anlamına gelmiyordu. Zaman kaybetmemek, aksine düşünmek için zaman kazanmak anlamına geliyordu.

Tavanı yıldızlarla süslü odada bohçasını yere bıraktı ve *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü çıkardı.

Jason onun yanına koştu. Nefes nefese, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir şeye bakıyorum. Sen kızla ilgilen."

Jason başını salladı ve kitabı Maruk'tan saklamak için kollarını iki yana açtı. Kızın dikkatini dağıtmak için, "Maruk,

beni dinle! Sır tutmasını becerebilir misin?" diye sordu. "İşte söylüyorum: Biz buraya aslında saray kafilesiyle gelmedik."

Rick, kimsenin yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Sonra sözlüğü açtı ve "Ben ne arıyorum?" diye düşünmeye başladı. Gözü yanında duran iki heykele kaydı: İlki ayaklarından bir ağaca bağlanmış ve baş aşağı sarkmıştı. Ötekiyse bir ölü adam heykeli olmalıydı. Aklına bir fikir gelir umuduyla, sözlüğün içindekiler bölümünü karıştırdı "Eski Mısır Dilleri" başlığının altını denemeye karar verdi...

Bu sırada Jason, Maruk'la konuşmaya devam ediyordu.

"Sana kafileyle geldiğimizi söyledik, çünkü öbür türlü bize asla inanmazdın. İşin doğrusu..." Dönüp göz ucuyla arkadaşının ne kadar ilerlediğine baktı ve tekrar başladı: "Biz başka bir gemiyle geldik. Ve neden burada olduğumuz konusunda pek bir fikrimiz yok. Ama sen bize yardım edebilirsin. Sadece bize... bir süre daha... inanmanı istiyoruz..."

Maruk dudağını ısırdı. Sonra parmaklarının ucunda yükselip Jason'ın omuzlarının üstünden Rick'e baktı.

"Rick ne yapıyor? Kucağındaki o şey de ne?"

Rick hiç düşünmeden, "*Unutulmuş Diller Sözlüğü*..." diye cevap verdi. Sonra sayfaları çevirmeye devam etti.

Maruk sızlanarak, "Bir açıklama yapmak ister misin...?" diye sordu.

Jason, "Rick şu anda Koleksiyon'un şifresinin nasıl kırılacağını anlamaya çalışıyor," dedi gülümseyerek. "Böylece şeyi bulabileceğiz... haritayı. Dört değnekli kuledeki haritayı."

Maruk dehşet içinde kafasını salladı. "Ama şu anda onu aramamız imkansız! Hemen buradan çıkmalıyız!"

"Eğer buradan çıkarsak..." dedi Rick, sayfaları çevirerek, "belki bir daha hiç içeri giremeyebiliriz."

"Nedenmiş? Yarın dönmemizi ne engelleyecek ki?"

Jason kafasını salladı. "Burada uzun süre kalamayız. Julia'nın yanına dönmemiz gerekiyor."

"Julia?"

"O benim kız kardeşim. O... onu geride bıraktık. Ama onun yanına dönmeden önce burada yapmamız gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Bunu tam olarak bilmiyorum. Ama çok önemli."

"Peki, sizi kim gönderdi?"

"Emin ol, onu da bilmiyorum. Elimizde tek bir ipucu var. Babanın odasında ele geçirdiğimiz küçücük bir ipucu. Papirüslerin üzerinde yazılı olan ismi hatırlıyor musun? O... bir dost. Ve bizi ona yardım etmekten alıkoymaya çalışan birileri olabilir..."

"Kim?"

Jason, "Orasını bilmiyoruz," diye cevap verdi.

"İyi de, siz ne biliyorsunuz o zaman?"

Jason başını salladı ve gülmeye başladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir şey bilmiyoruz, Maruk. İnan bana hepsi bu kadar. Sadece biz buraya geleli birkaç saat olduğuna inan yeter..."

Hayat Evi'nin duvarları neredeyse birinci kez trompetlerin gürültüsüyle titredi.

Kız Jason'ı elinden tuttu ve kendine doğru çekti. "Birkaç saat önce nerede olduğunuzu bilmiyorum, ama şimdi harekete geçmezsek az sonra burası muhafızlarla dolacak ve başımız büyük belaya girecek. Kraliyet Muhafızları'nın çağrısını duymazlıktan gelmek yasaktır."

Tam o anda Rick, "Buldum!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Onu buldum."

Cleopatra Biggles'ın oturma odasında Manfred, ağzını dev gibi açarak esnedi. Okuduğu birinci dergiyi de havaya fırlatıp koltukta arkasına yaslandı.

Bayan Biggles divanda ağzı kocaman açılmış, suratında mutlu bir ifadeyle uyuyordu. Bu sırada kedileri de terbiyecilerinin yanından ayrılmayan aslanlar gibi kadının etrafında dönüp duruyorlardı.

Manfred onları uzaklaştırmak için kollarını salladı. "Canavarlar!"

Ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Buzdolabında sadece sebzeler ve çikolata parçacıklı kurabiyeler vardı. Biraz otlandı, sonra paketin geri kalanını kedilerin önüne attı.

Teneke bir kutuda şekerli karamelalar duruyordu. Bir di-

ğerindeyse kaya kadar sert, tereyağlı kurabiyeler vardı.

Üzerinde çiçek desenleri olan porselen bir servis takımı, bir çift çiçekli vazo, iki tane çiçekli masa örtüsü ve son olarak masanın üzerinde duran dev bir karnabahar.

İlgisini çeken hiçbir şey bulamayan Manfred, şansını salondaki vitrinli dolapta denemeye karar verdi. Burada da küçük biblolara, bir tane melek heykelciğine, *Reader's Digest* dergisinin dört sayısına, torbasından çıkarılmamış bir kitaba ve evin içinde gördüğü yüzlerce teneke kutudan bir tanesine daha rastladı. Bu seferkinin içi toplu iğnelerle doluydu.

Toplu iğnelerden biri eline battığında, Manfred kedilerin kendisine güldüklerini görür gibi oldu.

"Pissst pist, canavarlar!" diye bağırdı.

Yaralı parmağını ağzına götürdü ve saate baktı.

Otomobili ön kapının birkaç metre ötesine park etmişti. Kalorifer peteğinin üzerine astığı yağmurluk kurumuş olmalıydı.

Yağmurluğu üzerine geçirdi, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Arabayı çalıştırdığında Bayan Biggles'ın kedilerinin hepsinin verandaya çıkmış olduklarını fark etti. Bir ağızdan tıslıyorlardı.

Dişlerinin arasından, "Kedilerden nefret ediyorum..." diye hırıldadı.

Bölüm (10)
- DÜĞÜM ÇÖZÜLÜYOR -

Jason bir sıçrayışta Rick'in yanı başına gelmiş, diz çökmüştü. *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nün bir sayfasında 0'dan 21'e kadar numaralandırılmış resimlerin çizildiği bir tablo vardı.

Rick, "Tarot falının Büyük Sır kartları..." diye mırıldandı. "Nasıl oldu da daha önce düşünemedim?"

Sözlükte, tarot kartlarının dünyadaki en eski kart oyunu olduğu yazıyordu. Modern iskambil kartları bunlardan türetilmişti. Bazıları tarot kartlarının, Mısırlı tanrı Toth tarafından insanlara yazının, aritmetiğin, müziğin ve oyunların sırlarının öğretildiği Bilgi Tabletleri'nin resimleri olduğunu savunmaktaydı. Bu nedenle her tarot kartı birer "Sır" olarak veya gizemli ve saklı kabul ediliyorlardı.

Rick büyük bir merak içinde okumaya devam etti: "*Tarot kartları, 52 Küçük Sır ve 22 Büyük Sır olarak ikiye ayrılmışlardır. 52 Küçük Sır kartları ise dört takıma ayrılmıştır: Kılıç, kupa, değnek ve para... koridorlardaki deliklerde olduğu gibi.*"

Jason yüksek sesle, "*Büyük Sır kartları...*" diye devam etti. "*Anlamları bilinmeyen figürlerin tasvir edildiği 22 karttan oluşur. 21 Numaralı Büyük Sır Kartı: Dünya. 12 Numaralı Büyük Sır Kartı: Asılan Adam. 13 Numaralı Büyük Sır Kartı: Ölüm!*"

Asılan Adam ve Ölüm, yıldızlarla kaplı odadan uğursuz uğursuz onlara bakan iki heykelin ta kendisiydiler.

Rick gülümseyerek, "13 sayısının uğursuz kabul edilmesinin nedeni bu olmalı," dedi ve ayağa kalktı. "Ulysses Moore'un şifreli cümlesini tekrar okur musun?"

Jason günlüğü açtı ve cümleyi tekrar, ama bu sefer daha yavaş bir şekilde okudu.

"Demek ki..." dedi Rick. Hem düşünüyor hem de sözlüğün içindeki tabloya bakıyordu. "Şimdi yapmamız gereken tek şey..."

Maruk "Koşarak burayı terk etmek!" diyerek içini çekti. Sonra da dönüp ıssızlaşmış koridorlara baktı.

Rick, kıza cevap vermedi. Hatta kendi düşüncelerine daha da çok gömüldü.

"Micerinus, Koleksiyon'un yirmi iki bölüme ayrıldığını, bu bölümlerin her birinin yirmi iki odası olduğunu ve her odada yirmi iki koridor bulunduğunu söylemişti. Yirmi iki... Büyük Sır kartlarının sayısıyla aynı."

"Arkadaşlar! Neden bahsettiğiniz konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok, fakat..."

Jason günlüğü tekrar okudu ve heyecanla bağırdı, "Maruk, bir dakika bekle! Eğer dört değneğin yerini gösteren haritayı bulmak istiyorsak, dört değneğin hücre deliklerinin sayısı olduğunu kabul etmeliyiz. Haritanın kulede bulunduğunu biliyoruz..."

Rick, "*Kule: 16 numaralı Büyük Sır kartı,*" diye okudu. "Bilmeceye göre onu bulmak için talihe ve şanslı yıldızlara ihtiyacımız var..."

Rick tek bir hareketle sözlüğü kapattı. "Talih, 10 numaralı kart. Yıldız ise 17 numara. Şimdi anladım! Kule Koridoru'na girmemizden hemen önce saptığımız yol yanlıştı." Jason ve Maruk'a doğru yürüdü ve az önce keşfettiği şeyin üzerinden tekrar geçti: "Harita Kule Koridoru'nda korunuyor. Ama Talih Bölümü'ndeki Yıldız Odası'ndan başlayan yol üzerinde olmalı... Bu da bize Dört Değnek Hücre Deliği'ni veriyor. Kolaymış öyle değil mi?"

Maruk'un ağzı açık kalmıştı.

Jason bir kahkaha patlattı. "Merak etme. Rick bunu hep yapar. Önemli olan her şeyi çözmüş olması."

Rick gerçekten de her şeyi çözmüş gibi görünüyordu. Sonra etrafına baktı ve şöyle dedi: "Şu anda bilmemiz gereken tek şey, nerede olduğumuza dair bir ipucu. Sen biliyor musun, Maruk?"

Kız, cevap olarak ağzında bir şeyler geveledi, sonra daha yüksek sesle tekrarladı. "Tam orada olmalıyız! Talih Bölümü'nde..."

Jason, "Bu harika!" diye bağırdı. "Öyleyse gerçekten de talihimiz yaver gidiyormuş. Peki, şimdi ne tarafa doğru devam edeceğiz?"

Kızıl saçlı oğlan Ölüm heykelinin koruduğu koridora doğru ilerledi. 13 numaralı Büyük Sır Kartı.

Gözlerini odanın altın yıldızlarla süslenmiş tavanına dikti.

"Yıldız Odası burasıysa eğer, oldukça yaklaşmış olmalıyız.

Şimdi yapmamız gereken tek şey gidip Kule Koridoru'nu bulmak. İşte tam olarak böyle yapmalıyız..."

Jason korkuyla etrafına bakındı.

Maruk kafasını salladı.

Rick, "Şu taraftan... sanırım," diye tahmin yürüttü.

Bunu duyduğu anda Mısırlı kız ayağını yere vurdu. "HAYIR! Tam tersi yöne doğru hareket etmeliyiz: Çıkışa doğru! Muhafızlar gelmeden çıkmalıyız buradan..."

Rick ve Jason gözleriyle ona yalvarıyorlardı.

"Lütfen," dedi biri.

"Bu bizim için çok önemli," diye ekledi öteki.

Maruk zorlukla yutkundu. "Şu ana kadar bana söylediklerin sadece bir avuç yalandı. Neden şimdi sizi dinleyeyim ki?"

Jason gülümseyerek, "Çünkü her şey bir yana, sen bizim... iyi insanlar olduğumuzu düşünüyor olabilir misin?" diye sordu kıza yalvaran bir gülümsemeyle.

Maruk içini çekti. "Tamam, sizinle geleceğim... Ama trompetlerin sesini bir kere daha duyana kadar. Anlaşıldı mı?"

Koşmaya başladılar. Sandaletlerinin yere çarparken çıkardığı ritmik sesler, nefes alış verişlerine karışarak binanın boş tavanının altında yankılanıyordu. Rick'in önderliğinde meleğe benzer bir adam heykelinin koruduğu bir koridora geldiler. Hemen ardından kanatlı bir iblisin beklediği koridoru

geçip kule şeklindeki heykele ulaştılar. Jason'ı izleyerek aceleyle içeri daldılar ve yüksek sesle hücre deliklerini saymaya başladılar.

"Bir değnek, iki değnek, üç değnek... dört değnek! İşte burada! İşte!"

İki geniş hücre deliğinin önünde durdular. Alttaki Dört Para Hücresi, papirüs tomarlarıyla tıka basa doldurulmuştu. Üstteki Dört Değnek Hücresi'nin ise tek barındırdığı dev örümcek ağlarıymış gibi görünüyordu.

Rick son şamdanı da bohçasından çekip çıkardı. Maruk onun, bir kibrit çakıp mumu yakmasını ve Jason'a uzatmasını hayretle izliyordu. "Sen bak!" dedi arkadaşına. Sonra Jason'ın basması için ellerini birleştirdi ve arkadaşı hücre deliğine yetişene kadar yukarı kaldırdı.

Jason, önünde tuttuğu mumla beraber deliğe doğru uzanırken, Maruk, "Dikkatli ol!" diye fısıldadı.

Rick ıkına sıkıla, "Acele et..." diye geveledi. Arkadaşını dengede tutmak için bütün gücünü harcıyordu. "Seni daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum..."

"Ben... hiçbir şey... görmüyorum..." dedi Jason, gözlerini kısarak.

Hücre yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu. Ve bomboş bırakılmıştı. Jason tam Rick'e kendisini aşağı indirmesini söyleyecekken en uzak köşede duran bir papirüs gözüne çarptı. Boş elini uzattı ve onu yakaladı. "Tombala!"

Tam o anda Maruk, Rick'in omzuna yapıştı ve uyarıcı bir ses tonuyla fısıldadı: "Yerimizi buldular! Kaçmalıyız!"

Şaşıran Rick dengesini kaybetti ve eliyle papirüsü sıkıca kavrayan Jason ile birlikte sırtüstü yere kapaklandılar.

Maruk koridor boyunca koşuyordu. Jason ve Rick'in, yaklaşan ayak seslerini duymadan önce ancak ayağa kalkacak kadar zamanları kalmıştı.

Rick Dört Para Hücresi'ni işaret ederek, "Çabuk! Şuraya gir!" diye fısıldadı.

Bohçasıyla beraber içeri daldı ve papirüs tomarlarının arasında kayboldu.

Ayak sesleri neredeyse yanlarına kadar ulaşmıştı ki, Jason da arkadaşının yanında gözden kayboldu.

Oblivia Newton hırçın ve talepkar bir tavırla, "Daha ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu, genç adamı bundan önce geçtiklerinin aynısı gibi görünen bir başka koridorda daha izlerken.

Adam, "Sen çok sabırsız bir kadınsın. Ve çok da geveze!" dedi küçümseyerek. "Haritanı bulmak istiyorsan bana güvenmeli ve ağzını kapalı tutmalısın."

Oblivia kızgınlıkla, "Sana kimse nasıl davranılacağını öğretmedi mi?" diye söylendi.

Genç adam Yıldız Odası'nın tam ortasında durdu.

Üzerlerindeki tavan yıldızlarla kaplıydı.

"Şimdi beni iyi dinle: Biri bana nasıl davranılacağını öğretmiş olsaydı sence ben sana bir harita çalman için bu odalara sızmanda yardım eder miydim?"

Oblivia ters ters ona baktı. Cevap verip vermemesi gerektiği konusunda kararsızdı.

Koleksiyon'un içine girdiklerinden ve engebeli koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladıklarından beri –ki yüksek topuklu ayakkabılarla gerçekten çok zorlanıyordu– adam ona kaba davranmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

"Orada dur ve beni dinle, genç adam! Bana bu şekilde davranman için sana para ödemiyorum."

"Ve ben de seni buraya kadar sadece muhafızlara yakalanalım diye getirmedim. Eğer sesini kesmezsen biraz sonra bizi bulacaklar. Ve emin olabilirsin ki bir hücre deliğine tıkılmak ve fareler tarafından yenmek pek de hoş bir deneyim değildir."

Fare düşüncesi bile kadının kanını dondurmaya yetmişti.

"Benim kendimi bir hücreye attırmak gibi bir niyetim yok."

"Görüyorum ki artık birbirimizi daha iyi anlıyoruz," diye cevap verdi öteki. "Sessiz ol ve beni izle. Neredeyse geldik."

Kule Koridoru'nun içinde ilerlediler ve dört değnekle işaretlenmiş hücre deliğine vardılar.

"İşte bu," dedi genç adam.

Kadın sabırsızca adamı kenara itti ve rahatlamış bir ses tonuyla sordu: "Hangisi? Aşağıdaki mi?" Papirüslerle dolup taşmış olan deliği işaret etti.

"Hayır, öteki."

Kadın uzun, yüksek topuklu ayakkabılarının parmak uçlarında yükseldi. "Sonunda!" diye bağırdı. Sonra kulak tırmalayan bir kahkaha attı ve ekledi: "İşin bitti Ulysses! Olivia Newton'ın sözü sözdür."

Hemen ardından tuhaf bir ses kulağına çalındı, boğuk bir ses.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Hiçbir şey demedim."

Kadın başını salladı. "Tuhaf... bir ses duydum gibi geldi..."

Genç Mısırlı korkuyla etrafına baktı.

"Ne alman gerekiyorsa al, acele et. Hemen buradan çıkmamız gerek."

Kadın, "Yıllardır bu anın hayaliyle yaşıyorum..." diye mırıldandı ve tekrar ayak uçlarında yükselip hücre deliğine baktı. Sonra bir çakmak çıkarıp çaktı.

Genç adam ağzı açık kalakalmıştı.

Bayan Newton, "Bu olanaksız..." diye kekeledi birkaç saniye sonra. "Yok... yok... BURADA HİÇBİR ŞEY YOK! SADECE BİR TANE ŞAMDAN VAR!"

Genç adam, "Şşşt!" diyerek onu azarladı. "Firavun'un bütün muhafızlarını buraya çekeceksin!"

Kadının yüzü koyu kızıl bir renkte alev alev yanıyordu.

"BURADA DEĞİL!" diye tekrarladı, şamdanı yere atarken. "HARİTA BURADA DEĞİL!"

Kılavuzu öfkeyle, "Ben gidiyorum..." diye kestirip attı.

Ama Oblivia bir leopar gibi sıçradı ve adam daha yürümeye bile başlamadan onu kolundan yakaladı.

"Olduğun yerde kal, genç adam. Nereye gittiğini sanıyorsun? Beni tuzağa düşürdün öyle değil mi? Beni nereye getirdin?"

Mısırlı, "Seni getirmemi istediğin yere..." diye homurdandı. Kolunu kurtarmak için çırpınıyordu, fakat Oblivia'nın pençesi güçlü ve inatçıydı.

Oblivia Newton "Beni aptal yerine koyma, seni küçük serseri!" diye hırladı. Sonra adamı bir patates çuvalı gibi karşı duvara yapıştırdı. "Kilmore Koyu'nun haritası neden burada değil? Cevap ver bana!"

Alt hücredeki papirüs tomarları hışırdıyordu.

"Bilmiyorum," dedi genç Mısırlı acıyla. "Kilmore Koyu'nun... ne olduğunu bilmiyorum... Ben... ben sadece seni istediğin yere getirdim..."

Oblivia Newton adamın gözlerine, ona inanıp inanmaması gerektiğini tartarak baktı.

Tam o anda uzaklardan gelen ayak sesleri ve onlara karışan bronz zırhların ve askerlerin uzun mızraklarının çıkardığı sesler duyuldu.

"Galiba bizi duydular..." dedi genç adam.

Oblivia Newton, içi farelerle dolu bir hapishane hücresi hayal etti ve adamı serbest bıraktı.

"Tamam," diye fısıldadı ve eğilip yerden şamdanı aldı. "Sana inanmak istiyorum. Şimdi beni buradan çıkar."

Bölüm (11)
- GİZLİ GERÇEKLER -

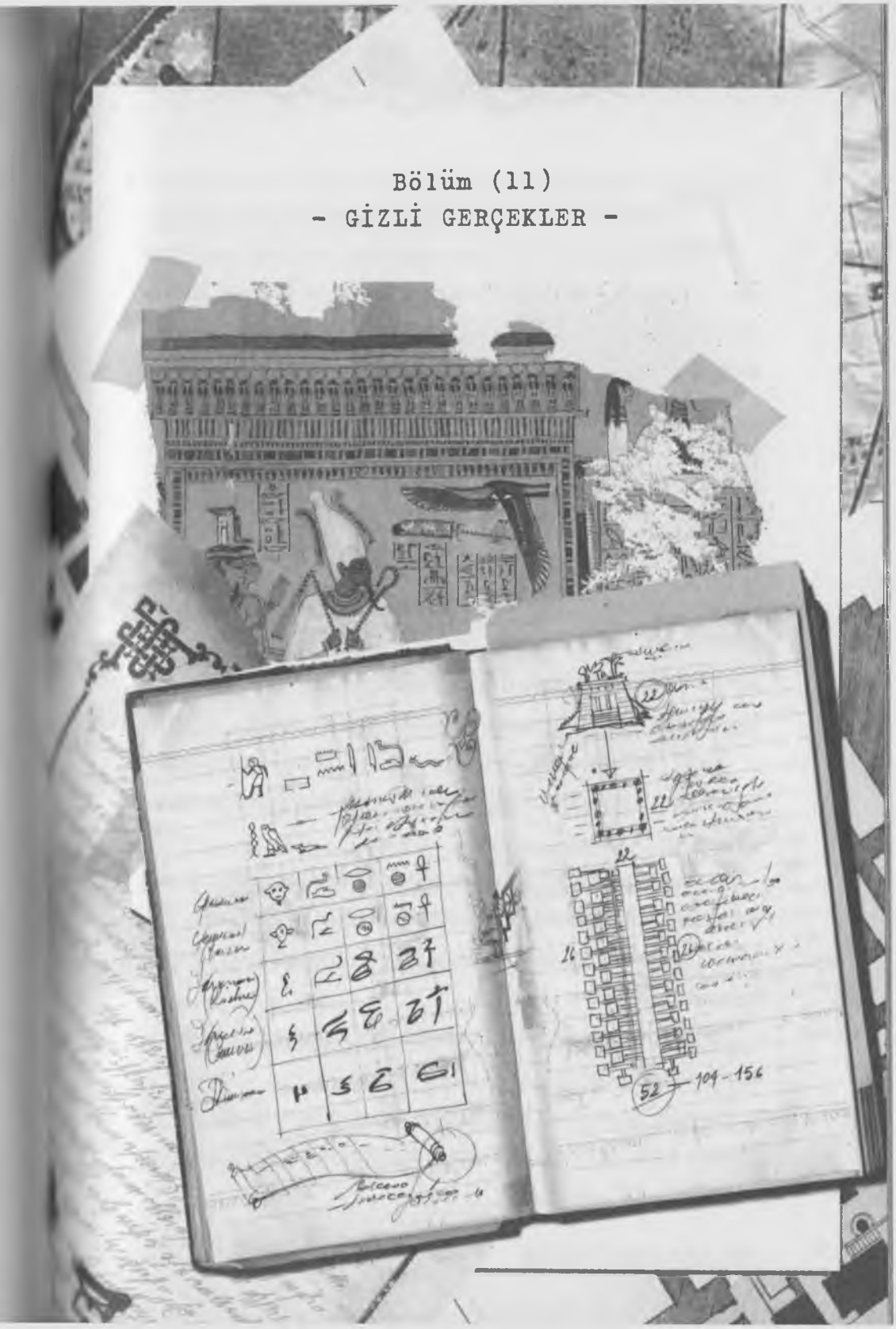

Firavun'un muhafızları koşarak geliyorlardı. Mızraklarının ucuyla koridoru araştırıyor, aceleyle kendi aralarında konuşuyor, sonra ayrılıyor ve koşarak kaçakları arıyorlardı. Ayak sesleri kısa süre sonra uzaklaştı ve tamamen duyulmaz oldu.

Jason ve Rick, hücre deliğinin dibinde hareketsiz bekliyorlardı. Onlara yüzyıllar gibi gelen bir sürenin ardından, üzerlerini kapayarak onları saklayan papirüsleri bir kenara ittiler ve koridoru kolaçan ettiler.

Herkes gitmişti.

Jason sessizce dışarı doğru kaydı. Arkadaşı da onu izledi.

Maruk'u bulmak umuduyla etraflarına baktılar. Ama herkes gibi o da ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Koridorların tozlu labirentinde kayıplara karışmıştı.

Rick, "Sen de duydun mu?" diye fısıldadı. "Yoksa hepsini ben mi hayal ettim? Nasıl olur da Oblivia Newton burada karşımıza çıkar?"

Sonra Argo Villası yolunda Oblivia'yla ilk karşılaştığı anı hatırlatan yoğun parfüm kokusunu hissetti. O gün Argo Villası'na giderken az daha kadının uzun otomobilinin altında kalacaktı.

Jason, hücre deliğinde bulduğu papirüs parçasını gösterdi. "Kıl payı atlattık," diye fısıldadı.

Papirüs'ü açtı ve içindeki kısa mesajı gözler önüne serdi. Mesaj, kayalıklarda buldukları küçük kutudan çıkan ve

Calypso'nun onlara verdiği pakette buldukları notlardaki sembollerin aynılarıyla şifrelenmişti.

Rick sembolleri görür görmez, "Bunlar Faistos Diski'ndeki hiyeroglifler!" diye fısıldadı.

"Görünüşe göre aramaya devam ediyoruz..."

"Bunu şu anda tercüme edecek zamanımız yok. Muhafızlar her an geri gelebilirler. Elimizi çabuk tutup buradan çıkmalıyız!"

Koridorun sonuna ulaştılar ve devam etmeden önce koridorun köşesinden başlarını uzatıp ilerisini kontrol ettiler. Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Geldikleri yoldan geri dönmeye ve Yıldız Odası'nı bulmaya karar verdiler. Eğer Maruk'u orada bulamazlarsa dışarı çıkmanın başka bir yolunu aramak zorundaydılar.

Ceplerindeki tespihböceğinden geçiş izinlerine sıkı sıkı tutundular ve neredeyse duydukları her sese kulak kabartarak ilerlemeye başladılar.

Sonunda Jason, "Peki Oblivia Newton tam olarak kim?" diye sordu.

Rick, "Doğruyu söylemek gerekirse, ben de bilmiyorum..." diye cevap verdi. "Onunla ilk defa dün size gelirken karşılaştım... Anneme sormam gerek. O tanıyordur. Ya da tanımıyordur... Belki Gwendaline'e sormalıyız, Kilmore Koyu'nun kuaförü. Annem der ki, Kilmore Koyu'nda kuş uçsa Gwendaline'in haberi olur."

Jason, "Oblivia Newton..." diye tekrar etti. "Mısır'da."

Rick'in "Buna bir türlü anlam veremiyorum..." diyen sesi yankılandı. Kanatlı iblisin koruduğu koridora dönmüşlerdi. "Sen de ne dediğini duydun mu? 'İşin bitti Ulysses! Oblivia Newton'ın sözü sözdür!'"

Jason, "Evet, ben de duydum... ve az daha çığlığı basacaktım," dedi mırıldanarak. "En azından artık Oblivia'nın, Argo Villası'nın eski sahibinden nefret ettiğini biliyoruz."

"Şimdi aklıma geldi," dedi Rick. "Sizin eve geldiğim sırada o ve bahçıvanın arasında hoş olmayan bir konuşma geçiyordu."

"Neyle ilgiliydi?"

"Tam olarak anlayamamıştım. Ama Argo Villası'yla bir alakası vardı."

Jason sözü aldı: "Sence Oblivia'nın... kapıdan, mağara-

dan.... Ve gemiden haberi olabilir mi?"

"Olabilir..." diye mırıldandı Rick. "Ama şu anda sadece buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız, olur mu?"

En hafif seslerden bile ürkerek ve koridorun her dönemecinde dikkat kesilerek yürürlerken, Jason kendini düşünmekten alamıyordu.

"Örtbas edilmiş" Bu kelimeler kafasında bir şimşek gibi çaktı ve atladığı bir sürü detayı aydınlattı: Bir dolabın ardına gizlenmiş çizikler ve yanıklarla kaplı Zaman Kapısı, kimsenin teslim almaya gitmediği bir paket, yer yer göçmüş yeraltı geçidi, mağaradaki havalandırma deliği, *Metis*'in kaptanının son seyahatini anlattığı seyir defteri."

"Her şey örtbas edilmiş!" diye bağırdı. "Örtbas edilmiş ve silinmiş. Rick düşünsene: Koridoru geçişe kapatan duvar, üzeri karalanmış kayıt belgesi, boş hücre deliği. Hepsi kapalı, gizli... sanki bir daha bulunmaması istenmiş gibi. Korkutucu bir şeymiş gibi."

Argo Villası fırtınada zangır zangır titriyordu.

Julia kapalı verandada durmuş, karşı duvarı kaplayan camlardan dışarı bakıyordu. Nestor sessizce ona yaklaştı. Sonra yağan yağmura ve deniz fenerinin kendi etrafında dönen ışığına bakmak için durdu.

Julia, "Her gece yanıyor mu?" diye sordu.

Bahçıvan omuzlarını salladı. "Hayır, sadece arada bir Leonard'ın aklına geldiğinde..."

"Fener düzgün çalışmıyor mu?"

"Tam tersine, oldukça düzgün çalışıyor. Sorun bekçisinde."

"Hiçbir şey anlamadım..."

"Leonard'ın tek gözü kördür." İhtiyar bahçıvan sustu ve gözleriyle, beyaz fener ışığının bahçeyi sıyırmasını sonra da denize düşmesini izledi. "Bir köpekbalığıyla yüz yüze gelmişti."

Julia ürperdi.

"Bu tür şeyler denizde olur," diye mırıldandı bahçıvan.

Bir süre sonra Julia, "Burada kalabilirsin... eğer istersen..." diye teklif etti.

Ama arkasını döndüğünde Nestor'un kendisini yalnız bırakarak çoktan yanından uzaklaştığını fark etti. Julia, düşüncelere dalarak balıkçı kadın heykeline dayandı. Sonra merdivenlerin başındaki soğuk, karanlık yere geri döndü. Duvarlara asılmış suratsız portreler, gaddarca kendisine bakıyorlardı. Bir gürültü duydu ve kımıldamadan bekledi.

Üst kattaki odasında bir şey yere düşmüştü. Julia bunu düşünmemeye çalıştı.

"Bu evde kimse yok," dedi kendi kendine.

Hemen önünde zemin katın odaları ve koridorları dizi di-

zi uzanıyordu. En sonda mutfak vardı. Evin hiçbir yerinde tek bir ışık bile yanmıyordu.

Zayıf bir sesle "Nestor?" diye fısıldadı.

Yağmur öfkeyle püskürüyordu.

Julia üst kattan gelen ikinci bir gürültü daha duydu. Tırabzana tutundu ve ilk basamağı çıktı.

"Nestor?"

Birkaç basamak daha çıktı, ta ki merdivene açılan tek pencereden, dışarıda, bahçede yanan bir ışığı görene dek.

Sonra bir motor sesi duydu.

Julia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Koşarak tekrar camlı verandaya çıktı.

"Nestor!" diye bağırdı. "Nestor!"

Argo Villası'nın avlusuna bir otomobil girmişti.

Bölüm (12)
- BAHÇEDEKİ IŞIKLAR -

Bu fotoğraf Cornwall'da çekilmiş olmalı. Doğrusu Oblivia Newton'ın dostu çok da canayakın biri gibi görünmüyor.

Rick ve Jason aniden durdular. Hayat Evi'nin sessizliği önce trompetlerin sesiyle, ardından da çok yakından gelen bir alkış tufanıyla bozulmuştu. Dikkatlice başlarını koridorun köşesinden uzattılar ve etrafa bir göz attılar. Sarıya boyanmış, geniş bir oda gördüler. Bahçeye açılan bir kapısı vardı ve alkış sesleri dışardan geliyordu.

Rick dudağını ısırdı ve arkasına baktı. Yanlış bir yöne sapmış olmalıydı...

İki çocuk şüpheyle pencereye doğru yürüdüler. Bayram havasına girmiş insanlar bahçeyi doldurmuştu. Tören yolunun iki tarafında sıralanmışlardı ve yola çıkmalarına izin verilmiyordu. Rengarenk çiçek yapraklarının ve bayrakların arasından iki tane muhteşem siyah atın çektiği altından bir savaş arabası beliriverdi.

Altın arabanın içindeki kişiyi görür görmez, "Bu o, Tutankamun!" diye bağırdı Jason.

Altın ve beyaz renklerde giyinmiş olan çocuk firavun, elini yavaşça sallayarak halkı selamlıyordu. Onun yanında ince, beyaz bir sakalı olan devasa bir adam atların yularını tutuyordu.

"Ve bu da Maruk'un babası olmalı..." dedi Rick.

Büyük Kitabe Ustası'yla konuşabilmiş olmayı diliyorlardı... Muhtemelen bu adam, Ulysses Moore'u tanımış az sayıda insandan biriydi.

Jason, kalbi heyecandan gümbür gümbür atarken olanları

izlemeye devam etti. Aşağıda, bahçede olmak ve Firavun'un gözlerinin içine bakmak için neler vermezdi.

"Sanırım artık yolumuza devam etmeliyiz..." dedi Rick. "Geri dönmemiz gerekiyor. Bu şekilde asla Yıldızlar Odası'na varamayız..."

Tam o anda, "Pişt!" diye bir ses duydular.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey demedim."

"Sanki biri ıslık çaldı..."

"Herhalde dışarıdan gelmiştir," diye tahminde bulundu Jason.

"Pişt!" diye tekrar etti aynı ses.

Rick, koridorun girişini bekleyen heykele baktı. "İşte gene duydum!"

"Bu sefer ben de duydum," dedi Jason.

"Pişt, çocuklar!" dedi küçük ses. "Burada, aşağıdayım!"

Ayaklarının altındaki bir delikten Maruk'un kafası beliriverdi.

"Muhafızlar gitti mi?"

Rick, "Maruk!" diye bağırdı. "Orada ne yapıyorsun öyle?"

Kız birkaç kez koridorda kendilerinden başka kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Sonra rahatladı ve dışarı çıktı.

"Az daha hepimizi tutuklayacaklardı!" diye bağırdı ayağa kalkarken ve koluna tırmanan bir örümceği silkeledi. "Size demiştim..."

Jason, "Demek kaçıp buraya geldin..." diye mırıldandı.

Neler olduğunu anlamak çok da zor değildi. Ayak seslerini duyar duymaz Maruk koşmaya başlamış ve heykellerden birinin yanma saklanmıştı. Sonra Oblivia'nın ve genç Mısırlının geldiğini görmüş ve o panikle bulduğu ilk hücre deliğine girivermişti.

Kız, omzunun üstündeki örgüsünü tutarak "Şimdi lütfen, buradan çıkalım artık!" dedi tedirgince.

Maruk onları dimdik aşağı inen bir merdivenin başına götürdü.

Rick, "Konuşmalarında dikkatini çeken bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Gayet tabii! Kadın sinirden küplere binmişti. Adam da onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Hayat Evi'nin dışındaki Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'na gideceklerini söylediklerini duydum."

"Bunu bilmek güzel..." diye mırıldandı Jason.

Birkaç dakika sonra merdiven, içinden güneş ışığının aktığı bir açıklıkta sona erdi. Jason, Rick ve Maruk gizlice dışarı çıktılar ve kendilerini Firavun'u alkışlayan kalabalığın hemen arkasında, Hayat Evi'nin bahçesinde buldular.

Oblivia Newton ve kılavuzu kayıplara karışmışlardı.

Üstlerine başlarına çeki düzen verdiler ve oturmak için sakin bir yer aramaya başladılar.

Rick ve Jason sırtlarını küçük bir palmiye ağacına dayayıp

oturdular ve papirüsteki mesajı tercüme etmeye başladılar.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra Rick, çevirdikleri esrarlı cümleyi yüksek sesle okudu:

Not: Haritayı güvenli bir yere koymaya karar verdim: Olmayan Oda'ya.

Jason gülerek, "Öyleyse burası bizim bir sonraki durağımız," dedi. "Olmayan Oda."

"Bu ipucunun işinize yarayacağını zannetmiyorum..." dedi Maruk. "Tam tersine. Bence arkadaşınız size bir oyun oynuyor..."

Jason, "Neden?" diye sordu

"Haritanızı Olmayan Oda'ya sakladıysa... bu, onu yok ettiği anlamına gelir."

"Anlamadım..."

Maruk gülümsedi. "Olmayan Oda, basmakalıp bir sözdür... Bir şeyi Olmayan Oda'ya koymak... onu atmak demektir. Onu var olmayan bir yere göndermektir."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Her şey bir efsaneden çıkmış. Bir peri masalından. Tıpkı birbirlerini kaybeden ve tekrar birleşme umuduyla amaçsızca dolaşan iki sevgilinin şarkısında anlatıldığı gibi..."

"Ama arkadaşımız onu... güvenli bir yere... koymak istiyormuş."

"Bir şeyi saklamanın en iyi yolu onu atıp yok etmektir. Belki de arkadaşınız bunu söylemeye çalışıyordu..."

Jason, "Bu imkansız..." diye mırıldandı. "Burada Mısır'da, Kilmore Koyu'nun bir haritasının saklı olduğunu biliyoruz... Ve onun üzerine çizilmiş olabilecek her şey bizim için gerçekten çok önemli. Belki Zaman Kapısı'nın ve *Metis*'in gizemini aydınlatıyordur... Her neredeyse, Olmayan Oda'yı, Oblivia Newton'dan önce bulmalıyız."

Rick, "Bu durumda..." diyerek araya girdi.

"Bu durumda siz ikiniz de delisiniz!" diye bitirdi Maruk. "Ve şu Oblivia Newton, sizden de daha deli! Olmayan bir odayı aramak, çölün ortasında mavi bir kum tanesini aramak gibidir. Ama devam edin, keyfini çıkarın..." dedi ve Hayat Evi'nin devasa duvarını işaret etti. "Bu binanın her odasını en küçük ayrıntısına kadar tarayarak bütün hayatınızı geçirebilirsiniz."

Rick, "Biz bütün hayatımızı burada geçiremeyiz..." diye mırıldandı. "Bu akşamüstünü bile burada geçiremeyiz."

Maruk çimlerin üstünde diz çöktü. "Öyleyse... Sırası gelmişken sanırım bana kim olduğunuzu ve nereden geldiğinizi bir bir anlatmanın vakti geldi. Sizce de öyle değil mi?"

Julia balıkçı kadın heykelinin arkasına saklandı ve orada durup olanları izledi.

Avluda siyah ve tekinsiz görünüşlü bir araba park etmişti. İçinde güneş gözlüklü bir adam oturmaktaydı. Arabanın kapısını açtığında içerideki ışık parladı ve üzerine uzun ve ütüsüz bir yağmurluk giymiş olan adamın tıknaz ve iri yarı hatlarını belirginleştirdi.

Adam arabadan indi ve aceleyle Argo Villası'nın ön kapısına doğru ilerledi... Ama kapıyı çalmadı.

Julia onun kapı tokmağını kurcaladığını işitti. Sanki kapının açık olup olmadığını kontrol etmek ister gibiydi. Sonra evin arkasına doğru yöneldi ve kızın görüş alanından çıktı.

Tam o anda bir el arkadan gelerek onu kavradı ve yere yapıştırdı.

"Sakın sesini çıkarma..." diye hırıldadı Nestor ve yavaşça kızı serbest bıraktı. "Belki evde olmadığımızı düşünür."

"O kim?"

"Şşşt!"

Nestor onu bir adım geriye, gölgelerin içine çekti. Merdivenlerin dibinde durup dinlediler. Sonra bir şimşek çaktı ve pencerenin hemen ardında üzerinde yağmurluk olan adamın silueti belirdi. Julia bağırmak için çırpındı, ama Nestor'un eli onun çığlığını boğazına düğümlemişti.

Yabancı yüzünü cama yapıştırdı ve içeriyi görmeye çabaladı.

"Hiçbir şey göremez... Hem pencereler de kırılmaz camdan..." diye fısıldadı Nestor.

Adam elini cam kapının koluna koydu ve açmayı denedi.

Kilitliydi.

"Her yer kilitli..." diye mırıldandı Nestor. "İçeri giremez."

Yağmurluklu adam camlı verandanın çevresinden dolaşarak ilerledi ve öteki kapıları denemeye başladı.

Julia, "Mutfak kapısı...?" diye fısıldadı.

"Kilitli. Hepsini kilitledim. İçeri giremez."

Taş odadaki pencere!" dedi Julia heyecanla. "Yağmurun yağıp yağmadığını kontrol etmek için açmıştın."

Nestor, "Burada bekle..." diye onu uyardı. Sonra da karanlıkta kayboldu.

Julia, yerinden kıpırdamadan taş odanın penceresini kontrol etmeye giden Nestor'un uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Hareketsiz bir halde bekledi ve kapalı verandanın tüm çift kanatlı cam kapılarının tokmaklarını sabırla deneyen yabancıyı izledi.

Kilitli. Kilitli. Kilitli.

Adam yavaşça bir sonraki kapıya yöneldi. Camlar yağmur damlalarıyla kaplandığı için, üstünkörü bile olsa adamın vücudunu ve yüzünün hatlarını seçemiyordu. Ama Julia fırtınanın uğultusu altında, adamın ayak seslerini duyduğuna emindi.

Dördüncü kapıya uzandı ve tokmağı çevirdi.

Julia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Kapı açıktı.

Ne yaptığını düşünmeden saklandığı yerden dışarı fırladı ve "HAYIR!" diye bağırarak adama doğru koşmaya başladı.

Yabancı adam olduğu yerde donakalmıştı.

Henüz çift kanatlı cam kapıyı sadece yarısına kadar açabilmişti. Islak rüzgar içeri doğru üfürüyordu ve adam içeriyi görebilmek için öne doğru eğilmişti.

"Hey!" diye bağırdı.

Bir şimşek çaktı ve adamın omuzlarının ardından görünen gökyüzünü aydınlattı.

Tam o anda Julia oraya ulaşmıştı ve kapıyı adamın suratına kapatıverdi.

Kırılan güneş gözlüğü camlarının sesi duyuldu. Sonra adam geriye doğru sendeledi ve burnunu ellerinin arasına aldı.

Julia kapının kapalı olup olmadığını kontrol etti ve kilidi çevirdi.

İşte o zaman arkadan yaklaşan ayak seslerini ve Nestor'un sesini duydu. "Julia ne oldu? Ah, hayır..."

Camın öteki tarafında Manfred diz üstü ıslak çimlerin üzerine çökmüştü. Kanlar akan burnunu parmaklarının arasında tutuyor ve sevgili güneş gözlüğünü bulmak için el yordamıyla otları karıştırıyordu.

"Burnumu kırdın!" diye uludu ve ayağa kalkmak için doğruldu. "Sana bunu ödeteceğim!"

Sendeleyerek bedeninin tüm ağırlığıyla verandanın camlarına doğru atladı. *BOM!*

Nestor ve Julia merdivenlere doğru geriledi. Ama cam kırılmamıştı.

Manfred, yağmurun altında "Her şeyi kıracağım! HER ŞEYİ PARÇALAYACAĞIM!" diye ulumaktaydı.

Nestor, kızı, "Sakin ol..." diyerek yüreklendirmeye çalıştı. "Her şey yolunda. Bunlar kırılmaz cam. Asla kıramaz."

BOM! Ses tekrar duyuldu.

Yabancı, "BUNU SİZE ÖDETECEĞİM!" diye uludu.

Deniz fenerinin ışığı bahçede dolaştı. Julia, "Nestor, bu adam kim?" diye sordu. "Bizden ne istiyor?"

Bahçıvan yüzünü ekşitti. "İçeri girmek istiyor," diye cevap verdi.

Bölüm (13)
- DIŞARISI -

Ulysses Moore'un çizdiği bu resimdeki hiyeroglifleri çevirmeyi denedim.

Çocukların ;;

yanın

çtiler ve iki

olduğu yola

yduklarını

la Maruk'a

Çocukların üçü beraberce bahçeyi geçtiler ve iki yanında sfenkslerin dizili olduğu yola ulaştılar. Rick ve Jason, duyduklarını kimseye anlatmaması koşuluyla Maruk'a Punt Toprakları'na kadar nasıl geldiklerini anlatmışlardı. Julia'nın kim olduğunu ve Zaman Kapısı'ndan geçerken nasıl da bir anda ortadan kaybolduğunu da açıklamayı unutmamışlardı. Ayrıca onunla, eski ev sahibi hakkında bildikleri her şeyi paylaşmışlardı, Jason, yaşlı adamın hala hayatta olduğundan, bir yerlerde, belki Kilmore Koyu'nda belki de kim bilir nerede hapis tutulduğundan şüphelendiğini açıklamıştı.

Maruk o kadar şaşırmıştı ki, tek bir kelime bile etmeye dili varmıyordu. En başından beri Jason ve Rick'in kendisinden bir şeyler sakladıklarını biliyordu, ama anlattıkları bu hikayeye rüyasında görse inanmazdı. Gene de bir şekilde içinden bir ses ona bu iki oğlana güvenebileceğini söylüyordu.

Ne yapacaklarına karar vermek için Misafirhane'nin depo odalarına inen merdivenlerin başında durdular.

Bir yanda onları tekrar Julia'ya götürecek olan merdivenler vardı. Öbür yanda ise duvarların öbür tarafındaki şehre giden çıkış yolu uzanıyordu. Orada bir yerlerde bulunan Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'na...

"Dükkanı aramaya gidecekseniz ben sizinle oraya kadar gelemem..." dedi Maruk. "Hayat Evi'nin bahçesinden uzak-

laşmama izin yok."

"Hay bin dalgakıran!" diye homurdandı Rick. Sonra baktı ki Jason'dan ses çıkmıyor, daha yüksek sesle homurdanmayı denedi: "HAY BİN DALGAKIRAN!"

Jason, "Evet, tamam anlıyorum söylediğini..." dedi. "Ama Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı, şu anda elimizdeki tek ipucu. Ve acele etmemiz gerekiyor!"

Rick şüpheyle başını salladı.

Her şey o kadar zor görünüyordu ki... Sonuçta ellerinde sadece bir ipucu vardı, tek bir cümle. *NOT: Haritayı güvenli bir yere koymaya karar verdim: Olmayan Oda'ya.*

Ama daha önce buldukları tıpatıp aynı sembollerle yazılmış öteki mesajdan farklı olarak bunda tuhaf bir şey daha vardı: Bu sonuncusu uyaklı değildi. Şiire benzemiyordu. Donuktu, renksizdi. Pratikti.

Ama gene de bir bilmeceydi.

İlk karar veren Maruk oldu. "Bakın, şöyle yapabiliriz: Ben burada, Misafirhane'nin depo odalarında kalırım ve belki siz yokken gelir diye Julia'yı beklerim. Gerçekten sizin tarafınızda olduğumu ona kanıtlayabilmem için ne demem gerektiğini bana söyleyin yeter."

Bu bir çözüm olabilirdi. Zayıftı. Kusurluydu. Ama hiç yoktan iyiydi.

Bir süre sonra, "Evet..." dedi Jason. "Şöyle yapabiliriz. Eğer Julia gelirse, bizim seninle karşılaştığımız odadan geçecektir."

Maruk gülümsedi. "Bunu ben de düşünmüştüm."

"Ona şöyle söyle... Rick ve kardeşinin bir görevi yerine getirmek için gittiklerini söyle. İyi olduğumuzu söylemeyi de unutma."

"Ve onun için çok endişelendiğimizi."

"Evet," diye onayladı Jason. "Onun için çok endişelendiğimizi de söyle. Ve ona her kaçmasını söylediğimde bu kadar uzağa kaçmaması gerektiğini de ekle."

Jason, Mısırlı kızın omzuna nazikçe elini koydu. "Teşekkürler Maruk. Sen iyi bir dostsun."

Uzaklaşmadan önce, Rick ekledi: "Bu arada Julia, Jason'ın tıpatıp aynısıdır. Onu tanıman çok kolay, çünkü onlar ikiz. Sadece Julia biraz daha..." Kendini *tatlı* demekten zorlukla alıkoymuştu. "... biraz daha uzun."

Rick ve Jason, hiç konuşmadan ve ellerindeki geçiş izni yerine geçen tespihböceklerini muhafızlara göstererek Hayat Evi'ni terk ettiler ve kendilerini Punt Şehri'nin sokaklarına bıraktılar. Kalın duvarların ardındaki sokaklarda, üzerlerinden her türlü malın dolup taştığı tezgahlar açılmıştı. Yok, yoktu: Derme çatma kafeslerde meleyen, möleyen, ciyaklayan ve uluyan her türden hayvan, su mermerinden heykeller ve çanaklar, üzerlerinden şekerli kokuların uçup gittiği boyanmış külahlar, hint yağı şişeleri, ince kesilmiş çıtır ekmek dilimleri, içleri incir ve hurmayla dolu sepetler, kamıştan dokunmuş halılar, pamuktan ve yaldızlı bir kumaştan yapılmış

tunikler ve pazara gelen zengin bir müşteriye satmak üzere bir kadın tarafından sergilenen değerli taşlardan yapılmış mücevherler.

Jason etrafına bile bakmadan bu karmakarışık bolluk ortamının arasından geçip gitti. Arkada kalan Rick ise her şeyi incelemek için duruyor, onun bu halini gören satıcılar da peşini bırakmıyordu. Nereye baksa gözüne insanlar, renkler, bağırışlar, tenteler, çağırışlar, düzensizlik çarpıyordu.

Ve her şeye bakmak için çok az zaman vardı.

Pazarın ortasındaki açık bir alanın önüne geldiklerinde Jason aniden durdu. Karşısında derisi abanoz renginde olan bir dev vardı. Adam, yerde oturan, birbirlerine zincirlerle bağlanmış kederli gözlerle etrafı süzen dört kişinin başında gözcülük yapıyordu.

Rick, "Ah, hayır!" diye inledi. Günlükte okudukları aklına gelmişti. "Köle pazarına gelmişiz."

Gerçekten de o alanda etiyle kemiğiyle bir mal gibi satılan insanların olduğu başka tezgahlar da vardı.

Daha ötede yol, parlak, cafcaflı renklerde tezgahların kurulu olduğu birbirine doğru yatmış iki binanın arasındaki dar bir sokağa sapıyordu.

"Rick..." diye bağırdı Jason. "Dükkan... Bu olabilir mi?"

Hayat Evi'nin tuğlalarından yapılmış gibi görünen dörtgen bir binayı işaret ediyordu. Dış duvarların üzeri, denizi, gökyüzünü ve geceleyin güneşin değişimini gösteren hiyerogliflerle bezeliydi.

Girişin hemen önünde, yere gömülü bir dikilitaşta şöyle yazıyordu:

UNUTULMUŞ ESKİ HARİTALAR DÜKKANI
Yolunuzu bulmanıza yarayan nadide eserler

Rick, "Ben evet derim," diye cevap verdi.
"Güzel. Öyleyse içeri girmeyi deneyelim."

Jason ve Rick dükkanın kapısına inen dört basamağı aştılar ve önlerini kapatan perdeyi kenara çektiler. Onları keskin bir esans ve mangalda yanmaya bırakılmış öteki parfümlerin tarçınlı kokuları karşıladı. Odanın tavanına takılmış gümüş zincirlere yüzlerce harita asılmıştı. Geniş, alçak bir masanın üzeri egzotik ve esrarlı isimlere sahip körfezleri, şehirleri, nehirleri, limanları ve ormanları gösteren papirüslerle kaplıydı.

Oğlanlar, Doğu'nun deli kaşifleri tarafından çizilmiş hayali atlasların, rüyalarda yaşayan maceracılar tarafından yolculuklarına dair sahnelerin çizilmiş olduğu rengi ağarmış tabletlerin arasında kararsızca ilerlediler. Dünyanın bütün dillerinin konuşulduğu Babil'in ayrıntılı haritalarına parmak uçlarıyla dokundular ve insanlığın en eski şehri olan Ur'un kent planını incelediler. Duvarlardan birinde alınlarından boynuzlar çıkan insanların kurduğu lanetli bir şehrin kara duvarlarının haritası asılıydı. Başka bir duvarda ise gökyüzüne inşa edilmiş bir şehir vardı. Oraya sadece kış aylarında,

yağmur damlaları donup dünyanın en yüksek dağından bulutlara doğru kırılgan bir köprü oluşturduklarında ulaşılıyordu. Sonsuzluğa uzanan, yılankavi Nil Nehri'ne dair tabloların üzerinde şeytani bir dilde veya altından zarif hiyerogliflerle yazılmış bilgiler vardı. Bazı haritalar kuzeyin usta tüccarları Fenikelilerin alfabesinde yazılmıştı. Ve daha bilinmeyen birçok dilde yazı vardı. Uzak dünyalar bir şekilde burada yakınlaşmış ve dükkandaki her şey birbirine karışmıştı.

Giriş perdesi artlarından kapanır kapanmaz, pazarın gürültüsü de haritalardan bir sis perdesi gibi yükselen hayali sesler tarafından silinip gitmişti. İki oğlan içeri adımlarını atar atmaz mekanın büyüsüne kapılmışlardı. Mürekkep hokkasının içinde gizli isimler ve sonsuzluğa uzanan öyküler gözlerini kamaştırmıştı. Hayat Evi'nin uçsuz bucaksız koridorları bile böylesine güçlü bir gizem duygusu yaratamamıştı.

Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın içlerine doğru ilerleyen Jason parmaklarını, yüzlerce odası merdivenler ve koridorlarla birbirine bağlanmış bir saray haritasının pürüzlü dokusunda gezdirdi. Bu sırada Rick de kendini, denizdeki rotaları ve konumları gösteren tahtadan bir tablete kaptırmıştı.

Kaba ve güçlü bir gürleme duyulduğunda çocukların ikisi de daldıkları düşüncelerden sıyrılıp korkuyla yerlerinden sıçradılar. "*Harr!* Sadece bakmak ve dokunmak için mi gel-

diniz hanımlar? Yoksa haritalardan birini satın almak gibi bir niyetiniz de var mı?"

Jason sesin geldiği yöne döndü. Giriş tarafındaki köşede, süt beyazı gözleri ve seyrek saçları olan bir adam, yastıklarla dolu bir tahtın içine gömülmüştü. Ayaklarından birini buharı tüten sıcak suyla dolu geniş bir leğenin içine sokmuştu. Hemen yanında ise bir timsah heykeli vardı ve güçlü bir iple sandalyeye bağlanmıştı.

Jason, "M-Merhaba, bayım..." diye kekeledi. Adama doğru bir adım attı.

Fakat tam bir adım daha atmıştı ki, heykel olduğunu zannettiği timsah ağzını yavaş yavaş ve koskocaman açmaya başladı. Gözlerindeki sarı irislerin ortasından zift karası gözbebekleri geçiyordu. Jason korkudan donakalmış bir şekilde dururken, arkasında bekleyen Rick sesi titreyerek, "O şey yaşıyor mu?" diye sordu.

Yaşlı adam bu sözler onu gıdıklamış gibi kesik kesik güldü.

Devasa elini timsahın burnuna koydu ve "*Har, har...*" dedi. Eli o kadar geniş ve tombuldu ki, parmaklarına taktığı yüzükler neredeyse derisinin altında kaybolmuşlardı.

"Bu bayan senin yaşayıp yaşamadığını soruyor, Talos."

Sorunun saçmalığını göstermek istercesine Talos, çenesini kocaman açtı ve üç sıra halinde uzanan kılıç gibi keskin düzinelerce dişini etrafa gösterdi.

Jason ve Rick korkuyla geriye sıçradılar.

Timsah, bir ayı tuzağı gibi dişlerini hızla birbirine çarparak ağzını tekrar kapattı. Sahibi ise bu sırada bir ayağını su dolu leğenin içinden çıkarıp, öteki ayağını soktu.

"Evet hanımlar... Şimdi sizin gibi iki yabancının benimki gibi bir dükkanda ne işi olduğunu anlatır mısınız?"

İkisinin konuşmaya pek gönülsüz olduğunu fark eden dükkan sahibi ekledi: "Yabancı olduğunuzu anlamak için burunlarınızın şekline bakmak yeterli. Bu da kaybolduğunuz anlamına geliyor. Ve sorun buysa, gerçekten de bir şekilde doğru yere gelmiş bulunuyorsunuz..."

Jason derin bir nefes aldı ve cevap vermek için ağzını açtı. "Aslında yanılıyorsunuz bayım. Biz ne yabancıyız, ne de buralarda kaybolduk. Sadece Punt şehrinde yaşayan iki çocuğuz... Ve aradığımız bir şey var. Öyle değil mi?" dedi bir çırpıda. Bu arada sözü Rick'e devretmiş bulunuyordu.

"Çok doğru, hmm... Biz bir... harita arıyoruz."

Yaşlı adam, "Bir harita! *Har, har, har!*" diye hıçkıra hıçkıra güldü. Sonra da tahtına daha da gömülüp ekledi. "Bugün benim şanslı günüm olmalı. Şunu sormama izin verin... Aradığınız ne tür bir harita?"

Jason oldukça ciddi bir tonla, "Kilmore Koyu denilen bir yerin haritası," diye cevap verdi.

Yaşlı adam, "Tanrılar adına! Bu yer, Aşağı Mısır'da mı, Yukarı Mısır'da mı?" diye bağırdı. Bir yandan da elinin tersiyle Talos'un sırtını okşuyordu. "Demek ki bu gerçekten de benim şanslı günümmüş. Yarım günlük vakit içinde aynı harita-

yı soran iki müşteri. Kadınların ve çocukların bu haritayı bulmak için yollara düştüğüne bakılırsa, oldukça değerli olmalı."

Jason ve Rick, adamın hakaretini duymazlıktan geldiler ve sordular: "Bir başkasının daha haritayı almak için buraya geldiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"*Har, har!* Çok doğru!" Adam ayağını leğenden çıkardı, kaşlarını çatıp iğrenerek inceledi ve tekrar suya soktu. "Kadının biri benim oğlanlardan biriyle birlikte buraya geldi... Onu görmeliydiniz... Tam bir histerik rahibe! İçeri adımını attığı anda Talos'umun kalbini yerinden oynattı... Telaşlı insanlara katlanamıyor, anlarsınız ya."

Jason ve Rick birbirlerine baktılar: Oblivia Newton ve Mısırlı genç adam.

"Peki, siz ona ne cevap verdiniz?"

"Tam da size vermek üzere olduğum cevabı verdim. O haritanın elimde olmadığını ve var olduğuna bile inanmadığımı söyledim. Eğer Koleksiyon'un içine konulmuş bir harita var idiyse ve ona bir miktar paha biçiliyorduysa oğlanlarımdan biri bana ondan bahsetmiş olurdu. En azından bir kopyasını çıkarıp bana getirirlerdi."

Jason hiç çekinmeden, "Bununla beraber, siz zaten çoktan esas haritayı çalmış olurdunuz, öyle değil mi?" diye birdenbire soruverdi.

"*Har, har!* Senin çok sivri bir dilin var evlat! Ama dikkatli ol! Usturayla oynayan bir gün gelir kendini keser..." Adam sözünü tamamlar tamamlamaz Talos, kuyruğuyla

sandalyeyi kamçıladı. "Ayrıca... çalmak çok çirkin bir kelime. Bazı haritaları ellerinin altına alabilmek için ağırlıklarınca altın vermeye razı olan o kadar çok insan varken, o haritaların Hayat Evi'nde çürümesine göz yummak akıl ve güç israfı olur. Sence de öyle değil mi?"

Rick, "Hayat Evi herkese açık," diye cevapladı.

"Ama haritalar değil. Haritalar sadece onları okumayı bilenlere açıktır. Her insanın bir haritası vardır. Her insanın, hanımlar, takip edeceği kendine ait bir yolu vardır..."

Rick ve Jason üstelemeden önce birkaç saniye beklediler.

Yaşlı adamın yüzünün yarısı dükkanın karanlığında kaybolmuştu. Öteki yarısı ise düğümlerin çözülmesinin imkansız olduğu bir kırışıklık ağıyla kaplıydı. Tamamen ortada olan tek parçası ağzıydı. O da genellikle sonuna kadar açık ve iki kelam arasında koyuverdiği kahkahalarla çarpılmış oluyordu.

Jason, "Ama biz haritanın gerçekten var olduğuna inanıyoruz," dedi.

"Histerik rahibe de sadece birkaç dakika önce aynen böyle söyledi. *Har, har!* Ona Dizinciler Locası'na başvurmasını ya da Gömülü Arşivler'e bakmasını öğütledim. *Defter-i Kebir*'e kaydedilmemiş eserler veya henüz depo parası ödenmemiş olanlar bu bölümde tutulurlar. Rahibeyle beraber oğlanlarımdan birini, yardımlarımın karşılığını ödemesi şartıyla oraya yolladım..."

Jason, "Haritanın Gömülü Arşivler'de olduğunu ya da Dizincilerin ona bir cevap verebileceğini hiç zannetmiyorum," dedi.

"Ben de ona aynen öyle dedim, Ustura Ağız. Ama kadın o kadar sinirli ve kendisine yardım edecek birine para ödemek konusunda öyle hevesliydi ki, yardım eli uzatmak haricinde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *Har! Har! Har!*"

"Haritanın bir zamanlar Koleksiyon'da saklandığını biliyoruz," diye araya sokuşturdu Rick. "Ama birisi onu oradan çıkarmış."

"*Har!* Peki, onu nereye götürmüş olabilirler?"

Jason ve Rick uzun uzun birbirlerine baktılar. Sonra Jason içini çekti ve kabul edercesine başını salladı. Onun iznini alan Rick, "Olmayan Oda'ya götürülmüş," diye cevap verdi.

Adam aniden gülmeyi kesiverdi. Ayağa fırlamak üzere gibi görünüyordu. Kafasını havaya dikti ve öne doğru eğildi. Yüzü artık tamamen ışığın altındaydı.

"Sen ne dedin evlat?"

Rick tekrar etti, ancak bu sefer sesi titriyordu.

"Ah!" dedi yaşlı adam. Kendini geriye bıraktı ve sırtını sandalyeye dayadı. "Öyleyse durum değişir."

"Neden?"

Yaşlı adam altüst olmuş bir ifadeyle, "Henüz çok gençsiniz hanımlar! Bu arayışa girmek için çok gençsiniz!" diye kükredi. "Hemen defolun gidin buradan! Kendi yaşınızda

hanımlar bulun ve suda taş sektirmece oynayın. O da olmazsa bir oyun tahtası alın ve senet oynayın. Olmadı astragalus* fırlatın. Ne isterseniz onu yapın, ama o haritayı aramayı bırakın! Her şeyden önemlisi Olmayan Oda'yı unutun gitsin."

"Bunu yapamayız. Bizim için çok önemli."

Yaşlı adam, "Sizin için önemli olan tek bir şey var..." diye homurdandı."O da zaman! Sizin zamanınız var! Ve bunu var olmayan bir şeyi arayarak boşa harcamayın! Defolun! Çıkın dışarı! DIŞARI!"

Ayağını leğenden çıkardı. Fakat tam o sırada karnından bir iple bağlı olan Talos öne atıldı ve adamı da beraberinde hızla öne doğru çekti.

Rick yerinden bir milim bile kıpırdayamamıştı. Suyla dolu leğen sağır edici bir patırtıyla devrildiğinde, Jason çığlık atmaya başladığında ve timsah üç bin adet bıçak gibi keskin dişini göstere göstere onun üzerine hamle yaptığında bile tek bir milim dahi kıpırdayamamıştı. Hatta saldırganlaşan kalın derili hayvanın bir kabadayı gibi üzerine geldiğini bile son anda fark etmişti.

Ve sonra Talos'un çenesi burnunun tam bir milim önünde çat diye boşluğa kapandığında Rick kıpırdamadan durmaya devam ediyordu.

Ardından, saldırı başladığı gibi aniden sona erdi.

Yaşlı adam havlarcasına seslenerek bir emir verdi ve hayvan geri geri gidip bir kez daha sahibinin ayaklarının dibine

* *Bilek kemiği (ç.n.)*

büzüldü.

Nefesinin pis ve keskin kokusu havada asılı kalmıştı.

Rick hala kıpırdayamıyordu ve çok sonraları bile ne zaman bu anı düşünse tam olarak ne olduğunu açıklayamayacaktı. Bekli de yaşlı bir hırsızın sandalyesine bağlanmış evcil bir timsah tarafından yutulma fikrini tam olarak kavrayamamıştı. Ve belki de o kadar korkmuştu ki, bu durumdan sıyrılmak için hiç düşünmeden en hızlı yolu seçivermişti: Tek bir lokmada yutulup gitmek ve bu ıstıraba bir son vermek.

Fakat olan bu değildi. Talos sakinleşir sakinleşmez, yaşlı adam topallayarak kızıl saçlı oğlanın yanına doğru sendeledi. Kırışık suratında içten ve şaşkın bir hayranlık ifadesi vardı.

Kuvvetsiz bacaklarının üzerinde yalpa vurarak ilerledi ve gözlerini kayıtsızca kendisine bakan Rick'in gözlerine dikti. "Yukarı ve Aşağı Mısır'ın tüm tanrıları adına, *har!*" diye bağırdı. "Annem üzerine yemin ederim ki Anubis ve Ötedünya'nın tüm tanrıları ruhunu korusun, ben hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Sen nesin evlat? Bir kahraman mı yoksa zırdeli mi?"

Rick'in sağ gözü kapandı ve açıldı. Yüzündeki hareket etmesini engelleyen budalaca ifade yavaşça solmaya başlamıştı ve adım adım büyük bir tehlikeden kılpayı kurtulduğunun farkına varıyordu.

Onun arkasında duran Jason, eski haritaların yığıldığı bir masanın altından başını kaldırdı. Rick'in hala tek parça ol-

duğunu gördüğünde üstünü başını düzeltti ve arkadaşının yanına koştu.

Yaşlı adam ona da hayranlıkla dolu bir bakış fırlattı. "Ustura Ağız ve Taş Kalp," dedi. "Sizin gibisine hiç rastlamamıştım. *Har!* Büyük başarı, hanımlar! İkinizi de sevdim!"

Bunu dedikten sonra tekrar yastıklarla dolu tahtına gömüldü ve bir ayağıyla leğeni önüne çekti.

Rick'in çökmek üzere olduğunu fark eden Jason, hemen bir tabure buldu ve oturması için çocuğun altına çekti. Sonra kendisi için de bir tane aldı ve gözlerini tekrar gölgeler içinde kaybolmuş olan dükkan sahibinin suratına dikti.

"Öyleyse..." dedi Jason alçak sesle. "Görüşmemize kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?"

Yaşlı adam evcil timsahının başını okşarken, "Ustura Ağız ve Taş Kalp..." diye geveledi. "Talos gibileriyle karşılaştığında kimse sizin kadar cesur davranmamıştır! Görünüşe göre hakkınızda yanıldım. Ne dersiniz hanımlar, gelip benim için çalışmak ister misiniz? Oğlanlarım arasında taze kana ihtiyacım vardı..."

Jason hakkıyla kazandıkları inandırıcılıktan yararlanmaya karar verdi ve üstünlük taslayarak ipleri eline aldı, "İlgilenmiyoruz, ihtiyar. Biz buraya Olmayan Oda'yı nasıl bulacağımızı öğrenmek için geldik."

"*Har!* O oda bir zamanlar benim en büyük tutkumdu Ustura Ağız! Ne zaman ondan bahsedildiğini duysam...

yangının kokusunu duyar ve alevleri görür gibi olurum... Binlerce yılın emeğini küle ve dumana çeviren kule gibi yüksek alevler, kaybolan bütün o fikirler, fikirler, fikirler..." Son kelimeyi giderek kısılan bir sesle tekrarlamıştı.

"Ne alevleri? Birkaç yıl önce Koleksiyon'da çıkan yangından mı bahsediyorsun?"

Yaşlı adamın yüzünde bir ışık parladı. "Ustura Ağız'ın hikayeden haberi var mı?" diye sordu.

"Sadece bir bölümünden, sanırım," diye cevap verdi Jason. Sonra cesaret vermek için Rick'in elini sıktı. Korkusundan sıyrılması için çocuğun birkaç dakika daha dayanması gerekiyordu.

"Öhö! Öhö! AAHHH!" Oblivia Newton ayakkabılarından birinin topuğu kırılınca acıyla bağırdı.

Yanında yürüyen Mısırlı genç adam, "Gömülü Arşivler'e hoş geldiniz..." diyerek gülümsedi. Bir yandan da kadının çığlıklarının kesilmesini ve ayakkabılarını ayağından çıkarıp eline almasını bekliyordu. Bu arada kadını öfkeden deliye döndürmek için yılışık yılışık sırıtmayı da ihmal etmedi.

Oblivia ayakkabılarını yere fırlattı ve tozdan kızarmış gözlerle etrafına bakındı.

Burası yeraltında kayaya oyulmuş geniş bir tüneldi ve amber renginde ışık kümeleri oluşturan hintyağından fenerler-

le zayıfça aydınlatılmıştı. Genç adam önlerinden geçerlerken hepsini teker teker yakıyordu. Duvarlardan ve tavandan içeri çöl kumu sızıyor, düzensizce taş zeminin üzerine yığılmış objelerin üstüne yağıyordu.

Oblivia, "Çok tiksindirici," diye fikrini söyledi. Sanki çıplak ayaklarıyla zemine basmaktan korkuyormuş gibi parmak uçlarının üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. "İnsanlar burada yollarını bulmayı nasıl başarıyorlar?"

"Sorarak," dedi genç adam. "Ve isteklerinin..."

Oblivia elinin tersiyle adamın cümlesinin geri kalanını bir kenara savuşturdu. "Biliyorum, biliyorum. İsteklerinin karşılığını ödeyerek."

Neyse ki Oblivia dünyanın nasıl döndüğünden haberdardı ve Kilmore Koyu'nu yanındaki bir çakmak çuvalıyla beraber terk etmişti. Bu çakmaklar Punt pazarında altın fiyatına alıcı buluyordu. Onların nasıl çalıştığını gören tüccar, hayatının pazarlığını yaptığını söyleyerek kadının önüne yerel para olan *deben*lerden bir dağ yığmıştı. Ve şimdi o *deben*lerle, Punt Toprakları'nda yaşayan bütün karanlık kişilerin hizmetlerini satın alabiliyordu.

Kılavuzunun ardından dikkatlice ilerlerken Oblivia, kendini hücrede gördüğü şamdanı düşünürken buldu. Bunun hakkında ne kadar düşünürse, birinin kendisini yendiği konusunda o kadar emin oluyordu. Yanında "Made in China" yazan şamdanı binlerce yıl öncesinin Mısır'ına getiren birisi vardı. Ama bu kişi kimdi ve buraya ne zaman gelmişti?

"Geldik..." diye mırıldandı genç adam ve kadını derin düşüncelerinden çekip çıkardı. "İşte adamımız!"

Oblivia tek kaşını kaldırdı.

"Adamımız mı?"

Genç adam kadının kulağına eğilip burada doğup büyüyen bir insanın görünüşünü yargılamasının iyi bir fikir olmayacağını fısıldadı.

Keyifle, "Ayrıca..." diye ekledi. "Çok da kendini beğenmiştir."

Oblivia başını salladı. Karşısında duran insan görünümdeki yaratığın hayatı boyunca bir kez bile aynaya bakmadığı çok açıktı. Yoksa pörsümüş, deforme bedeninin, armut biçimindeki kafasının ve ekşi süt rengindeki yapış yapış gözlerinin farkında olurdu.

Tanışma seremonisi oldukça kısa geçti. Yeraltı adamı kadına bakmaktansa onu koklamış ve Oblivia ona elini uzattığında sıkmak yerine, değerli bir mücevhermişçesine onu incelemişti. Oblivia, bu süt beyazı yaratığın yakında kendisine çok yarar sağlayacak bir şeyi bulmasında yardım edeceğini düşünerek midesinin bulanmasını engellemeye çalışmıştı.

"Heveeeth!" diye tısladı yeraltı adamı ve kadının elini serbest bıraktı. "Tam olarak ne arıyorsssunusss?"

Kilmore Koyu adının üstünde durarak adama aradıkları şeyin ne olduğunu açıklamaya çalıştılar.

Adam kafasını yavaşça sallayarak uzun süre sessiz kaldı.

Genç adam Oblivia'ya ödeme zamanının geldiğini ha-

tırlattı. Yeraltı adamının eli, zehirli bir yılanın dili gibi hızla *deben*lerin üzerine kapandı ve çabucak cebinde kayboldu.

Oblivia, "Böyle bir yerde kim bilir neye harcayacak..." dedi kendi kendine. Ama merakını yüksek sesle dile getirmedi.

"Belki sizin için bir sseylerim vardır..." diye tısladı yeraltı adamı. Sonra Gömülü Arşivler'deki eşya yığınlarının içinde önlerine düştü.

Başı koparılmış heykellerin ve eski, yamuk mobilyaların, papirüslerle dolup taşan küfelerin ve içinden karmakarışık seslerin geldiği kavanozların arasından geçerek ilerlemeye başladılar.

Aniden yalın ayak kaldığını hatırlayan Oblivia Newton kendi kendine, "Bana burada fare olmadığını söyle," diye fısıldadı.

"Heveeth..." diye cevap verdi yeraltı adamı. Anlaşılan mükemmel bir işitme yeteneği vardı. "Bissürü, bissürü lezzetli fare var... Ssu taraftan... Beni isleyin... Sisko lezzetli fareler!"

Genç kılavuzu alay edercesine dönüp kadına ıslık çaldı. Ama Oblivia onu duymazlıktan geldi. Bir hayaletinki kadar bembeyaz bir suratla ikisinin arkasından yürümeye devam etti. Hedefine kilitlenmişti.

Sonra aklına Manfred geldi. Neden onu da yanında getirmemişti ki? Manfred mükemmel bir fare avcısıydı. Cebinde

taşıdığı şamdanı eline aldı ve durdu. Ayrılmadan hemen evvel Manfred ona Argo Villası'nın altındaki Salton Uçurumu'nda yanıp sönen bazı ışıklardan bahsetmişti. Ve şimdi de Kilmore Koyu'nun haritası yıllardır tutulduğu raftan kaybolmuştu.

Yoksa bu... Olabilir miydi?

Bölüm (14)
- KAŞİF -

elmiş ve
afı örtmüştü.
uruluşu…"

Ayağıyla leğene vurup metalik bir çınlama sesi çıkaran yaşlı adam hikayesini anlatmaya başladı: "Bir zamanlar ben en itibarlı Dizincilerden biriydim... ve en büyük alimler bana, sadece bana danışırlardı... en eski yazmaları, en uzak toprakların haritalarını bulmak için ve cennetteki yıldızların gizemini çözmek için bana gelirlerdi... Ta ki o adamın huzuruma geldiği güne kadar... *Har!* Onu hala dün gibi hatırlıyorum. Sanki unutabilirmişim gibi! Uzun süredir *Punt'un Kuruluşu* adlı papirüsü inceliyordu. Papirüste buraya denizden gelen ve Tanrıların yardımıyla Hayat Evi'ni kuran ilk insanın kayıtları tutulmuştu. *Har!* Evet, hanımlar, Hayat Evi, Punt'taki bütün binalardan daha eskidir. Kumlardan bile daha eskidir orası. Kumlar çok sonra haset dolu bir rüzgarın içinde gelmiş ve Kurucular gittiğinde her tarafı örtmüştü... Gitmişlerdi! Ama *Punt'un Kuruluşu...*"

"Orada ne yazıyordu?"

"Orada yazan bir aldatmacaydı. Papirüs, Hayat Evi'ndeki bütün odaların listesinden oluşuyordu. Ama listenin fazladan bir odayı daha gösterdiği ortaya çıkarılmıştı. Hiçbir Dizinci'nin keşfetmediği bir odayı. Görünüşe göre Büyük Kitabe Ustası'nın bile bilmediği bir oda. Kendi listelerimizle karşılaştırdığımda papirüsün yanlış olduğuna karar verdim ve bunu alime bildirdim. Ama adamı ikna etmenin yolu yoktu. Odanın gerçekten var olduğunu söyledi ve onu bulmanın yolu-

nun, onu korumak için hazırlanmış bir bilmecenin ardında gizli olduğunu ekledi. Ama, *har!* Öyle bir bilmece yoktu. Hiçbir bilmece yoktu. Anlıyor musunuz hanımlar? Bir bilmece yoktu, çünkü bir oda yoktu. Sadece Kuruluş Papirüsü'nde bir yanlışlık vardı. Ona da Olmayan Oda deniliyordu."

Yaşlı adam düşünceli bir ifadeyle burnunu kaşıdı. "*Har!* Alimin sadece zamanımı aldığını düşünüp birkaç gün içinde onu unuttum. Ama sonra adam geri geldi... Ve bana odayı bulduğunu söyledi. Onu koruyan bilmeceyi çözdüğünü anlattı. 'Ne bilmecesi,' diye sordum kendisine. *Har!* Bu herkesin dilinde ve herkesin gözünün önündeydi. *Har!* Bana söylediği buydu işte. Ve bunu neden söylediğini biliyor musunuz? Bana meydan okumak için! Ne de olsa en seçkin Dizinci bendim." Kollarını sonuna kadar açtı. "İşte sadece o odayı aradığım için tek dostu bir timsah olan bu yardıma muhtaç adama dönüştüm."

Jason, "Peki, bu adam sizi Olmayan Oda'nın gerçekten var olduğuna nasıl ikna etti?" diye sordu.

"*Har! Har!* Bana dedi ki 'Odayı bulduğunda ve içine girdiğinde, üç kaplumbağanın sembolünü göreceksin. Ve işte o zaman sana doğruyu söylediğime inanacaksın.'"

"Üç kaplumbağa mı?" diye sordu Jason. Argo Villası'nın altındaki mağarayı terk etmek için kullandıkları geçiş kapısının üstündeki üç kaplumbağa şeklini hatırlamıştı.

"Yoksa bundan haberin var mı, Ustura Ağız? Daha önce onları gördün mü?"

Jason, "Sadece bir kere," diye onayladı.

"Öyleyse benden daha şanslısın. Çünkü ben o sembolü kendi başıma bulamadım. Aylarca ve aylarca onu aramama rağmen, bir Dizinci olarak bütün görevlerimi ihmal etmeme ve arkadaşlarımın benden nefret etmesine sebep olmama rağmen onu bulamadım. Olmayan Oda'yı sadece o adama kanıtlamak için arıyordum... Neden? Ondan daha iyi olduğumu mu kanıtlayacaktım? Dünyanın en büyük kaşifi olduğumu mu? Buna verecek bir cevabım hala yok, hanımlar. Ama sonuçta benim zamanım çabucak uçup gitti. Yaptığım hatalara duyduğum öfkenin gücü altına girdim. Hayat Evi'nin bitip tükenmeyen koridorlarında geceler ve gündüzler boyunca, bütün geçitlerinin ve bütün gizli merdivenlerin haritasını çıkardım, ta ki içerdeki her köşenin ve her kapının ardında ne olduğunu ezberleyene dek." Yaşlı adamın hikayesi kesintisiz bir şekilde devam ediyordu. "O arayış dolu yıllar sayesinde Hayat Evi'ni artık avucumun içi gibi biliyorum. Ama artık ayaklarım davul gibi şişti ve attığım her adımda ayak bileklerim acıyla yanıyor. Sırlarla dolu bir hayata ihtiyacım kalmadı. *Har! Har!* Oğlanlarımdan birini her istediğimde içeri yollayabilirim... Onları her yere yollayabilirim: Koridorlara, yüzlerce geçitten birine... ama kefil olabileceğim tek bir şey var, o da o Odanın Olmadığı!"

Jason, "Peki, yangın? Bunun hikayeyle ne ilgisi var?" diye sordu.

Dükkan sahibi kafasını eğdi. Sanki bu soru aniden ona

geçen yılların bütün korkunç acılarını bir anda hatırlatıvermişti.

"Bir Dizinci olarak Koleksiyon'a son girişimdi. Kendimi bilmeceyi çözdüğüme inandırmıştım. Adam, cevabın herkesin dilinde olduğunu söylemişti... Ve ben herkesin dilinde olan bir şey biliyordum. Ve kim bilir neden, bunun adamın keşfettiği şey olabileceğini düşünmüştüm. Bu yüzden bir zavallı gibi çabucak Hayat Evi'ne, çözümün yattığını düşündüğüm yere koştum... Ah, evet! *Har!*" diye bağırdı yaşlı adam, tahtının kollarını zangırdatarak. "Ne yapmam gerektiğini bildiğimi sanıyordum. Çözümden sadece bir adım geride olduğuma emindim."

Adamın sesi bir anda uğursuz bir havaya bürünmüştü. "O geceyi Hayat Evi'nin içinde geçirdim ve güneşin doğmasını bekledim. Ve sonra aynaları hareket ettirdim. Aynalar güneş ışığını yakalarlar... Ama sonra o ışınlar papirüsleri ateşe verdi. Yangın böyle çıktı. Evet. Her şey arayışım yüzünden oldu. Hepsi benim suçumdu! İlk papirüsün alev alışının ardından, şeytani bir rüzgar, alevleri besledi ve onları bir delikten ötekine, bir papirüsten diğerine, bir ahşap masadan başka bir ahşap masaya doğru sürükledi. Kısa süre içinde Koleksiyon'un o kısmı yanmaya başlamıştı, YANIYORDU!"

Yaşlı adam tekrar konuşmaya başladığında sesi alçalmış ve durulmuştu. "Hayat Evi'nden sonsuza dek kovuldum. Sonra buraya sığındım ve kendi özel bilmece koleksiyonumu kurdum. Benim gibi hayallerde yaşayan yabancılara sattığım

kendi özel unutulmuş eski hayallerim." Sonunda gözlerinde hayat dolu bir pırıltı belirdi. "...Bana araştırma için ödeme yapmaları karşılığında, elbette."

Bunu uzun süren bir sessizlik izledi.

"Peki, neydi... Bilmece?" diye sordu Rick. Sonunda rengi normale dönmüştü ve öncekinden daha canlı görünüyordu.

Yaşlı adam, "*Har! Har!*" diye söylendi. Sonra tahtında kaykılıp, "Taş Kalp dinliyor, ama anlamıyor... Bilmece diye bir şey yok. Olmayan Oda diye bir şey de yok!" dedi.

"Ama sen demiştin ki, orayı bulan adam..."

Yaşlı adam, "O bir oda bulmadı! ÇÜNKÜ OLMAYAN ODA YOK!" diye hırladı ve Talos'un zincirini titretti.

Rick, "Ama sen odanın herkesin dilinde olan bir bilmeceyle korunduğunu söylemiştin..." diye üsteledi. "Ve orayı bulduğunu sanıyordun. Bilmece neydi?"

Jason taburesinden ayağa fırladı. "Peki, daha fazla zamanınızı almayalım. Bize başınızdan geçenleri anlattığınız için teşekkür ederiz. Biz gidip bir de Kuruluş Papirüsü'ne bakalım."

Adam yürekten bir kahkaha patlattı, "Ama nasıl? Kuruluş Papirüsü yangın sırasında Olmayan Oda'nın varlığından bahseden öteki papirüslerle beraber yanıp kül oldu..."

Jason, "Öyleyse biz de başka bir yere bakarız..." diye cevabı yapıştırdı.

Dükkan sahibi, "...Bir yer hariç..." diye fısıldadı, sinsice. Sonra Talos'un kafasını yavaşça okşamaya başladı.

Argo Villası'nın bahçesinde, Manfred ulumaya ve tehditler savurmaya devam ediyordu.

Julia elleriyle kulaklarını tıkadı.

"Neden bağırıyor? Biz ona ne yapmış olabiliriz ki? Kim bu adam, Nestor?"

Manfred cin çarpmışçasına evin dışında koşturup duruyor ve içeri girmenin bir yolunu arıyordu. Mutfak kapısına omuz attı, ön kapıyı yumrukladı ve verandanın camlı kapılarını patakladı. Ama her yer sımsıkı kapatılmıştı.

Nestor'un öfkesi adamın her saldırısında biraz daha kabarıyordu. Ama her şeye rağmen bahçıvan, bu deli adamla yüz yüze geldiği takdirde, kazanan taraf olamayacağının farkındaydı.

Julia ve Nestor, kuşatılmış bir kalede mahsur kalmış iki köylü gibi kendilerini evin içine kilitlemişlerdi. Bu arada Manfred bir savaş atı gibi öfkesini, Argo Villası'nın kapılarına ve pencerelerine çifte atarak çıkarıyordu.

Bağırmayı kestiğinde her şey daha da korkunçlaştı.

Bunu hemen fark etmediler. Ama sessizlik uzadıkça daha çok gerilen Julia her şeyi göze alarak, "Belki gitmiştir!" dedi.

Nestor tek kelime etmedi. Kolları gergince iki yanında ve

yüzü öfkeden kaskatı kesilerek kızın ardında bir gölge gibi dikilmişti. Ona yakın durmaya özen gösteriyordu. Bu tür davranışlar adamı gerçekten de kırılgan gösteriyordu. Argo Villası'na geldiğinden beri Julia ilk kez adamın ne kadar yaşlı olduğunun farkına varmıştı.

"Sence ne yapıyor?" diye sordu.

Cevap vermeyen Nestor, merdivenleri çıktı ve kuleye açılan aynalı kapıyı açtı. Odaya girdi ve pencerelerin her birinden teker teker bakarak bahçeyi gözden geçirdi.

Julia kapıya kadar onun peşinden gelmişti. Odanın içinde bir şeyin kırıldığını duydu. Ses belki de tavanarasından gelmişti.

Kız, kule penceresinin kırık olan mandalını sağlamlaştırmak için bir takoz yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Kısık bir sesle, "Kim bu adam, Nestor?" diye tekrar sordu.

"Bu eski bir hikaye."

"Anlat bana."

"Şimdi olmaz evlat... Şimdi olmaz..."

Julia, "Anlat bana," diye üsteledi.

Rüzgar, sanki önüne çıkan her şeyi silip süpürmek istiyormuş gibi kulenin etrafında uluyarak dolaşıyordu.

"Bir hataydı," dedi Nestor. "Bayan Moore'un uzun yıllar önce yaptığı bir hataydı. Kilmore Koyu'nu daha modern bir yer haline getirmek istiyordu."

"Modern mi? Jason ve ben buraya ilk geldiğimizde, zamanın geçen yüzyılda takılıp kaldığını düşünmüştük."

Yaşlı adam sessizce kıkırdadı. Sonra da topallayarak kuleden dışarı, evdeki öteki pencereleri kontrol etmeye çıktı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, ama söylediğin şey tam olarak doğru değil. Sen inansan da inanmasan da zaman, ne yazık ki, hala elimizden kayıp gidiyor."

Julia adama, anne ve babasının odasında yetişti. Nestor pencerenin kepenklerini açmıştı ve daha iyi görebilmek için deniz fenerinin ışığının bir kez daha vurmasını beklerken dışarıdaki yağmuru seyrediyordu.

Julia, karanlığın örtüsü altında gizlenmiş odaya baktı ve içerisinin zümrüt yeşili dört kişilik geniş yatak ve güneş sarısı renginde boyanmış duvara asılı antika manzara resimleriyle nasıl döşendiğini hatırlamaya çalıştı.

"Bayan Moore'un yaptığı hata neydi?" diye sordu.

Nestor, kepenkleri kapatıp kıza cevap vermeden önce bir dakika daha bekledi ve pencereden dışarı baktı. "Bayan Moore çaya birilerini çağırmıştı. Bay Moore bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Ama hanımefendi... Ah, hanımefendi herkese güvenirdi... Fakat davetten sonra o insanları bir daha evden uzaklaştıramadılar."

Julia başını salladı. "Dışarıdaki adam onlardan biri mi?"

"Şoför mü? Evet... Ama o sadece saçma sapan bir yardakçı. En azından ben böyle düşünüyorum..."

Nestor odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve evin öteki kanadını gözden geçirdi.

"Yani daha önce buraya gelmiş miydi?"

Yağmurla dolu rüzgar, inleyerek esmeye devam ediyordu.

"Birkaç kez. Ama asla içeri kabul edilmedi. Patronu Oblivia Newton'ı buraya getirir götürürdü. Kadın içeri girmişti. Ama sadece bir kere. Sonra bir daha buraya adım atmasına asla, ama asla izin verilmedi. Ve bunun her seferinde tek bir nedeni vardı."

Julia adamın yanına geldi ve yanında durup dışarıya baktı. Aniden her şeyi anlamıştı.

"Anne ve babama her şeyi anlatırız Nestor. Sen hiç merak etme. Biz bu evi asla satmayız."

"Güzel söze ne denir, küçüğüm... Güzel söze ne denir..."

Bahçede büyük bir gümbürtü koptu.

Bahçıvan gürültünün kaynağını anlayarak, "Hırdavat deposu..." diye homurdandı. "Oraya girmeye çalışıyor!"

Bölüm (15)
- PUNT'UN POSTACI ÇOCUKLARI -

Mısır Müzik Enstrümanları:
SİSTRUM: Tanrıça İsis'e adanmış bir tören çalgısı.
ARP: Arpler çeşitlidir. Değişik boyutlarda ve farklı tel sayılarında olabilirler. (4 telli veya 20 telli veya daha fazla olabilir.)

PTEN

LBİNSEL

Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'ndan çıkar çıkmaz Rick bağırdı: "Jason bunu yapamayız!"

Jason, Ulysses Moore'un günlüğüne çizdiği Punt'un şehir haritasına bakmak için durdu.

"Sızlanmayı kesip şu haritayı çözmekte bana yardım etmeye ne dersin? Hiçbir şey anlamadım. İstersen taşıdığın şu bozuk lahana gibi bohçayı bir süreliğine ben tutabilirim."

"Öyle görünüyor ki, benim 'bozuk lahana gibi olan bohçam', Kilmore Koyu'ndan geriye kalan tek şey. Ve eğer böyle giderse, bizden geriye kalan tek şey de o olacak. Doğrusu birkaç bin yıl sonra bir arkeolog çölde kazı yaparken bu bohçayı bulursa hiç şaşırmam. Tabii, böyle bir şeyin neden orada olduğunu anlayamayacaktır."

Jason üfledi. "Üf, ne kadar da mızmızsın! Aynı kardeşim gibi davranıyorsun."

"Belki de bunun nedeni kardeşinin bir nebze olsun sağduyu sahibi olmasıdır."

"Ama biz ikiziz."

"Ne olacak ikizseniz?"

"İkizimizin de aynı ölçüde sağduyuyla doğmuş olması gerekir."

Rick, "Öyleyse hayata çok az miktarda sağduyuyla başlamış olmalısınız," diye homurdandı ve omzuna attığı bohçayı dengeledi. Sonra da eğilip beline taktığı paketi kontrol etti.

"İyi o zaman! Kız kardeşimi görür görmez ona bu düşünceni..."

Rick, "Denemeye bile kalkma," diye bağırdı ve yaşlı Ulysses'in günlüğünü eline aldı.

"O elindekine dikkat et! Yaşlı adamın ne dediğini sen de duydun, öyle değil mi?"

"Duydum tabii! *'Har! Har!'* dedi. Sonra da leğenin içine tükürdü!" Rick, günlükteki resmi inceledi ve tedirgince etrafına bakındı. Parlak renklerde elbiseler giymiş kadınlar ve erkekler onların olduğu tarafa bakma zahmetine bile girmeden yanlarından geçip gidiyorlardı. Ortalarından su kanalları akan dört kirli yolun birleşme noktasındaki meydanda bir dikilitaş duruyordu. "Şu anda nerede olduğumuzu düşünüyorsun?"

"*Har! Har!*" diye yanıtladı, Jason.

Rick kendini zor tuttu, ama gene de gülümsemesini engelleyemedi. Sonra sinirleri tamamen yatıştığında iki yana sallanarak yürümeye başladı.

"*Har! Har! T*alos buraya gel! Belki bu iki hanıma verecek şöyle güzel bir dersimiz vardır!"

"*Har!*"

İki oğlan bir kahkaha patlattılar. Sonra Rick günlüğü kenara koydu ve "Eğer bu bir dikilitaşsa, liman şu yolun aşağısında olmalı."

Dükkandaki yaşlı adamla yaptıkları anlaşmanın kuralları gayet basitti. Onun adına iki yere mal teslimatı yapacaklar ve

karşılığında adam da onlara Olmayan Oda'nın varlığına ilişkin elinde kalan son ipucunu açıklayacaktı.

"İki tane teslimat, o kadar. Hem çok zamanınızı almaz, hem de bahşişler sizde kalır. *Har! Har!* Bu kadar... Eğer gerçekten Puntlu iki çocuksanız."

Çocuklar teklifi kabul etmişlerdi ve şimdi içleri haritayla dolu iki deri paket taşıyorlardı. İlki Mikene'ye yelken açmak üzere olan bir Fenike gemisinin kaptanına teslim edilecekti. İkincisi ise bir semu içindi. Semu, doktor demekti ve adam yapmakta olduğu ilaçların bileşenlerini bulmak için bir keşif gezisi düzenliyordu.

Limanı kolayca buldular. Dikilitaşın doğusunda Punt şehri, Nil'in pırıltılı sularına uzanan rıhtımların ve iskelelerin olduğu yöne doğru meylediyordu. Kaba saba tuğlalardan yapılmış evlerin ve öküzlerin çektiği arabaların önünden aşağı indikçe hava daha tazeleniyor ve serinliyordu. Kavurucu bir günün ardından güneş batmaya başlamıştı ve arada sırada serin bir meltem, suyun üzerinden kayarak karaya doğru esiyordu. İşte Jason'ı ilk kez şüpheye düşüren bu meltemdi.

Rick'in ardı sıra tırıs tırıs ilerlerken, "Bu tuzlu," dedi. "Tuzlu olmaması gerekirdi."

Rick cevap vermedi. Doğru yönde olup olmadıklarını kontrol etmekle meşguldü.

Sonunda şehrin sahil kesimine vardıklarında, "Haklısın. Bu deniz suyu..." diye açıkladı.

Ve böylece Punt Toprakları'nın Nil'in yataklarından birinde yer almadığını anlamış oldular. Şehir, Kızıl Deniz'in kıyısındaydı.

İlk teslimatlarını yapacakları Fenike gemisinin sivri bir alt gövdesi ve onlara *Metis*'in zarif şeklini hatırlatan bir pruvası vardı. Uzun, siyah saçları ve güneş yanığı teni olan Fenikeli kaptan onları candan bir kahkahayla karşıladı.

"Demek dükkanın iki yeni *uput*u sizsiniz! Yaşlı adam benim haritamı düzeltmiş olmalı..."

Rick, adama papirüs tomarını uzattı. Sonra geminin direğini ve küreklerini bir uzmanın gözleriyle inceledikten sonra, "Çok güzel bir geminiz var, efendim," dedi.

Jason ise, "Yolculuk nereye?" diye sordu.

"Aradaki kentlerin kıyılarına uğrayarak Mikene Limanı'na doğru yelken açacağız..." Adam papirüsü ayaklarının önüne serdi ve "Güzel... güzel... çok maharetli bir iş çıkarmış," diye fikrini açıkladı.

Bir avuç dolusu *deben*i cebinden çıkardı ve çocukların ellerine bıraktı.

Bir dakika sonra aynı *deben*ler, içleri dumanı tüten koyun eti, baharatlar, sebzeler ve Kızıl Deniz'den yakalanmış taze balıklardan oluşan acılı bir karışımla dolu mayasız sac ekmeğinden yapılmış iki tane dürümle değiş tokuş edilmişti.

Jason ve Rick ayaklarını iskeleden aşağı sallandırarak bir süre arayışlarına paydos verdiler. Hindi gibi sesler çıkararak yemeklerine yumuldular. Uzun ahşap direkleri olan oymalı

kayıklara baktılar ve hayran hayran Firavun'un limanın hemen ortasına yanaşmış altın rengindeki donanmasını seyrettiler.

Lezzetli, kolay hazmedilen bu yemek, hayatları boyunca yedikleri en nefis şeydi.

Bir süre sonra boğazları susuzluktan yanarken, dikilitaşın olduğu meydana geri döndüler ve doktorun yaşadığı yere doğru yürümeye başladılar.

Rick, Punt civarında yolunu bulmanın kendisi için çocuk oyuncağı olduğunu keşfetmişti. Öteki taraftaki deniz gibi Hayat Evi'nin sütunlu duvarları da neredeyse her yerden görünüyordu. Yollar birbirlerini dik kesiyordu ve daha geniş olanları mahalleleri birbirlerinden ayırıyordu. Küçük evlerde duvarcılar ve inşaatçılar yaşıyordu. Şehrin kıyısına doğru uzanan alçak olanlar, çiftçilere aitti. Zaman zaman iki, zaman zaman üç katlı olan şehrin en heybetli evleri, hükümet görevlilerine, rahiplere ve tabii ki doktorlara aitti.

Paketi teslim etmeleri gereken adamı ararlarken, çocuklar kalabalık bir insan topluluğunun etraflarında toplandığı iki müzisyene rastladılar. Müzisyenler *İki Sevgilinin Şarkısı*'nı çalıyorlardı. İkiliden yüzünü beyaza boyamış olanı yaylı bir çalgı çalıyordu ve arada sırada tahta bir flüte üfleyerek kederli bir ses çıkartıyordu. Yüzü koyu renkli bir balçıkla boyanmış ve tamamıyla siyahlara bürünmüş öteki müzisyen ise bü-

yük bir tutkuyla tef çalıyor, kalaylanmış tabaklara vuruyor, ya da bir sistrumu* şakırdatıyordu.

Jason ve Rick, çalanın Hayat Evi'nde kaybolan iki sevgilinin efsanesini anlatan şarkı olduğunu anlayana kadar bir süre dinlediler.

Jason kalabalığı artlarında bırakıp yürümeye başladıklarında, "Aşk şarkılarının neden her zaman dramatik olmak zorunda olduğunu hiçbir zaman anlayamamışımdır," diye fikrini belirtti. "Sanki sevgililerden biri ölmezse kimse şarkıyı dinlemeyecek!"

Rick cevap vermedi. Babası denizde kaybolduğunda annesinin ne kadar acı çektiğini biliyordu. Bu güzel aşk şarkısını dinlememiş olmayı tercih ederdi.

*Semu*nun evinin hangisi olduğunu, dış avlusuna sıra sıra dizilmiş oturarak bekleyen insan kalabalığından anladılar. Erkek, kadın, çocuk ve yaşlılar, muayene edilmek veya ilaç almak için sabırla kendi sıralarının gelmesini bekliyorlardı.

Rick ve Jason, kendilerini postacı olarak tanıtarak sırada bekleyenlerin önüne geçtiler ve içeri alındılar.

Buram buram çiçek kokularının yükseldiği bir odaya girdiler. Odanın içinde su dolu küvetler vardı ve başlarında saçları kazınmış iki oğlan bekliyordu. Her türden karışık bitki ve içleri pudrayla doldurulmuş bir dizi kap sıraya dizilmişti.

** İbadette kullanılan ve ortasından geçirilmiş madeni çubukları sayesinde ses çıkaran, saplı, kasnak şeklindeki çalgı. (ç.n.)*

Hiyerogliflerle yazılmış etiketlerinden, alüminyum, bakır, demiroksit, kalsiyum, sodyum karbonat, bikarbonat, sülfür, arsenik ve karbon oldukları anlaşılıyordu. Öteki kaplarda ise mayalanmış bira, bal, omuriliği ve sıvılaştırılmış kil bulunuyordu.

Tombul, al yanaklı bir adam, baldırı yaralı bir kadın için lapa hazırlıyordu. İçeri girdiklerini gören adam, Jason'ın elinde tuttuğu papirüsü hemen tanıdı.

Tedavi ettiği kadını ve yarasını tamamıyla unutarak havlarcasına bağırdı: "Harita! Harita! Ben de onu asla elde edemeyeceğimden korkuyordum!"

Haritayı Jason'ın elinden kaptı ve çocuğun yüzüne bakma zahmetine bile girmeden yüksek sesle okumaya başladı.

Jason, doktorun kendi kendine konuşmasını kesmeden önce boğazını temizledi.

"Bize, teslimat için bahşiş verileceği söylenmişti..."

Doktor, suratı giderek kızarırken, "Bahşiş mi?" diye tükürükler saçarak kükredi. "Yarım kalmış bir harita için bahşiş vereceğim ha... Hem de teslimatı bu kadar gecikmişken? Sizi kırbaçlatmadığım için bana minnettar olmalısınız! Şimdi defolun!"

İkisi süklüm püklüm dışarı çıktılar. Ama dışarı çıkar çıkmaz Jason, sırada bekleyen herkese içeri girmekte acele etmelerini, çünkü doktorun o gün herkesi bedavaya tedavi edeceğini söylemeyi ihmal etmedi.

Oblivia Newton, "Gerçekten de bu... bu *şeye* binmemiz gerekiyor mu?" diye sordu. Bir yandan da tir tir titriyordu.

Yeraltı adamı onları, içinden aşağı doğru bir merdanenin indiği, dibini göremedikleri tuhaf bir çukurun başına getirmişti. Yanlara doğru yüzlerce koridor uzanıyordu ve koridorlar birbirlerine çarklarla, eğik tahtalarla, ahşaptan veya iplerden yapılmış asansörlerle bağlanmıştı Her şey birbirine karışmış, balta girmemiş bir kablo ormanında askıya alınmıştı.

Oblivia ve kılavuzları, kendilerini tahtadan yapılmış vagonumsu bir şeyin yanında bulmuşlardı. Bir kanalizasyon kapağından biraz daha geniş olan bu platform, dört tane iple bağlanmıştı.

Yeraltı adamı, "Heveeth! Bunu kullanmalıyızss," diye cevap verdi ve kadını eğreti bir şekilde duran vagona doğru çağırdı. Asıldığı ipler, çukurun üzerinden devam ediyor ve geldikleri koridordan daha karanlık bir tünelin içlerine doğru uzanıp kayboluyordu. "Aradığın sseyi o tarafta bulacaksın, öbür tarafta... Ama geçmek istiyorsan, geçiss parassını ödemelissin."

Oblivia, yılışık yılışık sırıtan Mısırlı genç adama baktı. Adam, "Yola tek başına devam et. Bu şekilde paranın bir kısmını kendine saklamış olursun," dedi.

Oblivia küçümseyici bir tavırla, "Muhteşem. Gerçekten muhteşem..." dedi ve adama ödeme yapmak için elini cebine soktu. Tam debenleri dışarı çıkarmıştı ki, tatarcık* yakalayan bir sakangur** gibi çevik bir kaypaklıkla atılan yeraltı adamı hepsini silip süpürdü

"Eveett... Şimdi vagona bininisss."

Oblivia ayağının ucunu, zangır zangır titreyen ve sanki aşağıdaki karanlık boşluğa düşecekmiş gibi bir o yana bir yana sallanan ahşap platformun üstüne koydu. "Şaka yapıyor olmalısın! Bu şey asla beni taşımaz!"

Yeraltı adamı, "Elbette sissi tassıyacak... Ssimdi iplere tutununuss," diye fısıldadı.

Oblivia sicimlerden birini yakaladı ve ne kadar dayanıklı olduğunu kontrol etmek için tüm gücüyle birkaç kere aşağı doğru çekti.

"Ve işte gidiyoruusss..." diye haber verdi yeraltı adamı ve kadını arkasından vagona doğru itti.

Kadına çığlık atma fırsatı bile tanımadan kendisi de ahşap platforma zıpladı ve aşağı doğru duran fren kolunu serbest bıraktı. Vagon inleyerek yana yattı. Sonra ana halatı izleyerek mucizevi bir şekilde hiç devrilmeden yol almaya başladı. Kısa süre sonra Oblivia kendini çukurun öte tarafında, zifiri karanlık bir tünelin ortasında buluvermişti.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Tünel boyunca sıra sı-

* *Sıcak ülkelerde, özellikle Akdeniz çevresinde yaşayan, türlü hastalıklara yol açan küçük bir sinek, yakarca (Phlebotomus) (ç.n.)*

** *Kertenkele familyasından bir hayvan (ç.n.)*

ra pişmiş topraktan kaplar dizilmişti.

Yeraltı adamı havayı kokladı ve devasa boyutlardaki küplerin ortasından ilerlemeye başladı. "İsterseniss benimle geliniss..." dedi. "Ama adımınısı nereye attığınısa dikkat edin."

Adamın peşine düşmeden önce, Oblivia dönüp arkasına baktı. Genç kılavuzu çukurun öteki tarafından dalga geçercesine kendisine el sallıyordu. Ona kendisini dehşet içinde görmenin keyfini yaşatmamak için yüzünü karanlığa doğru döndü ve dikkatli adımlarla yeraltı adamını izlemeye koyuldu.

Ancak ayağı yere değer değmez kıpır kıpır bir şey çıplak tenine sürtünerek hareketlendi ve aceleyle kaçtı.

Başka zaman olsa Oblivia, çığlığı çoktan basmıştı. Ama ne sesi ne de soluğu çıkıyordu. Bir flamingo gibi tek ayağının üstünde öylece donakalmıştı.

Birkaç metre ötede duran yeraltı adamı karanlıkların içinden fısıldadı: "Korkmamalısınıss. Fareler çok küçüktürler burada... eğer yavasss yavasss yürürsen kaçıverirler. Örümceklerse kaçmazlar çoğunlukla. Onların suyunu çıkarırsın, ezdiğinde..."

"Ben..." diye mırıldandı Oblivia. Vücudunun her tarafında binlerce küçük bacağın delirmişçesine pıtır pıtır koşturduğunu hissediyordu.

"Zavallıcıklar. Kapalı kalmışlar burada ve sssürekli yiyecek arıyorlar..." diye devam etti yeraltı adamı. "Ama korkunç değiller!"

"Ben... hemen bu korkunç fare deliğinden çıkmak istiyorum!" dedi Oblivia Newton.

Yeraltı adamı küplerden birinin kapağını kaldırdı ve bağırdı: "İşte! Belki aradığın şeyi burada bulabilirsin!"

Ama Oblivia çoktan bayılmış ve bilinçsizce yere kapaklanmıştı bile.

Tekrar gözlerini açtığında yaptığı ilk şey ayağa fırlamak ve eteğinin içinde bir fare kalmış mı diye kontrol etmek oldu. Daha sonra etrafına bakındı ve zaten hintyağıyla aydınlatılan ilk tünele geri taşınmış olduğunu fark etti.

Mısırlı genç adam hemen önünde duruyordu. Yeraltı adamı ise elindeki paraları sayıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Oblivia kendine hakim olmaya çalıştı. "Hayır, hiçbir şey yolunda değil! Ben fare görmeye bile dayanamam!"

"Zavallıcıklar..." diye fısıldadı yeraltı adamı ve onlara doğru geldi. "Zavallı küçük yaratıkçıklar."

Oblivia Newton, o ürkütücü anı aklından uzaklaştırabildiği kadar uzaklaştırmak için kafasını salladı...

Sonra elbisesinin ceplerinin tam takır kuru bakır olduğunu fark etti. Bütün paralar gitmişti.

Yeraltı adamı, kadın daha sormadan, "Eveeet..." diyerek cevap verdi. "Geri dönüş için gereken ödemeyi de yaptın... Ama sizin için kazançlı bir yolculuk oldu, öyle değil mi?"

Kadının önüne üstüne kırmızı mürekkeple bir dizi hiye-

roglif işlenmiş olan geniş, koyu renkli bir paket uzattı.

Oblivia yazıyı okudu: "Geldiği Yer: Kilmore Koyu"

Faltaşı gibi açılmış gözlerini, armut şeklindeki kafasını kaşıyan yeraltı adamına çevirdi. "Biliyordum! Gömülü Arşivler'de bir şeyler olduğunu biliyordum!"

Oblivia heyecandan titreyen elleriyle, bir toz bulutu kaldırarak paketi yırttı. İçinde kağıttan yapılmış küçük ve ince bir nesne vardı. Bir kartvizit.

"Bunu mu arıyordun?" diye sordu genç adam.

Oblivia kartın öteki tarafını çevirdi. Arkası yanıktı.

"HAYIR!" diye bir ses yankılandı. "Aradığım şey bu değildi. Buralara kadar sadece bunu bulmak için mi geldim... Bu kartvizit parçasını?! Gwendaline'in adresini zaten biliyorum. Öğrenmek için Mısırlara kadar gelmeme gerek yoktu!"

Yeraltı adamı üzüntüyle kafasını eğdi.

"Maalesseff, arşivde sadece bu kadarı var..."

Arşivde sadece bu kadarı mı vardı? Bir perukçunun kartviziti! Oblivia öfkeden gözü dönerek yumruklarını sıktı: Kilmore Koyu'nun haritasını yerin dibinde aramak da nereden aklına gelmişti? Tam bir budala olmalıydı! Bu kartvizit sadece Bay ve Bayan Moore'un Hayat Evi'ni ve en derin, en karanlık koridorlarını sık sık ziyaret ettiklerine dair yeni bir kanıttı. Kaderin kendisine oynadığı başka bir cilveydi.

Oblivia kılavuzuna döndü.

"Hemen buradan çıkalım! Hemen!" diye bağırdı. "Patronunla konuşmak istiyorum! ŞİMDİ!"

Bölüm (16)
- SON İPUCU -

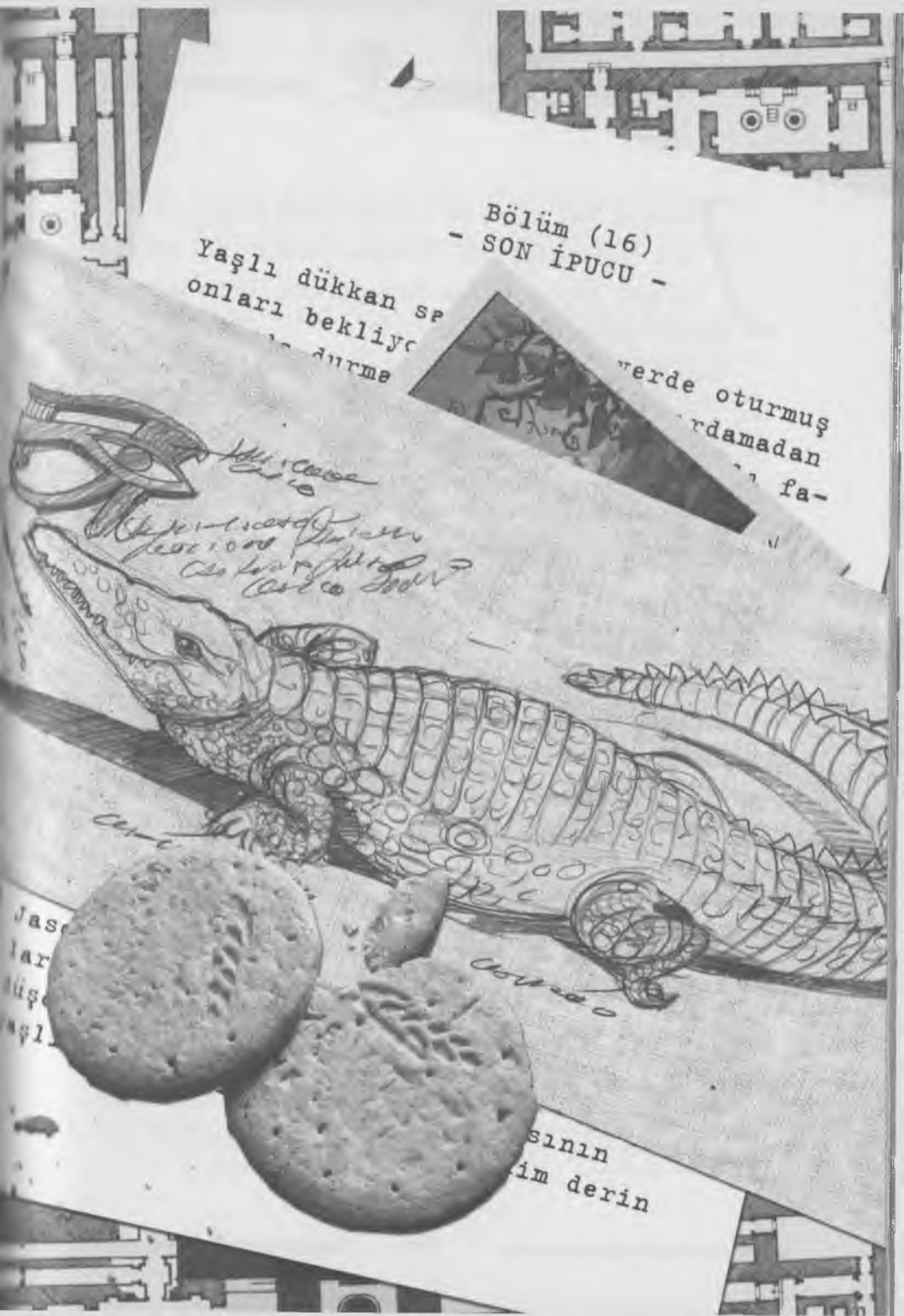

Jason ve Rick şehrin bir ucundan öteki ucuna geri dönüp, Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın yolunu tuttular. Güneş ufukta batmıştı, ama buna rağmen dükkan dışarıdan daha karanlıktı.

Yaşlı dükkan sahibi aynı yerde oturmuş onları bekliyordu. Talos, kıpırdamadan yanında durmaktaydı. Etrafta farklı farklı birçok koku uçuşuyordu. Bayat bir koku, esans ve Rick'in adlandıramadığı daha güçlü, tatlı bir parfüm kokusu vardı.

Jason teslimatları yerlerine ulaştırdıklarını söyledi ve anlaşmaya göre kendisine düşen görevi yerine getirme sırasının yaşlı adama geldiğini ekledi. Adam derin derin nefes aldı ve huzursuzca tahtında kıpırdandı. Çocukların görevlerini bu kadar hızlı bir şekilde yerine getirmiş olmalarından duyduğu şaşkınlık, yüzünden okunuyordu.

"*Har!* Ustura Ağız konuştu. Ve Ustura Ağız doğru konuştu. Anlatma sırası bana geldi. Dinleyin benden ne dinlemek isterseniz!"

"Sadece bize verdiğin sözü tutmanı istiyoruz. Bizi Olmayan Oda'ya götürecek tek ipucunu açıklamanı."

Yaşlı adam boğazını temizledi ve leğene tükürdü. "*Har!* Sizin şu haritanın o odada olduğunda hala ısrarlı mısınız?"

"Evet, bundan eminiz."

"Ve size, o haritaları yerlerine ulaştırın diye yalan söylemiş olabileceğim ihtimali aklınızın bir köşesinden bile geç-

miyor! Bu yaşlı ve sakat adamın... *har!* sizi kandırdığı ihtimali... Bilirsiniz, bir kervan başka türlü nasıl yürütülür ki?"

Jason, "Aklımızın ucundan geçmedi değil," diye cevap verdi. "Ama senin o ipucuyla hiçbir şey yapamayacağını, çünkü odaları teker teker aramak için artık çok yaşlı ve senin için çalışan birilerine söyleyemeyecek kadar da kuruntulu olduğunun da farkındayız."

"*Har!* Doğru konuştun Ustura Ağız..." Talos çocukların önceki rahatsız edici ziyaretlerini hatırlayıp kuyruğunu havada çevirdi. "Tuhaf gençlersiniz. Ve artık dünyadan elini eteğini çekmiş bir bezgin olduğum konusunda da haklısınız. Ancak ben bu sırrı o kadar uzun zamandır saklıyorum ki... artık bir anlamı kalmadı. *İki Sevgilinin Şarkısı*'nı biliyor musunuz?"

Jason ve Rick başlarını salladılar: Doktorun evine doğru şehrin bir ucundan ötekine giderlerken şarkının bir bölümünü dinlemişlerdi.

"Şüphesiz..." diye devam etti yaşlı adam. "Punt'ta bu şarkıyı bilmeyen yoktur. Herkesin dilindedir. Sonuçta ben bilmecenin son kıtada saklı olduğuna inanıyordum. *Har!* Ama dikkat etmeniz gereken..."

Yaşlı adam sözünü tamamlama fırsatı bulamadı. Çünkü çocuklar aceleyle adama el sallayıp artlarına bile bakmadan pazarın karmaşasında gözden kayboluvermişlerdi.

Yaşlı dükkan sahibi, üzüntülü bir sesle, "Dikkatli olun...

Çünkü bilmecenin çözümünün o kıtada yattığına inanarak Koleksiyon'u ateşe vermiştim..." diye mırıldandı.

Dükkanın ön perdesi henüz kapanmıştı ki, bu sefer arka tarafındaki perde açıldı. Perdenin ardında küçük bir oda vardı. İçinde de iki kişi.

"Öhö! Öhöö!" diye öksürdü Oblivia. "İçeride öyle iğrenç bir koku var ki!"

Yaşlı adamın suratı alışıldık zalim ve sinik ifadesine geri büründü. Timsahın gözlerinin arasını okşayarak, "Duydun mu Talos?" dedi kuru bir sesle. "Hanımefendi senin yatak odanda sefa sürmekten rahatsız olmuş..."

Oblivia Newton kapıya yaklaştı. Dikkatle perdeyi kaldırdı ve akciğerleri temiz havayla dolana kadar nefes aldı. "Hava!" diyerek acıyla sızlandı. Bir yandan da elinin tersiyle tekrar tekrar ağzını siliyordu.

Tam yaşlı adamla yüzleşmek için geri dönmüştü ki, Talos öfke alametleri vermeye başladı.

Dükkan sahibi, "*Har!* Bir adım daha yaklaşmamanı tavsiye ederim," diye kadını uyardı. "Çocukları gördün mü?"

Oblivia başını salladı.

"Ne yapacaksın?"

"Aradığım kişiler, onlar. Ama üç kişi olmaları gerekiyordu... Bir kız daha vardı. Küçük olanın ikiz kardeşi..."

Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibi, "Ustura Ağız'ın ikiz kardeşi de mi var... *har!*" diye homurdandı.

"Ustura Ağız aşağı, Ustura Ağız yukarı! Oğlanın bir adı

var: Jason! Jason Covenant. Ve ötekinin adı... öteki de Rick Banner, kasabalı bir sıçan. Bir balıkçının oğlu."

Yaşlı adam, "Laflarına dikkat et, rahibe bozuntusu!" diye uyardı. "Talos da ben de balıkçı çocuklarıyız! Öyle değil mi?"

Talos dişlerini gösterdi ve devasa kuyruğuyla yeri dövdü.

Oblivia, "Burnumun dibinden haritayı çalıp kaçanlar bu veletlerdi ama!" dedi ağlamaklı bir sesle.

"Ben öyle demezdim..." diye araya girdi ona kılavuzluk yapan Mısırlı genç adam. "Duyduğum kadarıyla onlar da hala haritayı arıyorlar."

"Kimse sana konuşma izni vermedi!"

Eski yastıklarla dolu tahtından manzarayı izleyen yaşlı adam, "*Har! Har!*" diyerek kendi fikrini açıkladı. "Histerik bir rahibe ve sert adamı oynayan bir genç... Bu yılın en heyecan verici günü, bugün olmalı, Talos..."

İkisinin bir süre daha ağız dalaşına devam etmelerine izin verdi, ama sonra ellerini çırparak araya girdi. "Size bir çeki düzen vermek gerek. Bir de hanımefendi için bir çift ayakkabı elbette, tabii çocukların peşinden koşmak istiyorsanız... Ustura Ağız ve Taş Kalp, haritanın Olmayan Oda'nın içinde gizlenmiş olduğundan eminler. Ve aramaya çoktan giriştiler."

Oblivia tiksinti dolu bir bakış attı. "Yoksa onlara doğru ipucunu verdiğini mi söylemek istiyorsun?"

İhtiyar, tahtında dikleşti. "*Har! Har!* Yukarı ve Aşağı

Mısır'ın tüm tanrıları adına, bu yabancılar hiyerogliflerden hiç anlamıyorlar. Size bunu nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Doğru ipucu diye bir şey yok! Çünkü Olmayan Oda diye bir yer yok!"

Bölüm (17)
- İKİ SEVGİLİNİN ŞARKISI -

Görünüşe göre, burada
İki Sevgilinin Şarkısı'nın
sözleri yazıyor.

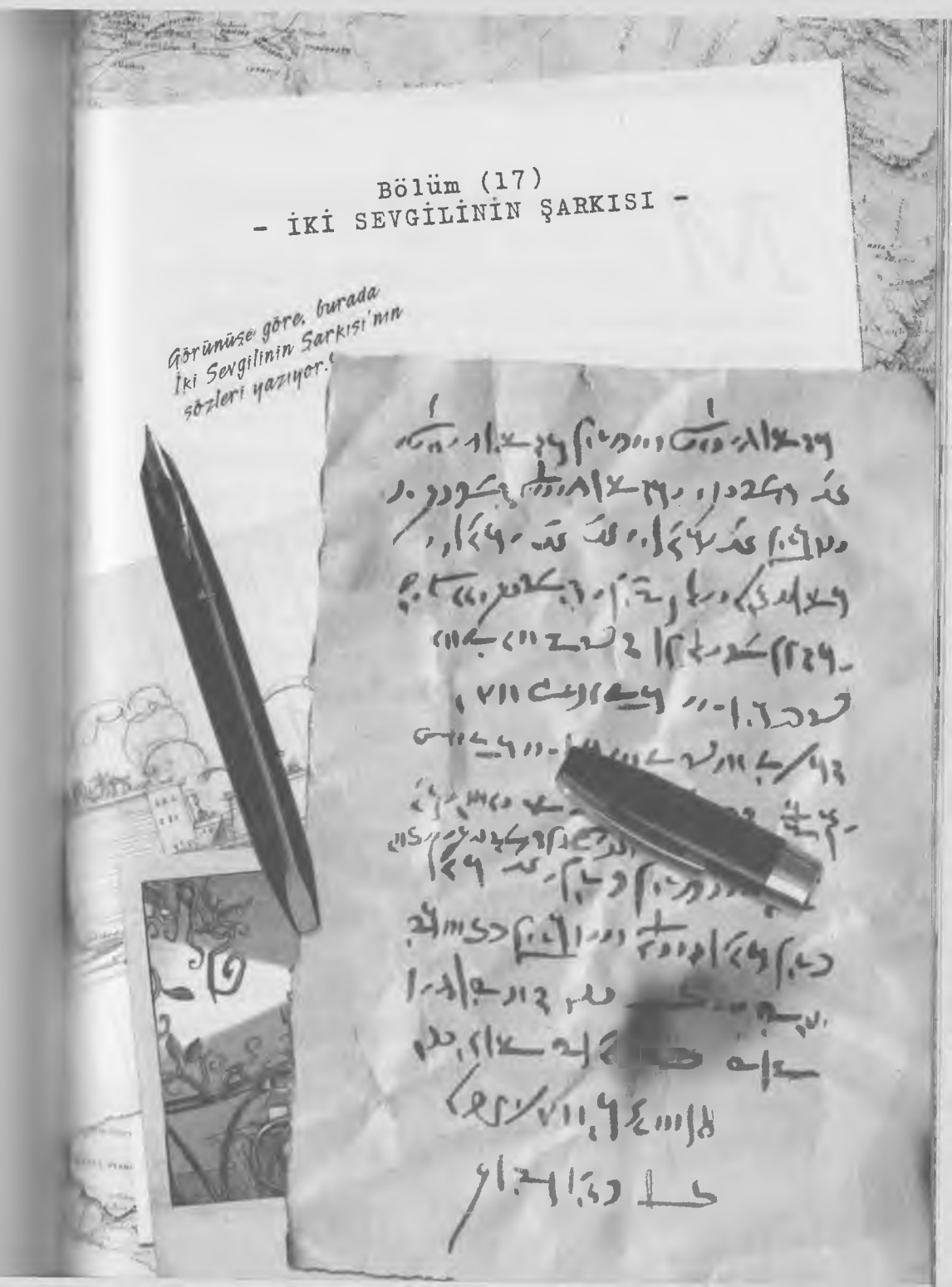

Maruk bağırdı: "Elbette eminim! Bu sadece bir şarkı, başka bir şey değil."

Çocuklar tekrar buluşmuş, bir çeşmenin kenarında oturuyorlardı. Bulundukları noktadan, hem Julia gelirse diye Hayat Evi'nin depo odalarını gözleyebiliyorlar, hem de Maruk'un babası çıkabilir diye Misafirhane'nin kapılarını bekliyorlardı.

Rick ve Jason haritaları yerlerine ulaştırırken, Maruk da depo odalarına gitmiş ve onlar yokken duvardaki deliğe dayadıkları tahtayı kimsenin kaldırıp kaldırmadığını kontrol etmişti. Şimdi de yaşlı adamın oğlanlara verdiği ipucunun tamamen işe yaramaz olduğunu iddia ediyordu.

"Ama bütün koleksiyonun şu ana kadar kimse tarafından tamamıyla keşfedilemediğini sen, kendi ağzınla söylemiştin. Orada binlerce ve binlerce koridor varsa eğer, neden bir tane de Olmayan Oda olmasın ki?"

Not defterinde bir dizi hesap yaptıktan sonra Rick başını kaldırdı ve "Tam olarak," diye söz aldı. "Sadece bina duvarlarının içinde on bin altı yüz kırk sekiz oda olmalı. Veya yirmi iki bölüm çarpı yirmi iki oda çarpı yirmi iki koridor... Bu da demek oluyor ki geriye araştırmamız gereken..."

Onu duymazlıktan gelen Jason, "Gizli geçitleri de sayarsak," diye devam etti. "Yaşlı adam sadece bina duvarlarının içinde yüzlerce, hatta binlerce gizli geçit olduğunu söylemişti! Bu duvarlar farklı evrelerde inşa edilmiş olmalılar. Ve her

ustabaşı kendi gizli hücresini, saklı merdivenini yapmış olmalı..."

Maruk, "Bu mümkün..." diye onay verdi.

"Beş yüz elli üç bin altı yüz doksan üç hücre deliği! Her hücreye bakmak için bir dakikamızı ayırsak bile..." diye devam etti Rick, dehşete düşmüş bir şekilde.

"Şimdi ne kusur bulacaksın bakalım? Neden bize inanmamakta ısrar ediyorsun?"

Maruk örgüsünü parmağında çevirerek gülümsedi. "Olmayan Oda'nın var olmadığından emin olmak için babamla konuşmamız yeter. Her neyse, zaten orayı bulmanın tek yolunun *İki Sevgilinin Şarkısı*'nı dinlemek olduğuna da inanamıyorum. Size bunu söyleyen adam bir hırsız. Hem de en adilerinden biri. Koleksiyon'da çalışan herhangi birinin yanında onun adını mırıldandığınız anda adam nazar değmesin diye Horus'un işaretini çizecektir. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. O bir Kem Göz Dizinci, tüm bölümü bir anda ateşe veren uğursuz kişi. O bir canavar. Sadece tanıdığı insanlar ve bildiği sırlar sayesinde kafasını idam tahtasından kurtardı ve dükkanını açabildi. Ve şimdi de... Çok özür dilerim ama bu nasıl mümkün olur? Bu sadece bir şarkı! Hem de öyle bir şarkı ki, hemen hemen herkesin dilinde!"

"Bazen bir şeyi saklamanın en iyi yolu, onu tam da herkesin görebileceği bir yere koymaktır!"

Rick elindeki kalemi yere fırlatarak, "Yaptığım hesaplara göre Olmayan Oda'yı bulmamız için sadece ana bölümde

geçirmemiz gereken gün sayısı, tam olarak yedi yüz altmış sekiz," diye bağırdı. Sonra arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeyi fark etti ve ekledi: "Siz ikiniz ne konuşuyordunuz?"

"*İki Sevgilinin Şarkısı*," diye açıkladı Maruk, "bir gün Misafirhane'nin içinde hayatın anlamını aramaya karar veren iki kişinin hikayesini anlatır. Ancak yola çıktıkları anda adam bir koridora sapar, kadın ise ötekine. O andan itibaren ikisi bir daha birbirlerine kavuşamadan koridorlarda amaçsızca dolaşmaya başlarlar..."

Jason, "Bu da bize hayatın anlamını bulmanın imkansız olduğunu anlatıyor," diye bitirdi.

"Veya kimsenin tek başına arayarak ona ulaşamayacağını..." diye belirtti Rick. "Her neyse, şarkı nasıl son buluyor?"

"Adam da kadın da, bir gün birbirlerine kavuşacakları ve ebedi arayışlarına son verecekleri yere varacaklarına inanıyorlar: Olmayan Oda'ya."

Jason Rick'e baktı. "İşte bu."

"Ama şarkı, sevgililer odayı bulup birbirlerine kavuşamadan sona eriyor."

Jason, "Çünkü bu bir aşk şarkısı," diye kestirip attı. "Ne olursa olsun ben odanın gerçekten var olduğuna inanıyorum. Ve oraya... biri Oblivia'nın ve bizim aradığımız bir harita gizledi."

"Çok eğlenceli olacak," dedi Maruk. "Ama bence yanılıyorsunuz."

Maruk şarkının sözlerini kelimesi kelimesine öğrenmek için müzik öğretmenini görmeye gitmişti. Jason ve Rick ise bahçede bir aşağı bir yukarı yürüyerek zaman geçiriyorlardı.

Büyük Kitabe Ustası'nın kızı onları çok fazla bekletmedi.

Geri döndüğünde, yanlarına çömeldi ve uzun metnin yazıldığı papirüsü önlerine açtı.

"Müzik öğretmenime göre bu *İki Sevgilinin Şarkısı*'nın en eski ve aslına en yakın uyarlaması."

Üç çift göz, büyük bir hızla şarkının son kıtasını okumaya başladı:

Odamızın titreşimli bir anahtarı var
Ve ilahi ışıktan bir eşiği.
Kesişme zamanında orada buluşacağız,
Sonsuza dek seven ve takip eden iki sevgili.

Nestor, "Şu anda ne yapıyor?" diye sordu Julia'ya, kızın genç gözlerine güvenerek.

Yaşlı adam ve kız, ikinci kattaki misafir odasının küçük banyosuna saklanmışlardı. Bütün evde hırdavat deposuna bakan tek pencere burada bulunuyordu.

Julia, "Henüz içeri girmeyi başaramadı," diye cevap verdi. "Sanırım pes etti. Yürürken sendeliyor ve yağmurdan sırılsıklam olmuş."

Manfred yumruklarıyla Argo Villası'nın sürgülü pencerelerini dövdü ve kükredi: "Birazdan size gününüzü göstereceğim! Birazdan içeri girip size göstereceğim!" Sonra pencerenin görüş alanından çıktı.

Julia ve Nestor da onunla birlikte oda değiştirdiler ve adamı yukarıdan izlemeye devam ettiler.

"Artık göremiyorum..." diye mırıldandı Julia.

Aynı anda mutfak kapısına iki el ateş edildiğini duydular.

Nestor, "En azından sesini duyuyoruz..." diyerek gülümsemeye çalıştı. Bir süre Julia'ya baktı. Sonra tatmin olmuşçasına gülümsedi. "Sen güçlü bir kızsın, bunu biliyorsun öyle değil mi?"

Julia, "Evet," diye cevap verdi. Sonra tekrar gözlerini dışarıdaki yağmura çevirdi.

Manfred zemin katın bütün kapılarını bir kez daha kontrol etti, sonra yağmurdan korunmak için otomobiline atladı.

Julia ve Nestor ikinci katın penceresinden arabanın içinde yanıp sönen ışığı gördüler.

Julia, "Belki de pes edip gitmeye karar vermiştir," diye mırıldandı.

Manfred radyonun düğmesine bastı ve rock müzik çalan bir kanalı ayarlayıp sesi sonuna kadar açtı.

"Belki çekip gider..." diye tekrarladı Julia, umutla.

Arabanın içindeki ışık bir kere daha açıldı ve hemen ardından hızla kapandı.

Bu sefer de Nestor, "Öteki taraftan indi," diye mırıldandı. "Ama bizi hala arabada oturduğuna inandırmaya çalışıyor."

"Neden? Ne yapmayı planlıyor?"

Bahçenin öbür tarafında, arabanın ötesinde bahçıvanın yaşadığı kulübe bulunuyordu.

Julia arkasını döndüğünde, Nestor'un aceleyle pencereden uzaklaştığını fark etti.

"Nestor, ne yapacağız?!" diye bağırdı. Yaşlı adam cevap vermedi.

Julia, onu merdivenlerden aşağı kadar izledi. Telefonun olduğu odayı, salonu ve mutfağı geçtiler ve dışarı açılan kapının önünde durdular.

Julia, "Dışarı çıkamazsın!" diye yalvardı. "Beni burada yalnız bırakamazsın!"

Nestor parmağını sertçe salladı ve "Ne olursa olsun... pencereden ne görürsen gör... SAKIN DIŞARI ÇIKMA! O buraya giremez, anlıyor musun? Ama oraya girebilir... ve girmemeli. Julia... Sen akıllı bir kızsın. Bu yüzden sana güvenebilirim. Rick ve kardeşinin, senin evde kalmana ihtiyaçları var... Bu hilekarın Zaman Kapısı'na ulaşmasını engellemen gerekiyor."

"Beni yalnız bırakma!"

Nestor'un bakışı mutfak mobilyaları arasında gezindi. Lavabonun içinde akşam yemeğinden kalma bulaşıklar duruyordu.

Bahçıvan hızla arkasını döndü.

"Yalnız değilsin."

Sonra mutfağın kapısını sonuna kadar açtı ve fırtınanın içinde gözden kayboldu.

Julia hızla atıldı ve mutfağın kapısını kapayıp sürgüyü çekti. Sonra üst kattaki pencereye koştu.

Merdivenleri çıkarken bir yandan da "Anne, baba! Jason! Rick!" diyordu, sanki bir tekerlemeymiş gibi

"Anne, baba! Jason! Rick!" diye tekrarlıyordu karanlık koridorda koşarken.

Salonun kapı ağzında durdu.

Fenerin ışığı bahçeyi aydınlatıyordu.

Ve orada, dışarıda koşan biri vardı.

Bölüm (18)
- USTURA AĞIZ ve TAŞ KALP -

Bir kez da
son kıtas
"Sıra ser
Çocuk gö
neden?"
"Çünkü

Bir kez daha *İki Sevgilinin Şarkısı*'nın son kıtasını okuyan Jason içini çekti ve "Sıra sende, Rick," dedi. Çocuk gözleri büyüyerek ona baktı. "Peki, neden?"

"Çünkü içimizde aklı en iyi çalışan sensin. Ben içgüdüleriyle hareket eden, risk alarak ilerleyen ve şansı yaver gidenim. Ama akıl yürütmemiz gerektiğinde... işte o zaman bu senin görevin." Sonra Maruk'a döndü ve ekledi. "Bunu çözmek sadece bir dakikasını alacak. Bekle ve gör."

Rick, "Jason, kes şunu," diye karşılık verdi. "En azından bana biraz yardım edin."

Jason, "Bu kıta sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diye sordu Maruk'a. "Misafirhane'de tanıdığın bir şeye gönderme yapan bir kelime gözüne çarpıyor mu? Veya... Bilmiyorum... Punt'la ilgili herhangi bir efsaneye? İyi düşün..."

Maruk birkaç kez daha üst üste kıtayı okudu. Ama sonunda gene başını salladı. "Şu anda bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ama gene de," dedi Jason. "Bu kıta kesinlikle o odaya nasıl girileceğini açıklıyor."

Rick, "Eğer gerçekten dediğin gibiyse..." diye geveledi. "Bu yerin nerede olduğunu ve oraya ulaşmak için nereden yola çıkıldığını da söylemesi gerek."

"Doğru."

Maruk, "Belki oraya ne zamanlar ulaşabileceğini de söylüyordur..." diye fikrini belirtti. "Sonuçta burada şöyle yazı-

yor: Kesişme zamanında."

"Kesişme zamanı," diye tekrar etti Jason. "Bir şeylerin kesişmesi için aynı zamanda ve aynı yerde olmaları gerekir. Peki, neler kesişir?"

"Tren tarifeleri," dedi Rick. "Yap-boz parçaları. Bir elin parmakları."

"Üst dişlerle alt dişler... Hmmm... En azından birçoğumuzun ağzında böyledir," diye kıkırdadı Maruk.

"Kesişen bir şey..." diye başladı Jason.

Rick, "Yanılıyorsun," diye hemen araya girdi. "Kesişme olması için en azından iki şey gerekir. İki şey, aynı anda aynı yerde olduklarında birbirlerini keserler. Zamanın içinde tek bir noktanın kesiştirme gücü yoktur."

"Doğru. Şansa bak ki bizim sevgililer de iki tane. Ve kesişme zamanında birbirlerine kavuşacaklar. İki şeyin bir araya geldiği doğru zamanda," diye bitirdi Jason.

"Büyüksünüz!" diye bağırdı Maruk. Ancak sevinci kursağında kaldı. Çünkü yürüttükleri akıl onları aslında hiçbir yere götürmemişti.

Beraberce tekrar tekrar aynı kıtayı okudular. Rick tüm şarkıyı başından sonuna kadar tarama zahmetine bile girdi. Ama gene ellerine hiçbir şey geçmemişti.

Bir süre sonra, "Bu odanın bir kapısı yok," dedi Jason. "Onun yerine *ilahi ışıktan bir eşiği* olduğu yazıyor... Eşik, kapı boşluğunun altındaki kısma denir. Eşiği aştığınızda

odaya girmiş olursunuz. Bu da demek oluyor ki, bir kapı yok. Sadece ilahi bir ışık var. Bizim sadece odayı bulmamız gerekiyor... Doğru zamanda."

"Işık dediği, güneş ışığı olabilir mi? Belki de oda çok karanlıktır ve ışık sadece eşiğe kadar girebiliyordur."

"Tam tersi de olabilir. Şarkıda 'ilahi ışık' yazıyor. İlahi demek, gerçek demek değildir. Bu ışık var gibi görünen, ama gerçekte olmayan bir ışık olabilir."

"Bir mucize gibi."

"Bir mucize gibi. Belki de bir hayalet gibi."

"İlahi ışık mucize eseri bir yerde belirir. Daha önce orada değildir."

Düşüncelere dalarak bir süre sessizce oturdular.

Sonra Maruk sordu: "Ama eğer bir kapı yoksa anahtar ne işe yarıyor?"

"Kapı yok ama anahtar var... Hem de titreşimli..."

"Titreşimli bir anahtar. Belki de ses çıkarıyor."

"Veya müzik çalıyor."

Jason, "Piyano tuşlarından bahsediyor olabilir mi?" diye fikir yürüttü.

"Ne yazık ki piyano ve klavsenin* icat edilmesine daha yüzyıllar var... Hayır, titreşimli anahtarın gerçek ve elle tutulur bir anahtar olması gerek."

Jason, "Ortalarda dolaşıp sürekli kapılar ve anahtarlar arıyor olmamız kaderin bir cilvesi olmalı..." dedi ve arkadaşı-

** Klavyeli ve telli bir çalgı, çembalo. Orkestralarda çalınan iki yuvarlak yüzeyden oluşmuş metal vurmalı çalgı. (ç.n.)*

na gülümsedi.

Birkaç kez daha uğraştıktan sonra, Maruk ayağa kalktı ve gerindi. "Çocuklar, ben düşünmekten yoruldum! Artık bir ara versek diyorum. Ayrıca biraz sonra güneş de batacak ve hava soğumaya başlayacak."

Jason bir anda parladı, "Sen ne dedin?"

Rick, "Biraz sonra havanın soğumaya başlayacağını," diye araya girdi. "Çölde geceyle gündüz arasında çok büyük bir ısı farkı vardır."

"Kesişme zamanı bu işte! ANLADIM!" diye sevinç çığlıkları attı Jason. "Nasıl oldu da bunu daha önce düşünemedik?"

Rick ve Maruk akılları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar. "Anladığın şeyi bize de açıklarsan çok seviniriz."

"Her şey apaçık ortada! Şarkıdaki iki sevgilinin erkek ve kadın olduğunu düşündük durduk. Ama cümleye bir de şu açıdan bakın: İki sevgiliyi eti kemiği olan varlıklar olarak düşünmeyin, ama... daha farklı bir şekilde düşünün. Örneğin... güneş ve ay olarak. Veya güneş ve yeryüzü olarak."

Rick afallamıştı.

"Birbirlerine asla kavuşamayacak olan iki ebedi sevgili. Sonsuza dek seven ve takip eden sevgili."

"Onlar güneş ve ay değil, çünkü öyle olsalardı Amon-Ra ve Thot olmak zorunda kalırlardı. Ayrıca güneşle yeryüzü de değil, çünkü yeryüzü tanrısı Geb'dir..." diye mırıldandı Maruk. "Senin dediğin gibi iki sevgili olmaları için: Yeryüzü

tanrısı Geb ve gökyüzü tanrıçası Nut olmaları gerekir."

Jason, "Eğer öyleyse," diye geveledi. "Onların kesişme anı ne zaman olacak? Olmayan Oda'yı bulabileceğimiz zaman ne zaman?"

"Gündoğumu!" diye bağırdı Maruk.

Rick, "Belki de günbatımı," dedi. "Şiir kıtasında hangisi olduğu belirtilmiyor. Ama Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'ndaki ihtiyar bize bir şey söylemişti. Anlattığı hikayeyi hatırlıyor musun, Jason? Geceyi Hayat Evi'nde geçirdiğini ve aynaların yerlerini değiştirdiğini söylemişti..."

Jason, "Gündoğumunda..." diye mırıldandı.

"Gündoğumu sırasında ilahi ışığın vurduğu eşiği bulacağını düşünmüştü, ama yanıldı. Güneş ışığı papirüsleri ateşe verdi ve Koleksiyon'da yangın çıkmasına neden oldu. Demek ki kesişme zamanı gündoğumu değil. Günbatımı. Yani... çok yakında!"

"Çok az kaldı... Ama nerede?" diye sordu Maruk.

Olmayan Oda'yı arayabilecekleri tek bir yer vardı: Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'ndaki ihtiyarın aradığı ama bulamadığı yer... Terk Edilmiş Koridorlar!

Jason ve Rick heyecanla Maruk'a döndüler. Onları oraya götürebilecek tek kişi oydu.

Bölüm (19)
- TERK EDİLMİŞ KORİDORLAR -

Terk Edilmiş Koridorlar'ın kapısı, bomboş geniş bir odaya açılıyordu. Burada hava kirli ve karanlıktı.

"Yıllardır kimse buraya adımını atmadı," dedi Maruk, kapı eşiğinde bekleyerek. "Yangın çıktığı zamandan beri..."

Ürkütücü bir sessizlik etraflarını çevreliyordu. Çocuklar kararsızca birkaç adım attılar. Etraflarında acıyla, külle, kederle, ölü ve unutulmuş şeylerle dolu, uğursuz bir mevcudiyet hissediyorlardı. Duvarlarda ve tavanda devasa kemikli el izlerine benzeyen siyah lekeler vardı. Eskiden odayı donatan tanrıların heykelleri, ürkütücü ve çarpık çurpuk gölgelere dönüşmüşlerdi. Bir zamanlar gururlu ve asil olan hayvan şeklindeki kafaları, şimdi kederli ve haraptı. Hayat Evi'nin içindeki avlulardan birine açılan büyük pencerelerden hiçbiri bu unutulmuş yeri avutamıyordu. Sanki hava bile dışarı çıkacak bir yol bulamamış ve içeride öylece kapalı kalmış gibiydi.

Rick *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü açtı. Bu sırada Jason da bir mum yaktı ve en yakındaki koridora göz attı. Her iki yandaki simsiyah hücre delikleri korkutucu bir manzara oluşturuyorlardı.

"Bir yeraltı mezarlığına benziyor, ya da bir tümülüse*..." dedi ve içinde bunun gibi karanlık yerlerde kemikten parmaklarını uzatarak bir anda ortaya çıkan iskeletlerin resmedildiği sayısız çizgi romanı aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

** Bir mezarın üstünü kapatmak için insan eliyle yapılmış tepe. (ç.n.)*

Maruk hala kımıldamadan eşikte duruyordu. Girip girmemeye henüz karar verememişti.

Terk Edilmiş Koridorlar'ın, içinde küllerden, karanlıktan ve yıkımdan başka hiçbir şeyin olmadığı yasaklanmış bir bölge olduğunu dinleyerek büyümüştü.

Jason kızın ne kadar tedirgin olduğunu gördüğünde, "Bizimle geliyor musun?" diye sordu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye cevap verdi kız. "Bugün neredeyse Hayat Evi'ndeki bütün kuralları ve babamın koyduğu bütün yasakları çiğnedim."

"Öyleyse bir tane daha çiğnemekten kimseye zarar gelmez..." diye onu cesaretlendirdi ve kızın eline uzandı.

Maruk gözlerini kapattı ve eşikten içeri bir adım attı. Gözlerini tekrar açtığında Jason hala önünde duruyor ve kolunu uzatıyordu. Yüzü mumun titreyen aleviyle aydınlanmıştı. Solunda duran Rick'in yüzü ise gökyüzünü turuncu bir aleve çevirerek batan gün ışığıyla dalga dalga olmuştu. Ayaklarının altındaki zemin sert ve soğuktu.

"Güneş batmak üzere," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jason. "Ama yakında onu da öğreniriz. Öyle değil mi, Rick?"

Kızın içini güvenle doldurmak için hafifçe elini sıktı. Bu canayakın hareketiyle içlerinde bulundukları Terk Edilmiş Koridorlar'ın soğuk havası arasında muazzam bir fark vardı.

Rick, muhafızlık yapan heykellerden birine yaklaştı. Üs-

tündeki isi ve örümcek ağlarını temizledikten sonra 1 numaralı Büyük Sır kartını ortaya çıkardı: Büyücü.

Jason, "Bir fikrin var mı?" diyerek arkadaşına konuşması için cesaret verdi.

Bilindik rahatlığıyla, "Olabilir," diye cevap verdi Rick. "Kesişme zamanının ne olduğuna dair yürüttüğümüz akıl doğruysa, önümüzde araştırmaya başlayabileceğimiz en azından üç oda olmalı. 18 numaralı Büyük Sır kartı, Ay Odası. 17 numaralı Büyük Sır kartı, Yıldızlar Odası ve 19 numaralı Büyük Sır kartı, Güneş Odası."

Jason, "*Sonsuza dek seven ve takip eden iki sevgili...*" diye mırıldandı.

Rick, "Ama eğer her şeyi riske atar ve öteki tarafı araştırmaya başlarsak, orada da 6 numaralı Büyük Sır kartı olan... Aşıklar Odası var," diyerek lafını tamamladı.

Jason'ın elini nazikçe sıktığını hisseden Maruk, hedeflerinin Aşıklar Odası olduğunu anlamakta gecikmedi.

Üç çocuk omuz omuza vererek yürümeye başladılar. Bu sırada batan güneşin ışığı, gölgelerini önlerine doğru uzatıyordu.

Jason, elindeki şamdanı önüne uzatmış, ileri doğru bakıyordu. Kurum kaplı aynalar koridorların yeteri kadar ışık almasını engelliyorlardı. Hücre delikleri büyük kara ağızlar gibi açılmışlardı.

Maruk gözlerini karanlık zemine ve attığı her adımda

yankılanan sandaletlerinin ucuna dikmişti.

Rick, koridorların kesişme noktalarında durup Büyük Sır kartlarının sırasını kontrol ediyor ve hangi yönde ilerlemeleri gerektiğine karar veriyordu.

Durgun bir havayla dolu bu labirentte tek bir kelime bile etmeden, her biri kendi ürkütücü düşüncelerine dalmış olarak ilerlemeye devam ettiler.

Kısa zaman sonra gölgeleri, tavanı ve duvarları kaplayan zifiri karanlık tarafından yutulup gitmişti. Attıkları her adımda yerdeki kül tabakaları veya papirüs parçaları, hatta kavrulmuş tahta parçaları oynuyordu. Tahriş olmuş gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Babasının nasihatlerini hatırlayan Rick, "Hiçbir şeye dokunmayın ve sakın gözlerinizi ovmayın..." dedi. Sonra kendini iyimser olmaya zorladı. "En azından yaklaşmış olmalıyız."

Koridorun tavanından siyah küllere bulanmış örümcek ağları sarkıyordu. Sonra aniden bir şey yollarını tıkadı.

Jason şamdanı yukarı kaldırdı.

Maruk, onun koluna sarılarak çığlığı kopardı.

Hemen önlerinde birbirlerine sarılmış iki tane iskelet duruyordu.

Jason hiç de o kadar korkmadığının farkına vardı. Ne de olsa Terk Edilmiş Koridorlar'a adım attığı andan itibaren karşılarına bir iskelet çıkacağını düşünüyordu.

Yavaşça kolunu Maruk'tan kurtardı ve mumun alevini

iskeletlere yaklaştırdı.

İskeletlerin üzerinde hala bir parça kıyafet vardı: Büyük olan ve muhtemelen bir erkeğe ait olan iskelet sırtını duvara vermiş, oturuyordu. Kollarının arasında daha küçük bir kadın iskeleti tutuyordu. Sanki onu korumak ister gibiydi. Tüyler ürpertici bir manzara olmasına rağmen gene de hüzün veriyordu. Jason kül ve dumanla kuşatılmış olsalar da, sonlarını birbirlerinin kollarında bekleyen bu iki kişinin hala canlı olduğunu hayal etti.

Onların ardında duran Maruk, "Ruhları kederli," diye mırıldandı. "Çünkü Ötedünya'ya uzanan yolculuklarına çıkmak için henüz hazırlıklı değillermiş. Kalplerinin üzerine, onları Toth'un huzuruna çıkaracak olan tespihböcekleri ve yaptıkları iyiliklerin ve kötülüklerin tartılması için gereken Maat'ın terazisi bile konulmamış."

Jason, anlatılanlardan hiçbir şey anlamadığını belli eden bakışlarla kıza baktı.

Maruk yere diz çökmüş ve tuniğinin içinden, boynunda taşıdığı tılsımı çıkarmıştı.

Dua etmeye başladı. Tılsımının üzerindeki taşları ve metalleri okşuyor, onu, sanki bir tespihmiş gibi tutuyordu.

Jason ve Rick dikkat kesilmişlerdi ve saygıyla Maruk'un duasını bitirmesini bekliyorlardı. Ceplerinden Hayat Evi'ne girerken edindikleri ve geçiş izni olarak kullandıkları kendi tespihböceklerini çıkardılar. Sonra onları nazikçe iskeletlerin üzerine yerleştirdiler.

"Huzur bulasınız..." diye mırıldandı Rick ve yanlarından geçerek yürümeye başladılar.

Koridor geniş, kare bir odaya açılana kadar yollarına devam ettiler. Odanın içinde çocukların neredeyse iki katı büyüklüğünde iki tane dev heykel vardı. Heykellerin kafaları tavandan dökülen kurumun içinde kalmıştı.

Rick alçak sesle, "İşte burası..." dedi. Sonra gözlerini kaldırıp Büyük Sır, Aşıklar kartına dair bir delil aradı.

Maruk ferahlamışçasına içini çekti: Odada Hayat Evi'nin avlusuna açılan bir pencere vardı.

Kız, turuncu ve kızıl dalgalarla kaplı gökyüzüne ve şimdi ufukta duran güneşe bakmak için pencereye doğru koştu. Elleriyle pencere eşiğine dayandı ve dışarıdan gelen taze havayı derin derin içine çekti.

Arkadaşlarına dönmeden, "Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum..." dedi.

Eğer arkadaşlarına dönüp baksaydı, elbiselerinin ve yüzlerinin sanki bir kül yağmuruna tutulmuşlarcasına kurum içinde ve simsiyah olduğunun farkına varırdı.

Nereye baksalar gördükleri tek şey moloz yığınları ve iki dev heykelin üzerinden incecik tüller gibi aşağı sarkan örümcek ağları oluyordu.

"Yangının burada başlamış olması mümkün mü?" diye sordu Jason. Attığı her adımda, ayağının altında kavrulmuş

papirüs parçaları çıtır çıtır eziliyordu.

Rick, "Alevlerin nasıl yayıldığı hakkında bir fikrim yok," diye cevap verdi. "Ama yangın sırasında en büyük zararı bu odanın görmüş olduğunu söyleyebilirim."

"Ama yaşlı adamın yangını çıkardığı odanın bu oda olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Rick omuzlarını silkti. "Bunu bilmemizin bir yolu yok."

Yüzlerini, yavaşça ama inatla ufuk noktasına doğru batmaya başlamış olan güneşe çevirdiler.

"Her halükarda zaten ikinci bir şansımız olmayacak."

Rick kaşlarını çattı. "Bu da ne demek... Ne yapmak için ikinci bir şansımız daha olmayacak?"

"Onun yaptığını yapmak için."

Rick yaşlı adamın hikayesini hatırlamaya çalıştı. "Aynalardan bazılarını oynattığını söylemişti... Sonra da güneş ışığı bir anda papirüsleri ateşe vermişti. Eğer o, bu odaysa, bir yerlerde aynalar olmalı."

Rick pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı.

Aşağıdaki bahçenin bu kısmını daha önce görmemişti. Ama dikkatle ufku inceledi: "Eğer aynalar gün ışığını yakalamışlarsa, yüzleri bu pencereye doğru dönük olmalı... Güneş tam oradan, batıdan batıyor... Yani tam ters taraftan doğuyor. Bu da demek oluyor ki, eğer burada aynalar varsa, hemen heykellerin yanında duruyor olmalılar."

Maruk, "İsis ve Osiris," diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Bu odadaki iki heykel aynı zamanda sevgili olan Mısırlı iki tanrı İsis ve Osiris'e ait. Osiris, tuzağa düşürülüp Seth tarafından öldürüldüğünde ve ardından parçalara bölündüğünde, İsis onun parçalarını toplamak için Nil Nehri boyunca yürümeye başlamış. Ve bütün parçaları bulduğunda, onları teker teker, tekrar birleştirmiş ve ilk mumyayı yaratmış. İsis'in tedavisiyle Osiris hayata geri dönmüş." Maruk, elinin tersiyle yanağından aşağı süzülmekte olan gözyaşını sildi. Hemen ardından iyi-kötü bir gülümseme yayıldı aydınlanan suratına. "Ne garip, belki de şarkıdaki iki ebedi sevgilinin aramaya çıktıkları, hayatın gerçek sırrı budur: Aşkın gücü, ölümü bile yener..."

Rick duygulanarak, "Bence... bence haklısın..." diye cevap verdi.

Jason ince kurum tabakasının altındaki figürleri tanımak için kendini zorlayarak heykellere yaklaştı. Şamdanı kafasının üstünde tutarak Tanrıça İsis'in sağdaki heykel olabileceği tahmininde bulundu: Karanlıkların içinde asil hatlara sahip bir kadın yüzünü seçer gibiydi. Heykelin elleri kırılmıştı ve siyah bir maskeyle kapanmış yüzü pencereye dönüktü.

Osiris ise İsis'in hemen yanında ayakta duruyor ve kadına bakıyordu.

Jason, şamdanı yere bıraktı ve elleriyle heykelin ayaklarındaki ve bacaklarındaki kül tabakasını temizledi. Heykel, al-

tında taştan oyulmuş küçük bitkilerin yetiştiği taş bandajlarla kaplanmıştı.

"Ölümden doğan yaşam," diye düşündü.

Şamdanı almak için öne eğildi ve tam o anda bir şey dikkatini çekti: Osiris'in kafasında güneş ışığını yakalayarak parıldayan bir şey vardı.

"Rick," diye bağırdı. "Ayna! Ayna! Aynayı buldum! Osiris'in başına bak!"

Hemen arkalarında güneş, bir kum denizinin üzerinden batıyordu.

Rick, "Buna ihtiyacımız olacağını biliyordum," diye bağırdı ve Argo Villası'ndan ayrıldıkları andan beri bohçasında taşıdığı ipi çekip çıkardı.

Birkaç usta el hareketiyle oğlan ipin bir tarafına büyük bir düğüm attı ve onu fırlatıp Osiris'in kafasına doladı.

"Osiris'in bu saygısızlık karşısında bizi affedeceğini umalım..." dedi Jason, ipin öteki ucuna tutunup tırmanmaya başlamadan önce. "Maruk, şu bildiğin dualardan birini okumaya başlar mısın?"

Maruk, "Bastığın yere dikkat et!" diye bağırdı.

"Şaka yapıyor olmalısın! Bu benim için çocuk oyunca-AA..." Jason'ın ayağını koyduğu taş, kuru bir gürültü çıkararak ikiye ayrıldı.

Oğlan *güm* diye tepetaklak yere düştü, ama üstündeki külleri silkelemeye bile gerek duymadan hemen kendini toparladı. Ayağa kalkmasıyla utançtan kıpkırmızı bir suratla

tekrar tırmanmaya başlaması bir olmuştu.

İpe sımsıkı tutundu ve yalnızca kollarını kullanarak kendini yukarı çekti. Göz açıp kapayana dek Osiris'in ellerinin olduğu yere ulaştı ve onların üzerine çömeldi. Tanrıyla yüz yüzeydi artık. Tutunduğu ipi bıraktı ve pamuklu gömleğinden bir parça koparıp heykelin suratını kaplayan kurumu temizlemeye başladı.

Maruk aşağıdan, "Jason," diye seslendi. "Güneş batmak üzere!"

Oğlan geriye kalan tüm gücünü kullanarak heykelin üzerini sildi. Havaya kalkan ince ve koyu renkli kurum bulutu önünü görmesini engelliyordu.

Bitmek bilmeyen birkaç dakika boyunca aklından sadece yanılmış olabileceği düşüncesi geçiyordu. Ancak içindeki keçi inadının karşılığını alması uzun sürmedi. En azından küçük bir ışık gözlerinin önünde parıldayıverdi.

Haklıydı: Gerçekten de siyah kurum tabakasının altından bir aynanın parıltılı yüzeyi kendini göstermişti.

Aynanın parıldamasıyla birlikte Jason, "İsis heykelinin üstünde bir ayna daha olmalı!" diye bağırdı.

Osiris'in boynunu ipten kurtardı ve ipi aşağı attı.

Rick hiç vakit kaybetmedi. Şimşek gibi bir hızla tanrıçanın kucağına tırmandı. Tıpkı Jason'ın yaptığı gibi yangından kalan kurum izlerini silmek için gömleğinden bir parça kopardı ve büyük bir gayretle İsis'in yüzünü temizledi. Ar-

kadaşı doğru tahmin etmişti: İsis'in kafasını çevreleyen kırmızı tacın üstünde bir ayna vardı.

Sevinçten havalara uçarcasına, "Başardık! Başardık!" diye bağırdı.

Tam o anda gökyüzünde son bir güneş ışını dans etmekteydi ve aynaları temizlemeleriyle birlikte ışın, uzak ufukları aşarak aniden Osiris'in başına bir ok gibi saplandı.

Bir an için Jason kendini, üzerine parça parça vuran kör edici ve tozlu bir ışığın ortasında buldu.

Kenara çekildi ve tanrının kolunun altına saklandı.

Hiçbir şey olmuyordu.

Yerde yatan Maruk, nerede yanlış yaptıklarını hepsinden önce anladı.

"Birbirlerine bakmıyorlar! İki sevgili birbirine bakmıyor! Aynalar birbirini yansıtmıyor!"

Dediği doğruydu: Osiris'in yansıttığı güneş ışını İsis'in tacını süsleyen aynanın hemen aşağısına, kadının omzuna düşüyordu. Ve orada yok oluyordu.

Aynayı oynatmaya çalışan Rick, "İsis'in aynası yerinden oynamıyor! Oraya sabitlenmiş!" diye bağırdı.

Jason, "Ayna yerinden oynatılamıyorsa..." diye uludu. "Biz de heykeli yerinden oynatırız!"

Gözünü karartıp Osiris'in omzundan sarkarak kendini aşağı bıraktı. Bir çuval gibi yere kapaklandı ve hemen ayağa kalkıp tanrıça heykelinin yanına gitti.

"Seni hareket ettirmeliyiz!" diye bağırdı İsis heykeline ve

tüm gücüyle tanrıçanın tahtını ittirmeye başladı. "Sevgilinin... yüzüne... bak!"

Ama güneş ışını hala sadece Osiris'in aynasından yansıyordu.

"Acele et!" diye bağırdı Rick. Ellerini odayı boydan boya kesen ışığın içine sokmuştu.

Maruk, Jason'ın yanına koştu ve onunla birlikte heykeli itmeye başladı.

Ve inanılmaz bir şekilde... çok yavaş olsa da... heykel hareket etti.

İsis, yoluna çıkan külleri süpürerek, eskiden kalma izlerle beraber hareket etti. Zarif bir şekilde kendi etrafında döndü ve sevgilisinin yüzüne baktı.

Ve gözleri birleştiğinde güneş, her ikisinin taçlarının arasında dans edercesine salındı. Gece inmeden önce aynalardan yansıyarak son bir kez daha selam veriyordu.

İşte tam o anda İsis'in kollarının arasında duran Rick, Olmayan Oda'nın ışıktan eşiğini gördü.

Nestor bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içinden topallayarak bahçeyi geçti. Elektro gitar ve davullardan oluşan kulakları sağır edici bir müzik Manfred'in avluya park edilmiş arabasından dışarı yayılıyordu.

Kulübenin kapısı ardına kadar açıktı ve ağaçların arasın-

dan göründüğü kadarıyla dışarı sıcak, sarı bir ışık sızıyordu.

Nestor kapıyı açık unutmuştu... Eğildi ve sırtındaki ağrıları hiçe sayarak bahçenin çevresini dolaşan yolu aştı.

"Neredesin? Neredesin?" diye mırıldandı. Islak karanlığın içinden çevresindeki şeylerin hatlarını seçmeye çalışıyordu.

Bu sırada fenerin ışığı bahçeyi aydınlattı. Böylece Nestor el arabasını görebildi. İşi bittiğinde bıraktığı gibi, Japon kiraz ağacının hemen arkasında duruyordu.

El arabasının içinde duran küreği aldı ve onu havada birkaç kez çevirerek ağırlığını ölçtü. Tam olarak bir silah sayılmazdı, ama zararsız olduğu da söylenemezdi.

Ne olursa olsun işe yaramak zorundaydı.

Nestor evine girdiğinde masanın üstündekileri alt üst etmekle meşgul olan Manfred'in yüreği ağzına gelmişti.

Nestor sinirle, "Ben seni dışarı atmadan önce," diye patladı. Kapının yanında durmuştu ve küreği önünde tutuyordu. "Hemen buradan defol!"

Manfred silkindi. Sonra hızla cebine bir şey sokuşturdu ve Nestor'la yüzleşmek için arkasına döndü.

"Demek sonunda dışarı çıkmaya karar verdin... Kimse sana misafirlere nasıl davranılacağını öğretmedi mi?"

"Aldığın şeyi yerine koy."

"Ne almış olduğumu düşünüyorsun?"

Nestor gözdağı verircesine küreği havada çevirdi. "Onu

bulduğun yere bırak."

Manfred ellerini kaldırdı. "Aman, aman, sakın kendini kaybetme babalık..."

Manfred'in yağmurluğundan damlayan sular, bahçıvanın masasını ve kağıtlarını ıslatıyordu.

Nestor ellerinin titrediğini hissetti ve küreğe daha güçlü sarıldı.

Manfred burnunu gösterdi. Kafasının üzerine camı çatlak bir güneş gözlüğü tünemişti. "Senin küçük kız arkadaşının bana neler yaptığını görüyor musun? Burnumu kırdı."

"Bence az bile yapmış... Hemen dışarı çık. Ve aldığın şeyi yerine bırak."

Manfred'in elinde bir anahtar belirdi. Eski ve paslanmıştı. Zaman Kapısı'nı açan dört anahtara benziyordu. "Bundan mı bahsediyorsun?" Oblivia Newton'ın şoförü alay edercesine kafasını salladı. "Bunu sana vereceğimi hiç zannetmiyorum... Henüz elime geçirdim ve içimde patronumun bundan çok hoşlanacağına dair bir his var... Aman! Elindeki küreğe dikkat et!"

Manfred, Nestor'un gözdağı vermek için savurduğu hamleden yana kaçarak kurtuldu.

"DEFOL!"

İki adam birbirlerinin peşinde daireler çizmeye başladılar. Yırtıcı hayvanlar gibi aralarında belirli bir mesafe bırakmışlardı. Bir tarafta elinde kürekle Nestor, öteki tarafta anahtarı kafasının üzerinde tutan Manfred.

"Küçük dostun beni fena benzetti," dedi Manfred. "Bense sadece sizi bir ziyaret edeyim demiştim. Belki bir fincan çay içer..."

Nestor küreği havada sallayarak, "O anahtarı aldığın yere koy," diye tekrar bağırdı.

"Yoksa?"

"Anahtarı yerine koy."

Manfred sırtını giriş kapısına verdiğini fark etti ve yavaşça gerilemeye başladı. "Tamam, tamam. Anahtarı sana bırakacağım. Ne de olsa artık yerini biliyorum. Birkaç gün içinde geri gelip onu tekrar alabilirim."

Evi çevreleyen ahşap verandaya doğru geri geri yürüdü. Sonra bahçeye inen iki basamağı aştı. "Belki çocukların hepsi eve döndüğünde tekrar uğrarım, ne dersin?"

"Anahtarı yere bırak. Arabana bin ve gözümün önünden kaybol!"

Manfred, sanki Nestor'un emirlerine uyuyormuş gibi anahtarı tutan eliyle yavaşça yere doğru uzandı.

"Oğlanlar nerede? Onları evde kilitli mi tutuyorsun? Yoksa bir yerlere mi yolladın... Belki Ulysses Moore'un peşine düşürmüşsündür?"

Nestor, küreği öfkeyle verandanın zeminine vurdu. Manfred bir panter gibi zıpladı, boş eliyle küreği yaşlı adamın elinden kaptı ve tüm kuvvetiyle kendine çekti.

Bahçıvan dengesini kaybetmişti. Tepetaklak yere yuvarlanarak çimenlerin üzerine serildi.

Yerde yatarken vücudundaki bütün kemikler kırılmış gibi geliyordu.

Arkasında duran Manfred anahtarı tekrar yağmurluğunun cebine attı. "Yazık oldu ihtiyar. Gene de iyi denemeydi..."

Nestor ayağa kalkmaya çalıştı. Soğuk yağmur damlaları ensesine çarpıyordu.

Nasıl olduysa dizlerinin üstüne doğrulmayı başardı... ve gözünün ucuyla küreğin havada daireler çizerek yüzüne doğru yaklaştığını gördü.

Hızla öteki yana kaçtı. Küreğin başına çarpmasından kıl payı kurtulmuştu.

Manfred gıdaklarcasına gülerek, "Senin gibi yaşlı biri için oldukça iyi reflekslerin var!" dedi.

Fakat hiç beklemediği bir anda Nestor'un tekmesini midesinde hissetti.

Gözleri hayretle açılan Manfred, ağzından tükürükler saçarak iki büklüm oldu. Güneş gözlüğü yere düşmüştü. Büyük bir heyecanla gözlüğünü bulmak için yerde debelenmeye başladı.

"Bunu yapmayacaktın, babalık! İşte şimdi beni çok kızdırdın..."

Ayağa kalktı ve küreği ikinci kez savurdu.

Ancak tam o anda arabanın radyosundan yükselen müzik sesi kesilivermişti.

Bölüm (20)
TİTREŞİMLİ ANAHTAR

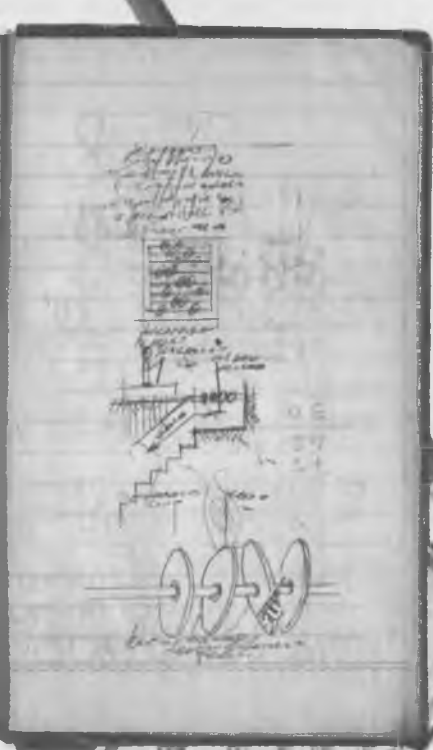

Tanrıça Hator: Eğlence, müzik ve dans tanrıçası. Eski zamanlardan beri Tanrı Horus'un göksel kültüyle ilişkilendirilmiştir. Aşk, doğurganlık ve müzik tanrıçasıdır.

Güneş, yüzünü yavaş yavaş ufukta gizlerken, üstleri başları kurumdan simsiyah olmuş üç çocuk koşarak Hayat Evi'nden çıktılar ve ayna gibi durgun bir suyla dolu kare şeklindeki havuza doğru yöneldiler. Havuzun ortasında yarı inek, yarı kadın olan aşk ve müzik tanrıçası Hator'un heykeli yükseliyordu.

Ancak havuzun başına geldiklerinde durdular ve uzun uzun nefes aldılar.

Jason, Rick'e "Burada olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim. Güneş ışını tam olarak... burayı işaret ediyordu!"

Rick dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle havuzun taşlarının çevresindeki otları yolmaya başladı.

Rick, "İşte! Buldum!" diye bağırdı ve ellerini dokunur dokunmaz un ufak olan yumuşak toprağa soktu.

Maruk ve Jason da yardım etmek için onun yanına diz çökmüşlerdi. Elleriyle otları yolmaya ve toprağı kazmaya başladılar. Otlar, topraktaki çırpılarla beraber tutamlar halinde ellerine geliyordu. Her şeyi temizledikten sonra karşılarına çan şeklinde oyulmuş, sekiz oluklu taş bir kafes çıktı. Bir mezara veya bir su hendeğine benziyordu.

"Bu mu ilahi ışıktan eşik?" diye bağırdı Rick. Küçük bir taş aldı ve onu iki taş parmaklığın arasındaki boşluğa attı.

Taş, metalden bir yüzeye çarptı. Sonra üç kere daha seke-

rek katı bir zemine düştü.

Jason, "Aşağıda bir merdiven var..." dedi. Sonra karanlık boşluğu aydınlatmak için öne doğru eğildi.

Maruk ise ayağa kalkmış etrafına bakıyordu. Muhtemelen Terk Edilmiş Koridorlar'a yakın olduğu için çok az insanın uğradığı, avlunun uzak bir köşesindeki küçük bir vahadaydılar.

Rick, "Gerçekten de herkesin gözünün önündeymiş..." diye mırıldandı. "Kim bilir kaç kişi buraya gelip birbiriyle sohbet etmiş ve bu girişin farkına bile varmamıştır. Hatta bunu bir su kanalı zannetmiş bile olabilirler."

Kafesin altından sadece tek bir insanın geçebileceği genişlikte, çok dar bir geçide giriliyordu.

Jason taş parmaklıklara tutundu ve kendine doğru çekerek çıkarmaya çalıştı. Tüm kafes tuhaf bir şekilde titriyor, ama bir milim bile yerinden oynamıyordu.

Nefes nefese, "Sıkışmış olmalı..." dedi. Sonra bir-iki kez daha kafesi kaldırmayı denedi. "Kim bilir kaç senedir... hiç... açılmamıştır!"

Dördüncü denemeden sonra pes etmişti. Kendini sırtüstü yumuşak çimenlere bıraktı.

Rick, "Hayır, sürgülenmiş olabilir," diye fikrini belirtti.

"Siz de benim duyduğumu duyuyor musunuz?" diye sordu Maruk. "Şarkıda *titreşimli* bir anahtardan bahsediliyordu..."

Bu ahenkli çıngırak seslerinin nereden geldiğini anlamaya çalışırlarken, Rick kafesin sekiz oluğunun altına bağlanmış ve aşağı doğru sallanan bakırdan tuhaf plakalar olduğunu fark etti. Parmaklarını oluklardan içeri geçirdi ve plakaları tıkırdattı. Onun bu hareketiyle biraz önce kulaklarına çalınan çıngırak sesi tekrar duyuldu.

"Tek bir anahtar deliği bile yok. Elde var hiç! Sadece bu tuhaf... ziller," diye belirtti.

Pes etmeye yanaşmadan, lambayı kafesin üzerine yerleştirdi ve içeri daha yakından bakmak için yüzüstü parmaklıkların üzerine eğildi.

Ziller, bronzdan halkalarla parmaklıklara takılmıştı ve soldan sağa hareket ettirilerek yerleri değiştirilebiliyordu. Ve işte tam da yerleri değiştirildiğinde, sesleri de değişiyordu.

Jason topraklı elleriyle kafasını kaşırken, "Hay bin dalgakıran! Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Maruk bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra dudağını ısırdı ve başını salladı.

Rick tekrar zilleri incelemek için eğildi: Bir şekilde birbirlerine bağlanmış gibi görünseler de hepsi yerinden oynatılabiliyordu. Teker teker saydı: Her parmaklıkta iki tane olmak üzere tam on altı tane zil vardı.

"Ben hiçbir şey anlamadım..." dedi sonunda. "Ne yapmamız gerektiği konusunda bir fikrim yok."

Aynı anda Maruk cesaretini toplayıp, "Bu acaba büyük bir... sistrum olabilir mi?" diye sordu. İlk kez arkadaşlarının

bir bilmece karşısında ellerinin kollarının bağlandığına şahit olmuştu... ki bu bilmece kendisi için çocuk oyuncağıydı.

Jason, "Ne dedin?" diye sordu.

Kız, "Sistrum, bir müzik aletidir," diye tekrar etti. Müzisyenlerin koruyucusu olan ve elleri arasında bir sistrum tutan Tanrıça Hator'un heykelini işaret etti. Sonra baktı ki oğlanlardan ses çıkmıyor, devam etti: "Vurmalı bir çalgıdır. Çalmak istediğiniz şarkıya göre zilleri değişik şekillerde dizilebilir."

Jason, "Peki, sen... nasıl dizildiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Müzik dersinde biraz geri kaldım, ama çok zor değildir."

Maruk kafese yaklaştı ve zillerin yerlerini kontrol etti. "Hangi şarkıya göre dizmeliyim?"

Kilmore Koyu'ndan gelen iki oğlan, "*İki Sevgilinin Şarkısı*'na göre!" diye bir ağızdan bağırdılar.

Maruk girişin üzerine eğildi ve taş parmaklıklar boyunca dizilmiş zillerin yerlerini, çıkardıkları tonlardan emin olana kadar bir o yana bir bu yana değiştirmeye başladı.

"İşte yaptım," dedi tekrar ayağa kalkarken.

Jason, "Ne yaptın?" diye sordu. "Hiçbir şey olmadı ki."

Belki de özel bir şey olması gerekmiyordur," dedi Rick. Kafese doğru eğildi ve parmaklıkları tutup kafesi kendine çekti. Bir kez daha sadece zillerin sesi duyulmuştu. Fakat kafes yerinden oynamıyordu.

Ancak tam parmaklıkları bırakmak üzereyken, kafes bir parça hareket ediverdi. Ve sonra yavaşça açıldı.

Kızıl saçlı oğlan dengesini kaybedip geriye doğru savruldu. Fakat Jason onu tutmuştu. Kafesi beraberce girişin hemen yanma, çimlerin üzerine bıraktılar.

Tekrar güçlerini topladıklarında kafesi sırtüstü çevirdiler ve sonunda bu dahice düzeneğin nasıl çalıştığını anladılar: Ziller, birbirlerine bir ağırşak ve tel sistemiyle bağlanmıştı. Küçük teller doğru sıraya sokulduklarında, kafesi duvara bağlayan ve bu sayede açılmasını engelleyen büyük ve sağlam bir ipi serbest bırakıyorlardı.

Tüm bu tel ve zil düzeneğinden etkilenen Rick, "Çok kurnaz bir kilitmiş..." diye kendi kendine söylendi.

Jason şamdanı tekrar eline aldı ve geçidin ağzına yaklaştı. Kalbi bir tamburin gibi vahşice atıyordu.

"Odanın varlığına inanmayanlar şimdi ne diyecekler acaba? Haydi, içeri girelim!" diye bağırdı ve ayağını kayaya oyulmuş spiral şeklinde dolanarak aşağı inen dar merdivenin ilk basamağına koydu.

Fakat Mısırlı kızın elini omzunda hissettiğinde durdu ve arkasına döndü.

"Harikaydın," dedi kız.

Jason gülümsedi. "Sen de harikaydın. Sistrumla yaptıkların..."

Kız, "Eh, hepimiz harikayız!" diye düzeltti ve öteki elini de Rick'in omzuna koydu.

Rick sırıtarak, "Şansımız yaver gitti..." dedi.

"Şansımız değil, *talihimiz* yaver gitti!" diye bağırdı Jason, elindeki şamdanı havada sallayarak. "10 numaralı Büyük Sır kartımız Talih."

Aşağı doğru inmeye başladılar.

Merdiven oldukça dik ve tehlikelerle doluydu. Her basamak onlara ancak topuklarını koyacakları kadar bir yer sağlıyordu ve her seferinde bir öncekinden farklı bir yükseklikteydi. Bu yüzden attıkları her adımda karanlığa düşer gibi oluyorlardı.

Fırtınada denize açılmış bir geminin feneri gibi titreyen mum ışığıyla önden ilerleyen Jason, "Ama şarkıda bununla ilgili hiçbir şey söylenmiyordu..." diye söylendi.

İçerisi çok havasızdı ve bir küf kokusu vardı. Şamdan, incecik perdeler gibi tavandan sarkan örümcek ağlarını yırtarak içlerinden geçiyordu. Bu beklenmedik ziyaret karşısında rahatsız olan ve telaşla bir o yana bir bu yana koşuşturan küçücük bacakların seslerini duyuyorlardı. Birinin buraya son kez adım atmasının üzerinden yıllar geçmiş olmalıydı.

Ayağını atacak başka bir basamak bulamayınca Jason aniden, "Geldik!" diye bağırdı. "Dibe ulaştık!"

Örümcek ağlarıyla kaplı şamdanı havaya kaldırdı ve sonunda Olmayan Oda'yı aydınlattı.

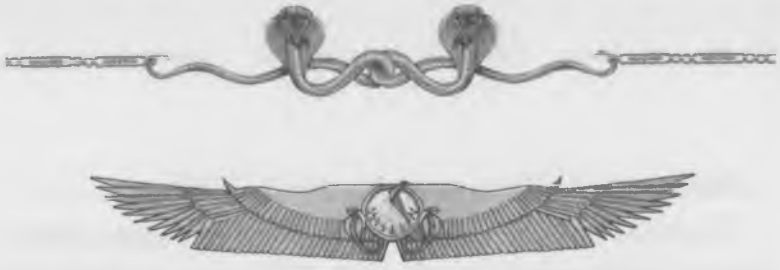

Julia olan biteni pencereden seyretmişti. Bu yüzden Nestor'un yere düştüğünü gördüğünde durup düşünmek için beklemedi. Koşarak oturma odasından çıktı ve uçarcasına merdivenlerden aşağı indi. Verandanın camlı kapılarını açıp dışarı çıktıktan sonra Manfred'in arabasına doğru koşmaya başladı. Adamın dikkatini dağıtacak bir şey yapması gerekiyordu. Bu yüzden aklına ilk geleni yaptı: Farları ve radyoyu kapadı. Sonra sürünerek dışarı çıktı ve çamurlukların arkasına gizlendi.

Buz gibi yağan yağmurun içinden Manfred, "AHA!" diye bağırdı. "Görünüşe göre kedicik yuvasını terk etmiş..."

Nestor, "Julia, hayır!" diye acıyla inledi. "İçeri gir! Kapıyı kapa! Sakın içeri girmesine izin verme!"

Argo Villası'nın kapısı hemen birkaç adım ötesindeydi ve açık kalmıştı. Ama Julia çamurluğun arkasında saklandığı yerden çıkmayacaktı.

Nestor yeniden, "KAPIYI KAPA!" diye bağırdı.

Manfred eve girmek için koşmaya başlamıştı

Julia son ana kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra yağmurluklu adamın arabaya yaklaştığını gördüğünde aradaki mesafeyi ayarladı ve...

Gizlendiği yerden ok gibi fırlayarak adamı yere serdi.

Manfred neler olduğunu bile anlayamadan kendini hava-

da uçarken bulmuştu. Son hatırladığı şey, tabana kuvvet eve doğru koşuyor olduğuydu. Şimdiyse yüzüstü yerde yatıyordu. Gözlerini açtığında tam önünde, çakılların arasında bir çamur göleti gördü. Ve göletin ortasında duran anahtar, küçük bir denizde yüzen küçük bir gemiyi andırıyordu. Yağmurluğunun cebinden düşmüş olmalıydı.

Julia saklandığı köşeden çıktı ve anahtarı almak için eğildi. Sonra dönüp eve doğru koşmaya başladı. Ama kendisiyle Argo Villası'nın açık kapıları arasında Oblivia'nın şoförü yatıyordu.

Deniz fenerinin ışığı yavaşça üzerlerinde dolaştı.

Nestor, "Julia!" diye bağırdı, yağmurun altında. "Hemen uzaklaş! Kaç!"

Julia hiç tereddüt etmeden döndü ve yağmurun altında koşmaya başladı. Manfred'in küfürler savurarak ayağa kalktığını duyabiliyordu.

Julia kendini denizle karşı karşıya bulana dek koştu. Salton Uçurumu'nun ucuna gelmişti. Hemen önünde sahile inen basamaklar başlıyordu.

Bir gün önce Jason'ın neredeyse boşluğa düştüğü yerdeydi.

Döndü. Yağmurun altında Manfred'in yağmurluğunu ayırt edebilmek için gözlerini kıstı. Sonra anahtarı başının üzerinde salladı.

"Eğer istediğin buysa gel de al!" diye bağırdı. "Cesaretin varsa gel de al!"

Rüzgar, bir kamçı gibi saçlarının arasında şakladı.

Bahçedeki adam önce Argo Villası'nın açık kapılarına baktı, sonra anahtarı sallayan kıza. Yağmurluk giymiş bir mamuta benziyordu.

"Julia, hayır! Hemen oradan uzaklaş!" Nestor da ayağa kalkmıştı.

Manfred bir süre düşündü, sonra bir karara vardı.

Kıza doğru yaklaşmaya başladı. "O anahtarı bana ver."

Julia gülümsedi. Ama kalbi korkudan küt küt atıyordu. Oyun şimdi kendisinin kontrolündeydi.

Gökyüzünde bir şimşek çakarken, Manfred, "O anahtarı bana ver... seni küçük sıçan," diye bağırdı.

Deniz fenerinin ışığı üzerlerinde döndü.

"Bir adım daha yaklaşırsan, anahtarı suya atarım!"

Manfred kızdan üç adım uzaklıkta durdu. Islak yağmurluğu parıldıyordu.

Gözdağı verircesine, "Kiminle uğraştığına dikkat et, küçük kız..." dedi.

"Asıl sen dikkat et," diye cevap verdi Julia. Anahtarı parmağının ucunda döndürmeye başlamıştı. "Yoksa yanlışlıkla elimden düşebilir..."

Nestor, Manfred'in arkasından, "Julia!" diye bağırdı.

Manfred, "Cici deden seni çağırıyor, küçük kız..." dedi alay ederek. "Neden ona cevap vermiyorsun?"

Kız, "Çünkü yağmurluk giymiş koca bir domuzla konuşmaya çalışıyorum," diyerek lafı çarptı.

Domuz olduğu şüphe götüren adam öne doğru atıldı ve Julia'yı kendisinden ayıran üç adımı göz açıp kapayana kadar aştı.

Ama kız bunu bekliyordu. Sonuçta o artistik jimnastik şampiyonu, kısa mesafe koşu birincisi ve okulun voleybol takımının en iyi servis atıcısı Julia Covenant'dı.

Ani bir hareketle yana çekildi ve anahtarı kayalıklardan aşağı bıraktı. Tam o anda ıslak bir kütle önünden geçip anahtarın ardında boşluğa atladı.

Deniz fenerinin ışığı yavaş yavaş dönüyordu.

Ve ışık üzerlerinde geçip gidene kadar, Manfred boşlukta gözden kaybolmuştu.

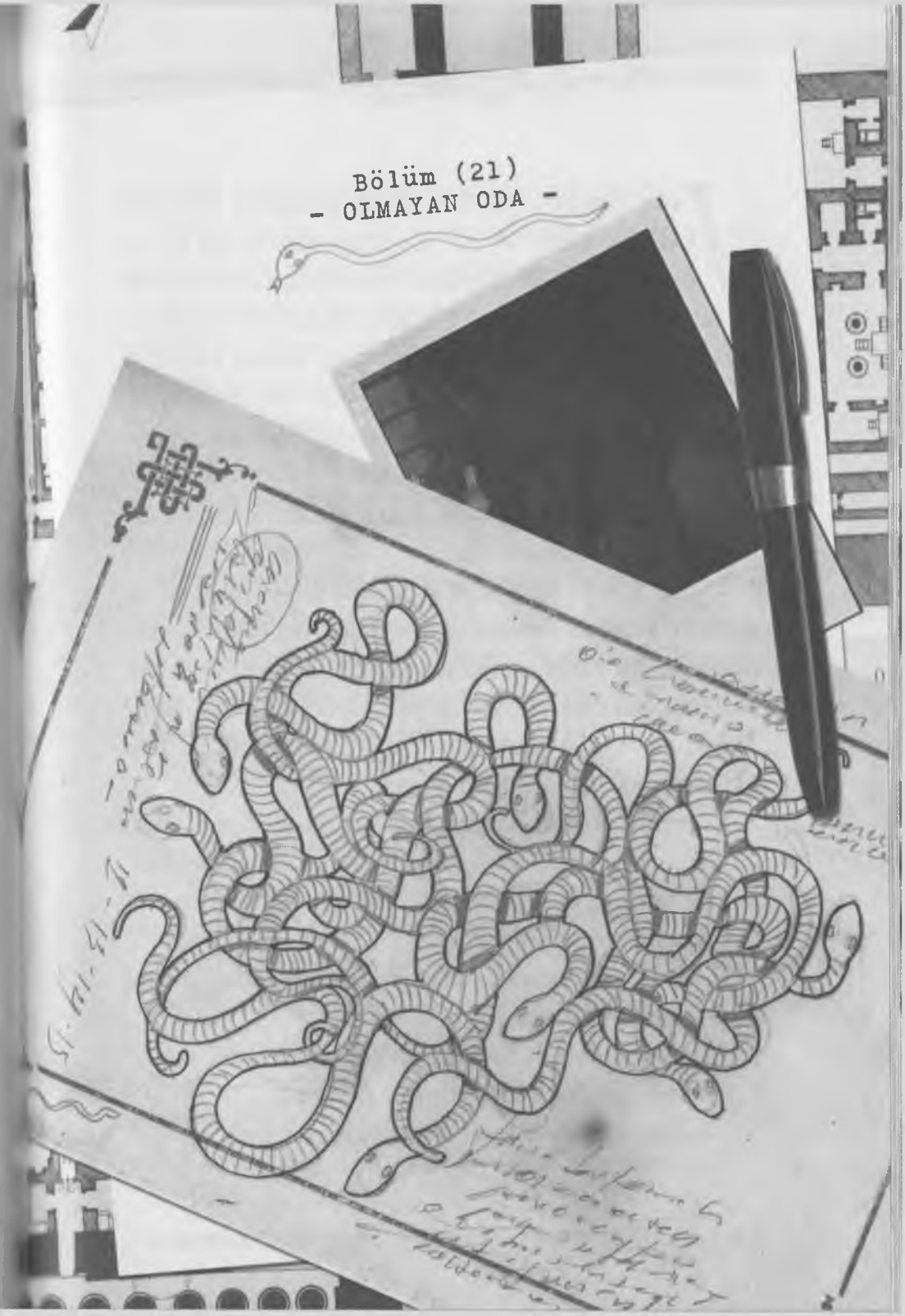
Bölüm (21)
- OLMAYAN ODA -

Jason şamdanı kendi etrafında gezdirerek Olmayan Oda'nın içinde bir ışık yayı oluşturdu. Burası dar ve derin bir odaydı. Kayalara oyulmuş duvarlarını şimdi örümcek ağlarının örttüğü eski zamanlardan kalma ve karanlık bir yerdi. Jason'ın ışığı boğucu havada kararsızca titreşti ve karşılıklı duvarlara muhafızlar gibi dizilmiş altından tespihböceklerini meydana çıkardı. İki duvar boyunca uzanan tespihböceklerinin arasından taş bir yol uzanıyor, yolun sonunda bir tür sunak yükseliyordu. Sunağın üzeri tozla kaplı objelerle doluydu.

Jason, "Kim bunlar?" diye alçak sesle sordu. Elindeki titrek ışığı, altından yapılmış tespihböceklerine tuttu. Üzerlerine birtakım yüzler işlenmişti. Yüz çizgileri katı ve inanılmayacak kadar eskiydi. Neredeyse uzaylılara benziyorlardı.

Maruk, "Onlar Kurucular..." diye mırıldandı. "Hayat Evi'ni kurmak için denizden gelenler."

Kurucular doğrudan önlerine bakıyorlardı. Taştan, uzun örtülerinin içinde hareketsiz ve yalınlardı. Kolları vücutlarının iki yanında duruyordu ve ayaklarıyla kaplumbağa kabuklarının üzerine basıyorlardı.

Çocuklar tek bir kelime bile etmeden orada durdular ve bu gizemli yerin sessizliğini dinlediler.

Sessizliği ilk bozan Rick oldu. Yere eğildi ve "Bakın... Yaşlı adam bize yalan söylemiyormuş!" dedi.

Gerçekten de merdivenin hemen dibinde, tozla kaplı üç

tane şekil vardı: Fildişinden üç küçük kaplumbağa.

Kaplumbağalar, Salton Uçurumu'ndaki mağaranın kapısının üzerinde bulduklarının aynılarıydı.

Jason yüksek sesle yutkundu. Sonra Olmayan Oda'ya bakmak için tekrar geri döndü.

Attığı ilk adımda ince bir kar tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi hissetti. Çünkü ayağı taş zemine basmadan önce birkaç santim yüksekliğindeki kumların içine batmıştı.

Sonra "Sunağa gitmemiz gerektiğini düşünüyorum..." diye öneride bulundu.

Mum ışığı tespihböceklerinin sırtına işlenmiş hareketsiz yüzlerin üzerinde ışıldadı.

Maruk da onun ardı sıra ilerlemeye başlamıştı. Tılsımını yeniden cebinden çıkarmış, gerilmekten bembeyaz olmuş elleriyle ona sımsıkı tutunmuştu.

Rick sıranın sonunda ilerliyor ve tedirgince etrafına bakıyordu.

Bu sessiz krallıkta kendini huzursuz hissediyordu... Ona, Kurucular'ı uykularında rahatsız ederek büyük bir suç işliyorlarmış gibi geliyordu...

Odanın içi uzak gümbürtüler veya kim bilir nereye düşen su damlalarının sesi gibi acayip gürültülerle doluydu. Rick bir an boğuk tıslamalar duyar gibi oldu, ama sonra bunların sadece hayal gücünün eseri olduğuna kendini inandırdı.

Bir adım, bir adım daha derken üç arkadaş yavaşça Ku-

rucular'ın gözlerini diktikleri, üzeri objelerle dolu olan sunağa yaklaştılar.

Jason, "Neredeyse geldik..." diye fısıldadı. Örümcek ağlarının ve karanlığın içinden geçerek haritaya benzer bir şey aradı.

Sonra aniden duruverdi. "Maruk, ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey, neden?" diye cevap verdi kız, hemen arkasından.

"Öyleyse neden omzumu tutuyorsun? Bu şekilde yürüyemiyorum..."

"Ben omzuna dokunmuyorum bile..."

Mum ışığı fark edilmeyecek bir şekilde titredi.

Oldukça yavaş konuşarak, "Eğer senin elin değilse..." diye fısıldadı Jason, "öyleyse omzumdaki bu şey ne...?"

"Şamdanı havaya kaldır Jason. Ben bir şey göremiyorum."

Her ikisinin arkasında Rick, iki sıra halinde uzanan tespihböceklerine bakmak için başını çevirdi ve bir an için önlerinde hareket eden bir şey görür gibi oldu.

Jason, sol omzu aydınlanıncaya kadar şamdanı yavaşça havaya kaldırdı.

Maruk, "Ah, hayır!" diye bağırdı. "Ah, hayır, Jason!"

Oğlan başını her seferinde bir milim çevirerek yavaşça döndü.

Omzundaki ne olduğu anlaşılmayan şey tısladı ve ceviz büyüklüğünde sapsarı gözlerle ona baktı.

Bu bir yılandı!

Jason çığlık atmamak için kendini zor tuttu ve şamdanı tutan eliyle yılanı üzerinden aşağı attı. Yılan *güm* diye yere düştü ve kumların içinden kıvrıla kıvrıla ilerleyip karanlığın içinde kayboldu.

Hemen ardından içini çekti ve "Uff... Ucuz atlattım," diye inledi. Sonra etrafı aydınlatmak için tekrar şamdanı havaya kaldırdı.

Ancak Maruk etraflarında neler olduğunu gördüğünde çığlığına engel olamamıştı. Daha arkada duran Rick ise korkudan inme inmiş gibi donakalmıştı.

Baktıkları her yerde yılanlar vardı: Tavandan düşüyor, ayaklarının altındaki kumların içinde kıvrılıyor ve tespihböceklerinin içinden çıkıyorlardı. Geriniyor, birbirlerine dolanıyor, her yeri sarıyor ve tekrar karanlıkta kaybolmadan önce nedensiz yere birbirlerini ısırıyorlardı. Görünüşe göre çocukların gelişi onları yıllar süren uykularından uyandırmıştı.

Jason, "Rick?" diye fısıldadı. "Ne yapacağız?"

Yılanların sayısı giderek artıyordu. Sürekli tavandan *güm* diye yere düşüyorlardı.

"Rick?"

"Şşşt! Düşü... Düşünüyorum..."

"Biraz acele eder misin?"

Maruk bir şeyler mırıldanıyordu.

Rick, "Yılanlar... sağırdır," diye hatırladı. Yılanlarla ilgi-

li bildiği her şeyi hatırlamaya çalışıyordu. "Onları rahatsız eden şey... titreşimlerdir."

"Öyleyse hiçbir şeyi titretmeyelim, olur mu?"

"Ve ayrıca... sanırım ateşten korkuyorlardı... ve belki de ışıktan."

"Tamam, harika. İşte duymak istediğim şey. Tam da yanımızda yanmakta olan bir mum varken."

Jason elindeki şamdanı ayaklarının önünde yarım daire şeklinde döndürdü ve tıslayan, kızgın yılan kalabalığını önlerinden uzaklaştırdı. Maruk bir çığlık kopardı.

"Buradan çıksak iyi olur," dedi Rick. "Bu küçük canavarlar şimdilik biraz mayışık olabilirler, ama sonra..."

"Sence zehirli midirler?"

"Bilmiyorum. Olabilir..."

Jason aniden karar verdi: "Ben şansımı denemek istiyorum!" dedi. "Sunağa o kadar yakınım ki, elimi uzatsam dokunabilirim."

Rick'in gözleri dehşetle büyüdü. "Jason, hayır! Delilik etme! Merdivene varıncaya dek yavaşça geri geri gitmeliyiz. Sonra da var gücümüzle koşmalıyız!"

"Rick, sunaktan sadece bir metre ötedeyim..."

Maruk, "Ama ayağımızın altı vıcık vıcık zehirli yılanlarla kaplı!" diye bağırdı.

"Belki sadece korku filminden fırlamış zararsız yılanlardır," dedi Jason. "Siz kımıldamayın!"

"Jason!"

Oğlan şamdanı daha da yükseğe kaldırdı ve ileri doğru iki adım attı.

Sunağın üstünde farklı farklı bir sürü obje duruyordu. Hepsi de kumla, tozla ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Mücevherlerle dolu kavanozlar, küçük taş heykelcikler, saç tokaları, papirüs tomarları, tahta kutular...

Jason üçüncü adımını da atarken kendi kendine, "Kafanı çalıştır Jason, kafanı çalıştır..." diyordu. Kilmore Koyu'nun haritası bu eşya yığınının altında, herhangi bir yerde saklı olabilirdi.

Maruk korkudan hafifçe ağlamaya başlamıştı. Jason şamdanı yere yakın tutarak döndü ve kıza baktı.

Sonra önündekine odaklanmak için tekrar sunağa doğru döndü.

"Kafanı çalıştır, Jason..." diye bir kez daha kendi kendine fısıldadı. Sonra hücre deliğinde bulduğu papirüste yazanları düşündü: *Not: Haritayı güvenli bir yere koymaya karar verdim: Olmayan Oda'ya.*

Harita uzun zamandır burada duruyor olamazdı. Birkaç sene olmuş olmalıydı. Daha fazla değil.

Jason avucunu açtı ve sunağın görünüşe göre daha az tozlu ve örümcek ağlarıyla o kadar da fazla kaplanmamış olan yüzeyine dokundu.

Bir kutucuk, bir saç tokası, altından bir heykelcik... Aradığı şey tam olarak neye benziyor olabilirdi?

Arkasından Rick "Jason!" diye bağırdı. "Acele et! Ayak-

larımın etrafında dolaştıklarını hissediyorum..."

Jason'ın eli, bazı objeleri kavrayıp bazılarını kenara iterek tozların arasında ilerliyordu.

Harita. Kilmore Koyu'nun haritası... Nerede olabilirdi? Neresi güvenliydi?

Jason, "Belki de..." diye düşündü. "Haritayı buraya getiren kişi, onu odadaki en eski eşyaların arasına saklamıştır. Böylece haritayı arayanları şaşırtmış olacaktır. Kafanı çalıştır Jason. Daha da iyisi, hiç düşünme daha iyi. Sadece içgüdülerini dinle."

Oğlan, şamdanı aşağı indirdi ve yere koyup arkasında bıraktı.

"Jason?"

Sonra gözlerini kapadı ve hayal etti. Haritayı gizlemek için buraya geldiğini hayal etti. Çok önemli bir haritayı. Oblivia Newton'un bulmaması gereken bir haritayı. Bütün Hayat Evi'ndeki en gizli odayı bulduğunu hayal etti. Çölün en zehirli yılanları tarafından korunan bir odayı...

Kalbinin boğazında attığını hissediyordu ve beyni öyle şiddetli zonkluyordu ki, başka hiçbir ses duymuyordu.

Jason bir nefes aldı.

Avuçlarını yukarı doğru çevirdi ve sunağın altını yokladı. Eline bir taş geldi ve çok yavaşça bu taşa bastırdı.

Tak.

Onun bu hareketiyle sunağın altındaki cisim bir anda hafifçe kopuvermişti ve şimdi avucunun içinde duruyordu.

Jason gözlerini açtı. Fakat gözlerini o kadar sıkı kapatmıştı ki bir süre bakışlarının önünde sadece bembeyaz pamukçuklar uçuştu durdu.

Elini geri çektiğinde gördüğü şey tahtadan düz bir çerçeveydi.

Döndü ve mum ışığında tekrar inceledi.

İçinde kahverengi tonlarda bir kağıda basılmış bir harita vardı. Altındaki süslü bölümde şöyle yazıyordu:

Cornwall'a bağlı Kilmore Koyu'nun ilk ve tek eksiksiz haritası

Jason ağzı açık, donakalmıştı. Sonra yüzünü arkadaşlarına çevirdi ve bağırdı: "Onu buldum! Onu buldum! Kilmore Koyu'nun haritası artık bizim!"

Aynı anda mum söndü.

Bölüm (22)
- KARTLAR AÇILIYOR -

Odan bağırır ve Maruk
şu a
led
baş
gö
Ço
bi
R
B

Odanın karanlığında Rick bağırır ve Maruk şu ana kadar kendi kendine fısıldayarak söylediği duaları yüksek sesle okumaya başlarken, Jason çerçeveyi sıkıca göğsüne yapıştırmıştı.

Çocukların etrafı, tıslayan ve sürtünen bir karanlıkla çevrelenmişti.

Rick, "Hareket etmeyin!" diye bağırdı. Bohçasını karıştırarak bir şeyler aramaya başlamıştı.

Maruk bir an için dua etmeyi bırakıp, "Nasıl hareket edebiliriz ki zaten?!" diye cevap verdi.

Rick bir süre daha bohçasını karıştırdı ve sonunda içinden bir kibrit çıkarıp yaktı.

Korkudan bembeyaz kesilmiş suratı titrek ışığın halesiyle aydınlandı. "Mumları yeniden yakmamız gerekiyor! Jason, çabuk şamdanı Maruk'a uzat."

Jason görmeyen gözlerle yere eğildi ve el yordamıyla şamdanı aradı. Tam şamdanı tuttuğunda Rick de sönen kibritin ardından bir yenisini daha yakmıştı.

Eli ayağına karışan Jason, "Kibritleri bana versen bu işi daha çabuk halletmiş olmaz mıydık?" diye inledi.

"Hadi, şamdanı Maruk'a uzat!"

Jason öne doğru bir adım attı ve şamdanı Maruk'a verdi.

Kız, "Aldım!" diye bağırdı.

Rick'in ikinci kibriti de sönmüştü. Üçüncü kibriti eline aldı ve çakmadan önce bir süre bekledi.

"Maruk, şimdi bir adım geri gel ve şamdanı bana..."

Ancak cümlesini bitiremedi. Çünkü tam o sırada bir yılan *güm* diye Maruk'un kafasına düşmüştü. Kızcağız bir çığlık atıp elinde tuttuğu şamdanı kaygan yaratığın üzerine fırlattı.

Şamdan, Kurucular'dan birinin tespihböceğine çarpınca Maruk, çığlıklar atarak merdivenlere koşmaya başladı. Önüne çıkan her şeyi yere yıkıyordu. Rick dahil...

Jason, "Koş!" diye bağırdı. O da kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

Avazları çıktığı kadar bağırarak, roket hızıyla merdivenleri tırmandılar ve sağ salim bahçeye ulaştılar.

Ancak bir kere bahçeye vardılar mı, hayatta olduklarına sevinecek kadar bile zaman bulamayacaklarını anladılar. Çünkü elinde parlak bir bıçak tutan Mısırlı genç adamla yüz yüze gelmişlerdi.

Adam Maruk'a ve Rick'e "Uslu olup kımıldamamanızı öneririm..." dedi ve onları sırtları havuza bakacak şekilde yan yana dizdi.

Sonra geri dönüp merdivenlerin karanlığında saklanmaya çalışan Jason'ı yakasından tuttuğu gibi ötekilerin yanına sürükledi.

"Güzel, çok güzel..." diyen bir ses duyuldu, ardından genç adamın arkasında Oblivia Newton beliriverdi. "Demek kahraman kaşifler misyonlarını yerine getirip geri dönmüşler!"

Kadının arkasındaki gökyüzü kan kırmızısı bir renge bürünmüştü.

Oblivia haritayı arkasında saklamak için her yolu deneyen Jason'ı işaret etti. "Gözlerime inanamıyorum?! Genç Jason Covenant!"

Jason, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Umutsuzca havuza doğru geri geri yürüyordu.

Oblivia oğlana doğru eğildi. "Gerçekten de hala anlamadın mı?"

Tek bir hareketle Mısırlı gence haritayı Jason'ın elinden almasını işaret etti.

Tüm gücüyle karşı koyan Jason, "Hayır!" diye bağırmaya başlamıştı.

Fakat kafasına aldığı bir darbeyle sesi kesildi ve bayılarak yere yuvarlandı.

Rick, "Hainler!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Ancak o da karnına bir tekme yedi ve iki büklüm yere çöküp kıvranmaya başladı.

Maruk arkadaşlarına yardım etmek için yere eğildi. Sonra Oblivia'ya dönüp "Hırsız!" diye bağırdı.

Kadın çerçeveli haritayı Mısırlı genç adamın elinden kaptı ve küçümseyerek Maruk'a baktı.

"Peki, kafandaki bu deli saçması saç modeliyle sen de kim olabilirsin? Şu meşhur Julia mı?"

"Benim adım Maruk. Büyük Kitabe Ustası'nın kızıyım!"

Oblivia Newton, "Aman aman! Bu yanlışımı affedin, ne olur!" diye korkmuş gibi yaparak bağırdı. Ama gözü ellerinin arasında tuttuğu şeydeydi.

Dikkatle çerçeveyi açtı ve haritayı içinden çekip çıkardı. Sonra kendinden memnun bir ifadeyle, "Evet, işte artık ellerimdesin... Kilmore Koyu'nun haritası, seni ne zamandır arıyorum bir bilsen! Eşsiz, değerli ve... sonunda benim oldu!"

Maruk tekrar, "Hırsız!" diye bağırdı.

Oblivia gözlerini ellerinin arasında tuttuğu kağıttan ayırmadan Mısırlı gence, "Boğ onu," diye emretti. "Ötekileri de yılanlara at."

Genç adam bıçağını salladı ve gözdağı verircesine yavaş yavaş Maruk'a yaklaşmaya başladı. Bu sırada Jason hala baygın bir halde yerde yatıyordu ve Rick de yediği tekmeden dolayı tekrar ayağa kalkamamıştı.

Tam o anda haşmetli bir ses, "Dur!" diye buyurdu.

Ve Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın yaşlı sahibi topallayarak gölgelerden sıyrıldı.

Ağrıyan bacaklarıyla birkaç adım atarak, "Anlaşmamızın şartları hala geçerli, *har!*" diye homurdandı. "Sen haritayı alırsın, ben de çocukları."

Oblivia, "Onlarla ne yapmak istiyorsan yap, babalık," diye cevap verdi. "Benim gitme zamanım geldi."

"*Har, har!* Harikulade! Daha harikulade olamazdı. Bilmek istersin diye düşündüm, ben ve Talos bütün kalbimizle seni bir daha görmemeyi umut ediyoruz. *Boğ onu*, demek *har!*" Yaşlı adam yardımcısına ters ters baktı. "Böyle bir em-

re uymayı mı düşünüyordun yoksa? Onlar çocuk... *Har!* Kural 32: Çocuklara dokunma. Sana bunu öğretmemiş miydim?"

Oblivia Newton bir kahkaha attı.

"Sen de sakın güleyim deme, rahibe. *Har!* O haritayı sana bırakıyorum, çünkü benim sözüm hala bu şehirdeki en güvenilir sözlerden biridir." Yaşlı adam şişmiş ayaklarından birini uzatıp Ustura Ağız'ı dürtükledi. "*Har!* Ve bu hanım hala hayatta olduğu içindir."

Sonra öne uzanıp en hiddetli bakışıyla doğrudan kadının gözlerinden içeri baktı ve şöyle dedi: "Şimdi ben fikrimi değiştirmeden ve Talos'a bir süredir ısrarla rica ettiği özel tatlıyı sunmadan önce buradan defol git!"

"Adamına beni dışarı çıkarmasını söyle," diye cevap verdi Oblivia. "Ondan sonra beni bir daha hiç görmeyeceksin."

Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibi elini salladı ve genç adam kadınla birlikte oradan uzaklaştı.

Yaşlı adam Rick'e doğru eğildi. "Hey, Taş Kalp, nasıl gidiyor?"

Rick cevap vermeden önce birkaç kez öksürdü: "Neden gitmesine izin verdin?"

"Çünkü ona bir söz vermiştim, *har!* Ve haritayı bulmam için bana ödeme yapmıştı."

Bu arada Maruk avucunu havuza daldırıp biraz su almıştı ve Jason'ın yüzünü yıkıyordu.

"Taş Kalp, arkadaşın kötü bir darbe almış..."

Suyun etkisiyle Jason, öksürdü ve kendine geldi.

"*Har!* Görüyorum ki hala hayattasın."

Jason gözlerini silerek, "Nereye gittiler?" diye sordu.

"Haritayla beraber kaçtılar..." diye cevap verdi Maruk.

Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibini görür görmez Jason'ın şaşkınlıktan gözleri büyüdü ve hemen ardından, "Peki, sen burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Ah, şimdi anlıyorum... Oblivia Newton'ın haritamızı çalması senin suçun!"

Yaşlı adam kendini savunurcasına ellerini salladı. "*Har!* Gördüğüm kadarıyla kafana yediğin o darbe senin dilini hiç köreltmemiş... Haritanızı çalan ben değilim. Bana sadece onu bulmam için para ödendi. Ve tabii ki her zamanki gibi başarılı oldum. *Har, har...*" Sonra dişlerini acıyla sıkarak geriye doğru yalpaladı. "*Har!* İnanın bana, güneş batarken bu bacaklar daha da çok ağrıyor!"

Yaşlı adam merdiveni gizleyen kafese doğru yaklaştı. Hala koydukları gibi yerde duruyordu.

"Sizler... sizler... aklımın ucundan bile geçmeyecek bir şey yaptınız," dedi başını sallayarak. "Hator'un havuzunun altında, ha! İnanılacak gibi değil. *Har, har!*"

Duvarların arasından geçerlerken Oblivia Newton kılavuzuna geri dönmesini işaret etti ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arkasına bakmak için birkaç kez durduğu oldu ama görünüşe göre kimse onu takip etmiyordu.

Emin olmak için beş kez yolunu bile değiştirdi. Sonra tekrar yoldan ayrıldığı yere geri dönüp her seferinde arkasına bakmaya devam ederek yürümeye devam etti.

Dükkanda çalışan genç adamın kendisini takip etmediğine iyice ikna olduğunda, gerisin geri doktorun mahallesine dönmeye karar verdi.

Fakat son bir önlem olarak, gideceği yerin tam karşı köşesine gizlenip ona kadar saymayı ihmal etmedi. Eve dönüp elinde sımsıkı tuttuğu Kilmore Koyu'nun haritasını inceleyeceğini düşündükçe içi içine sığmıyordu.

Ama dönmek için acele etmesine rağmen, Oblivia görülme riskini göze alamazdı.

Sonunda yeteri kadar beklediğine kanaat getirdi. Saklandığı yerden çıktı, caddenin karşısına geçti ve iki katlı bir binaya doğru yürümeye başladı. Ne olduğu belirsiz bu bina eskiden daha iyi günler görmüş olmalıydı.

Sağına ve soluna son bir kez daha baktıktan sonra içeri girdi.

İçeride sessizlik hüküm sürüyordu. Bir zamanlar bir vergi memurunun ofisi olan bu bina, uzun süredir terk edilmişti. Kötü şöhreti yüzünden kimse buraya yaklaşamıyordu: İnsanları bir yerden uzak tutmak için, onlara verecekleri vergi-

leri hatırlatmaktan daha iyi bir yol olamazdı.

Bodrumdaki pişmiş topraktan kırık küplerin ve demetlenmiş papirüs kamışlarının arkasına tahta bir kapı gizlenmişti. Ulysses Moore bu kapıyı da gizleyerek mühürlemeye çalışmış olmalıydı.

Oblivia haritayı elinde sıkıca tutarak, "Şimdi hepsini ortaya çıkarmış olacağım..." diye fısıldadı.

Yolunda duran bir masayı tekmeledi ve dosdoğru kapıya yürüdü.

Sonra cebinden ucunda kedi oyması olan bir anahtar çıkardı ve kilide soktu.

Ama anahtarı kullanmasına gerek yoktu. Çünkü kapı zaten açıktı.

Bunun üzerine şöyle bir durup düşünen Oblivia, "Demek ki anahtar sadece kapıyı öteki taraftan açmak için gerekiyor..." diye akıl yürüttü.

Bu ilginç bir keşifti, ayrıca çok da tehlikeliydi.

Bir başkası daha bu kapıyı bulursa neler olurdu?

Bunu düşünmeyi başka bir zamana erteledi. Tahta kapıyı ittirerek açtı ve eşikten geçti. Cleopatra Biggles'ın evine geri dönmüştü.

Kediler etrafında çılgınlar gibi koşuşturmaya ve tıslamaya başladılar. Oblivia onların aralarından geçerek yere bakmadan evin içinde ilerledi.

"Manfred?"

Bir vınlama sesi duyuldu ve kolundaki saat tekrar çalış-

maya başladı.

Cleopatra Biggles, bir karış açılmış ağzıyla hala salonda uyuyordu. Kedisi Sezar, dirseğinin altına kıvrılıp yatmıştı.

Oblivia pencereden dışarı baktı.

Yağmur neredeyse tamamen dinmişti, ama gökyüzü hala karanlık ve bulutluydu. Oluklardan şıpır şıpır sular damlamaktaydı.

Tekrar, "Manfred," diye bağırdı ve ön kapıya yöneldi.

Dışarıda siyah otomobilden eser yoktu.

Kendi kendine, "Pes doğrusu! Hangi lahana tarlasında tavşan aramaya gittiğini bilmek isterdim!" diye bağırdı.

Oblivia öfke nöbetlerinden birine girmek üzereydi ki, haritanın hala elinde olduğunu hatırladı.

Sonra heyecanla katlanmış haritayı açtı. Ve bunu yapar yapmaz kahkaha atmaya başladı.

Kahkahaları arttıkça arttı.

Güvenilir şoförünün ve otomobilinin yerinde yeller esiyorduysa bile, artık bunu hiç umursamıyordu.

Kürkünü yerden almak için son kez oturma odasına geri döndü ve Bayan Biggles'ın pamuklu terliklerini ayağına geçirdi.

Dışarı çıkmadan önce ışıkları söndürmeyi de ihmal etmedi.

"İyi geceler Bayan Biggles..."

Çiseleyen yağmura ve ayağındaki kocaman terliklere rağmen, Oblivia Newton kendini harika hissediyordu.

Bölüm (23)
- EVE DÖNÜŞ -

Argo Villası!!!

Rick, Jason ve Maruk, dükkan sahibinin uzaklaşmasını beklediler. Sonra Misafirhane'ye geri döndüler. Firavun heyeti hala bahçedeki geçit törenine devam ediyordu ve kimse çocukları fark etmedi.

Rick ve Jason, son kez Hayat Evi'nin duvarlarına baktılar. Taşlar, şimdi karanlık olan gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Sonra hep beraber yeraltındaki depo odalarına doğru yürümeye başladılar.

Aşağı indiklerinde Rick'in artlarında bıraktığı işaretleri takip ederek Maruk'la karşılaştıkları odaya giden yolu buldular.

Oğlanlar beraberce tahta paneli kenara kaldırdılar ve tuğla duvardaki deliğin önünü açmaya başladılar.

Uzun bir süre hiçbirinin ağzından tek kelime dökülmedi. Hepsi de biraz sonra yaşanacak ayrılık sahnesinden dolayı huzursuzdu.

Duvardaki deliğin önü tamamen açıldığında, "Sanırım..." dedi Maruk, "...şimdi vedalaşmamız gerekiyor."

Jason başını ovdu. Yediği darbe yüzünden kafası hala acıyordu.

Rick sıkılgan bir tavırla gözlerini yere çevirdi. "Sanırım haklısın..."

"İyi... Öyleyse..." Mısırlı kız gülümseyerek boynundan değerli tılsımını çıkardı ve onu Rick ile Jason'a uzattı. "Bunu hanginize vereceğimi bilmiyorum... Ama sizin taşımanızı istiyorum."

Tılsımı Jason'a uzattı. Çocuk bu beklenmedik hediyeyi kabul edip etmemek konusunda kararsız olsa da elini açtı ve tılsımı aldı. "Maruk, yapma... bu senin için çok önemli," dedi. Kızın dua ederken tılsımını elinden bırakmadığını hatırlıyordu.

Maruk dudağını ısırdı. "Bu bir hediye. Horus'un Gözü sizi kötü talihten koruyacak ve kötülükleri uzak tutacak. Tıpkı bizi Olmayan Oda'da koruduğu gibi..."

Jason ısrar etmeyi denedi.

Ama Maruk ona konuşma şansı tanımadan, "Nereye giderseniz gidin, onu yanınızdan ayırmayın," dedi.

Rick önce dişlerini sıktı. Sonra bohçasını yere bıraktı.

"İyi bir hediye bir başka hediyeyi hak eder..." dedi ve geriye kalan son kibritlerini çıkardı. "Bunlar bizi hatırlaman... ve arkadaşlarını hayrete düşürmen için. Elbette tılsımın kadar değerli değiller, ama... elimizde birkaç metrelik bir ipten başka hiçbir şey yok."

Maruk kibritleri sanki dünyanın en değerli hediyeleriymiş gibi kabul etti

Sonra üç arkadaş bir süre sessizce beklediler ve bu akşamüstü başlarından geçen inanılmaz maceraları düşündüler.

Maruk, "Tekrar görüşecek miyiz?" diye sordu.

Jason, "Görüşeceğimize bahse girerim!" diye cevap verdi.

Rick gülümsedi. "Hiç kuşkusuz geri döneceğiz."

Sonra birbirlerini kucakladılar.

"Haritanız için üzgünüm..." diye fısıldadı Maruk.

"Unut gitsin."

"Onu geri alacağız."

Kollarını bıraktılar ve vedalaşmadan önce söylenecek son bir söz aradılar.

"Acele edin! Kız kardeşin seni bekliyor olmalı Jason... Ve sen Rick, Jason'a çok fazla uymayıver olur mu?"

"Bana güvenebilirsin, Maruk. Sen de dikkatli ol ve burayı koruyabildiğin sürece herkesten koru."

Maruk, "Gidin artık..." dedi. "Ben fikrimi değiştirip sizi takip etmeye karar vermeden buradan gidin."

Rick ve Jason duvarı aştılar ve geçidi arkalarından kapattılar. Maruk'un öteki tarafta aynı şeyi yaptığını duyabiliyorlardı. Veda etmek için son kez tuğlalara vurdular.

Sonra merdivenleri inmeye başladılar. Uzun koridoru aştılar ve başladıkları kapıya geri döndüler.

"Geldik..." dedi Rick.

Jason kapıya baktı ve "Beni asıl öfkelendiren şey ne biliyor musun?" diye sordu.

"Nedir?"

"Atlattığımız onca tehlikeye rağmen o haritanın neden bu kadar önemli olduğunu hala bilmiyor olmamız. Üzerinde Kilmore Koyu yazıyordu ve bir sürü tuhaf isimle doluydu... Ama onun burada saklanmasının nedenini hala anlayamadım. Ve bunu anlamak için sadece biraz daha şansa ihtiyacımız vardı. Hepsi bu!"

"Aslında o yılanların arasında şansımız oldukça yaver gidiyordu."

Jason başını salladı. Kendilerini kuralları tam olarak anlamadıkları bir oyununun içindeki piyonlar gibi hissediyorlardı.

"Oyun devam ediyor," dedi Jason. Elini uzattı ve Zaman Kapısı'nın tokmağını kavradı. "Tabii bu kapı bizi Argo Villası'na geri götürdüğü sürece..."

Rick, "Aynen öyle," dedi. "Oyun devam ediyor."

Derin bir nefes aldılar ve eşikten geçtiler.

Nestor, Julia'yı kayalıklardan uzaklaştırdı ve "Eve giriyoruz..." dedi.

"Sana zarar verdi mi?"

Bahçıvan başını salladı. "Hayır. Sadece yaraladı, o kadar. Peki, sen nasılsın?"

"Biraz korktum, ama bir şeyim yok."

"İyi."

Julia gözlerini denize doğru çevirdi ve derinden gelen bir sesle, "Sence... ölmüş müdür?" diye fısıldadı.

Deniz fenerinin ışığı çiseleyen yağmurun içinden sessizce geçip giderken önce birinin sonra ötekinin üzerinde parladı.

Julia, "Sence ölmüş müdür?" diye tekrarladı. "Çok yüksekten düştü."

Nestor kaşlarını çattı.

Kız, "Sence hata mı ettim?" diye ısrar etti. "Sence benim suçum muydu?"

Nestor cevap vermedi. Manfred'in arabasına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Julia kapının önünde durdu ve "Nestor!" diye bağırdı. Sırılsıklamdı. Tir tir titriyordu.

"Sakin ol, ölmedi... Onun gibilerin kedi gibi dokuz canı vardır."

Direksiyonun başına geçti.

Julia, "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu şeyi buradan uzak bir yere götürüyorum."

Julia tekrar eve girdi. Bir yaprak gibi titriyordu. Kendini yemek salonundaki sandalyelerden birine attı ve ayaklarını salladı. Sonra sandalyenin kolları arasına kıvrılıp gözlerini yumdu.

Nestor'un, arabayı çalıştırdığını duydu. Sonra ses giderek uzaklaştı.

Gözlerini tekrar açtığında Nestor karşısında duruyor ve kendisine bakıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Julia gözlerini ovuşturdu. "Arabayı nereye park ettin?"

"Kayalıklardan aşağı..." diye cevap verdi Nestor. Her zamanki gibi çok ciddi ve sırlarla doluydu.

Julia gözlerini daha fazla açık tutamadı. Tükenmişti. Tü-

kenmişti, ama işin tuhafı içine işleyen o yağmura rağmen bir şekilde kuruyuvermişti.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğiz, öyle değil mi?" diye fısıldadı.

"Hayır. Tek kelime etmeyeceğiz."

Julia başını salladı. "İyi. Öyleyse geriye sadece Rick'in ve kardeşimin eve dönmelerini beklemek kalıyor... Eve dönecekler, değil mi?"

"Elbette eve dönecekler."

Julia bir şeyler geveledi. Sonra tekrar uykuya daldı. Aniden kendini çok hafif hissetmişti. Sanki biri onu havaya kaldırıyordu. Sonra eli merdivenin serin tırabzanına değdi. Ve hemen ardından kendini temiz çarşafların ve yumuşacık yorganın içinde buldu.

Yumuşacık, temiz ve ağır. Uyku gibi.

Rüya görmeye başladı. Ve rüyasında Zaman Kapısı'nın ardına kadar açıldığını ve kardeşinin bağırdığını duydu: "Eve döndük!"

Sonra Rick'in sesini duydu, sonra da Nestor'unkini. Merdivenlerden yukarı çıkan adımları. Ve gözlerini açmayı başaramasa da dışarıdaki yağmurun dindiğini...

Bölüm (24)
- FIRTINANIN SONU -
ULYSSES
MOORE

Şafağın sökmesiyle beraber Kilmore Koyu'nu yerle bir eden fırtına da dinmişti. Bulutlar dağılıp giderken, yerlerini aralardan sızan güneşin ilk ışıklarına bırakıyorlardı. Martılar balık peşinde dalgaların içine dalışa geçiyorlardı. Deniz yavaşça dalgalanıyordu.

Köpüklü dalgalar, yosunları, denizkestanelerini, otları ve eski balıkçı ağı parçalarını sahile taşımaktaydı. Ama aralarda gemicilerin tekrar denize açılmadan önce temizlemeleri gereken karaya vurmuş büyük enkazlar da çıkıyordu. Birkaç metre ötede bir ağaç kütüğü yüzüyordu. Eski ve parçalanmış bir yelken de karaya vurmuştu. Kim bilir dünyanın hangi denizinde kopan hangi fırtınada kaybolmuştu.

Ve sonra bir de adam vardı. Yüzü kuma gömülüydü ve hareketsizce sahilde yatıyordu. Koyu renk giysileri vardı ve yağmurluk giymişti. Üzerinden sular damlamaktaydı. Ayakkabısının teki de kayıptı.

Birkaç martı onun ziyafet çekebilecekleri koca bir sahil balığı olduğu umuduyla üzerine indiler.

Aniden adam tükürdü.

Önce yumruğunu havada salladı, sonra da öfkeyle doğruldu. Ağzından anlaşılmaz, abuk sabuk sözcükler dökülüyordu.

Sonra çivi gibi dimdik oturdu. Ödü kopan martıları uzaklaştırdı ve tükürüp öksürerek yuttuğu suları çıkarmaya çalıştı.

Sakinleştiğinde önce bir bacağını hareket ettirmeyi dene-

di. Sonra da ötekini. Sonunda kollarını ve bacaklarını hissetmeye başlamıştı. Her tarafı ağrıyordu. Ama kırığı çıkığı yok gibi görünüyordu.

Gözlerini kapadı. Sonra tekrar açtı.

Sağ eli kan içindeydi ve çok acıyordu. Fakat avucunun içinde bir şey vardı. Parmakları o kadar sıkı tutulmuş kalmıştı ki, açmak için öteki elini manivela gibi kullanmak zorunda kaldı.

Son bir öksürük nöbetiyle sarsıldı, ama hemen ardından gülümsedi.

Elinde eski bir anahtar tutuyordu. Tutacak yerine aslan figürü işlenmiş bir anahtar.

- DEVAM EDECEK -

Bunlar, sandıkta ve defterdeki sayfaların arasında bulduğum fotoğraflardan bazıları.

Sicilia Covenant

Olivia Melton - Manfred

Jason Covenant

~Rick Banner~

Mr. Nestor

- İÇİNDEKİLER -

1. Kilmore Koyu'nda cumartesi gecesi *9*
2. Zaman kapısının ötesinde *13*
3. Duvar *21*
4. Misafirler *31*
5. Gece itirafları *43*
6. Terasta *53*
7. Koleksiyon *67*
8. Gemi oymacısı *81*
9. Sezgiler *99*
10. Düğüm çözülüyor *105*
11. Gizli gerçekler *117*
12. Bahçedeki ışıklar *125*
13. Dışarısı *135*
14. Kaşif *155*
15. Punt'un postacı çocukları *165*
16. Son ipucu *179*
17. İki sevgilinin şarkısı *185*
18. Ustra Ağız ve Taş Kalp *193*
19. Terk edilmiş koridorlar *199*
20. Titreşimli anahtar *217*
21. Olmayan oda *229*
22. Kartlar açılıyor *239*
23. Eve dönüş *249*
24. Fırtınanın sonu *257*

ULYSSES MOORE
ZAMAN KAPISI

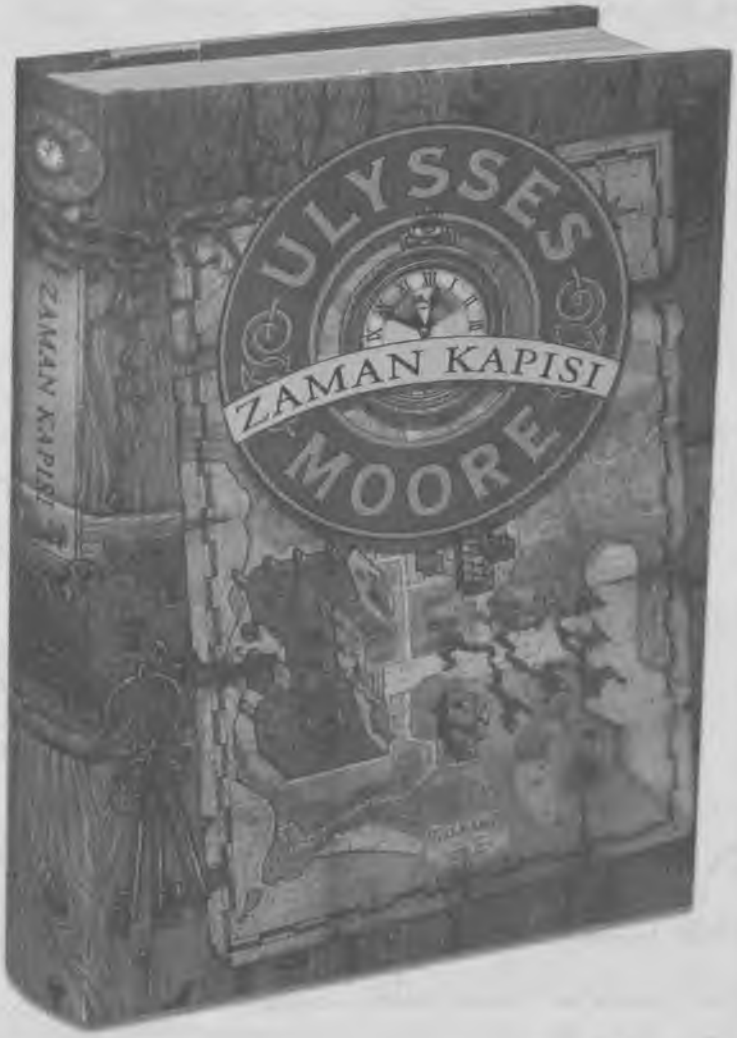

Kilmore Koyu, Cornwall, İngiltere.
On bir yaşındaki ikizler Jason ve Julia, anne babalarıyla birlikte Londra'daki apartman dairelerinden ayrılıp uçurumun tepesine tünemiş, denize nazır, tarihi bir eve, Argo Villası'na taşınırlar. Villanın yaşlı bahçıvanı Nestor'un ağzını bıçak açmasa da, yeni evlerinin sırlarla dolu olduğunu keşfetmeleri uzun zaman almaz. Maceraya bayılan iki çocuk için esrarengiz odaları ve kilitli kapıları olan bir evden daha heyecan verici ne olabilir ki? Anne babalarının Londra'ya gittiği bir akşam, Jason ve Julia yanlarına arkadaşları Rick'i de alarak evi keşfe çıkarlar... Ve bir dolabın ardına gizlenmiş bir kapı bulurlar. Bir türlü açılmak bilmeyen bu kapının üzerinde dört anahtar deliği vardır, ama evde buldukları anahtarlardan hiçbiri bu kapıya uymaz. Kapının ardında ne olabilir? Kapıyı gizleyen kim olabilir? Ve kapının gizlenme nedeni nedir? Bütün bu soruların cevaplarını merak eden çocuklar, sonunda kapıyı açmanın yolunu bularak ne pahasına olursa olsun şanslarını denemeye karar verirler...

Hayatlarının kararını veren bu üç çocuk, kayalara oyulmuş gizli geçitlerden geçecek, şifreleri çözecek ve kayalıkların derinliklerinde gizli büyülü bir mağara keşfedecekler. Ve orada onları bir sürprizin beklediğinden habersizler...

POST CARD
Olivia Hellen
Manfred
Dear Mr Nestor
Villa Hugo
1, Sutton Cliff
TA820 Kilmore Cove
Cornwall ~UK~

PYTHAGOREAN TABLE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2	4	6	8	10	12	14	16	18	20
3	6	9	12	15	18	21	24	27	30
4	8	12	16	20	24	28	32	36	40
5	10	15	20	25	30	35	40	45	50
6	12	18	24	30	36	42	48	54	60
7	14	21	28	35	42	49	56	63	70
8	16	24	32	40	48	56	64	72	80
9	18	27	36	45	54	63	72	81	90
10	20	30	40	50	60	70	80	90	100

POST CARD
Dear Mr Nestor
Villa Argo
1, Salton Cliff
Y4820 Kilmore Cove
Cornwall ~UK~
Olivia Nelton
Manfred

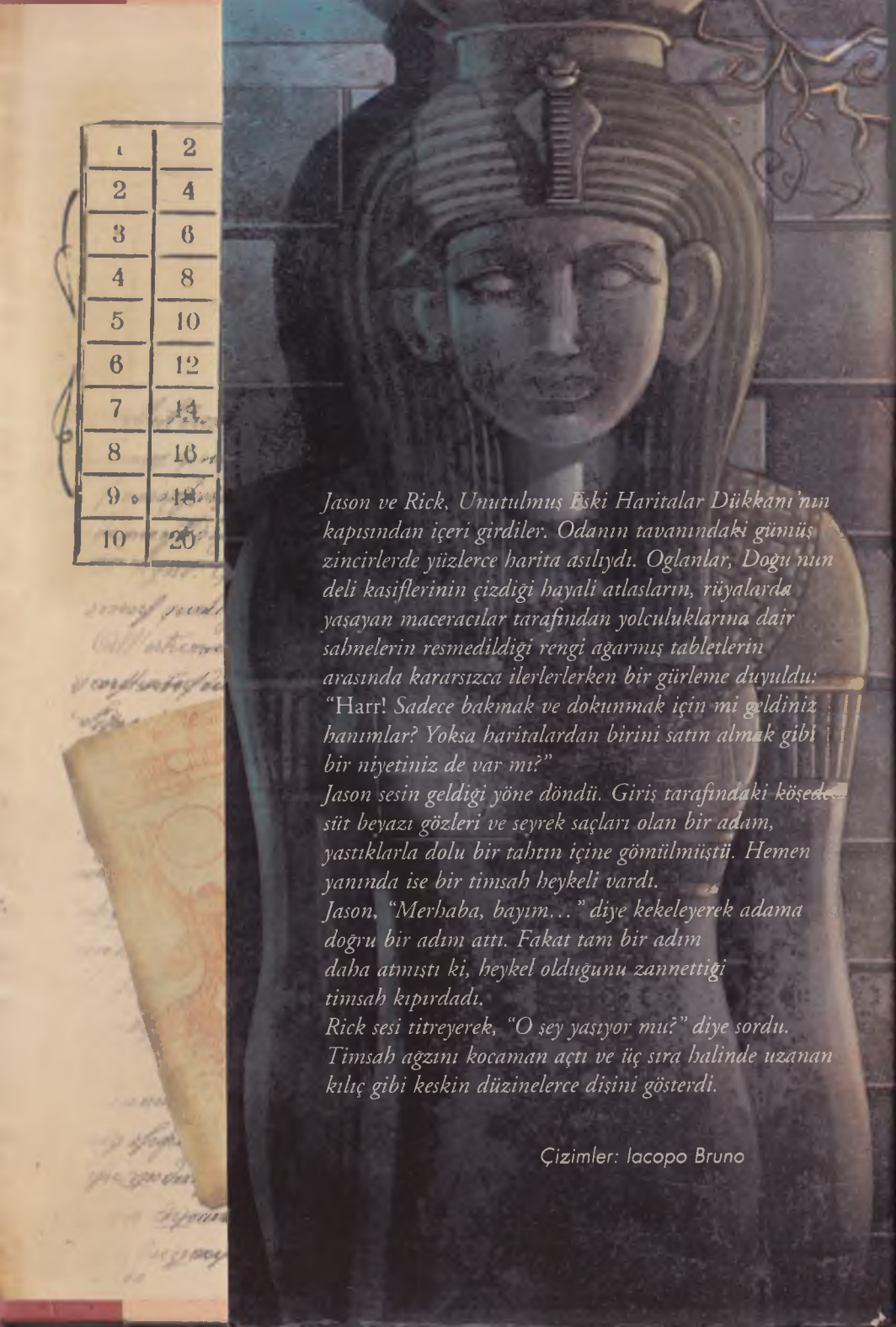

1	2
2	4
3	6
4	8
5	10
6	12
7	14
8	16
9	18
10	20

Jason ve Rick, Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın kapısından içeri girdiler. Odanın tavanındaki gümüş zincirlerde yüzlerce harita asılıydı. Oğlanlar, Doğu'nun deli kasiflerinin çizdiği hayali atlasların, rüyalarda yaşayan maceracılar tarafından yolculuklarına dair sahnelerin resmedildiği rengi ağarmış tabletlerin arasında kararsızca ilerlerlerken bir gürleme duyuldu:
"Harr! *Sadece bakmak ve dokunmak için mi geldiniz hanımlar? Yoksa haritalardan birini satın almak gibi bir niyetiniz de var mı?"*
Jason sesin geldiği yöne döndü. Giriş tarafındaki köşede süt beyazı gözleri ve seyrek saçları olan bir adam, yastıklarla dolu bir tahtın içine gömülmüştü. Hemen yanında ise bir timsah heykeli vardı.
Jason, "Merhaba, bayım..." diye kekeleyerek adama doğru bir adım attı. Fakat tam bir adım daha atmıştı ki, heykel olduğunu zannettiği timsah kıpırdadı.
Rick sesi titreyerek, "O şey yaşıyor mu?" diye sordu. Timsah ağzını kocaman açtı ve üç sıra halinde uzanan kılıç gibi keskin düzinelerce dişini gösterdi.

Çizimler: Iacopo Bruno